

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHẨN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Nhắm thẳng dân lành mà bắn !!!

Vậy là "Sau 5 ngày được điều trị và chăm sóc tại bệnh viện đa khoa tỉnh Thanh Hóa, ông Lê Hữu Nam, 43 tuổi đã tử vong. Ban đầu, ông bị chấn thương sọ não nghiêm trọng. Tờ nay thì ông đã chết. Như vậy, tính đến nay đã có 2 nạn nhân tử vong sau phát súng của đội trưởng cảnh sát cơ động 113 Thanh Hóa vào đoàn người đòi quyền lợi bồi thường giải phóng mặt bằng tại công trường nhà máy lọc dầu Nghi Sơn sau khi bị công an bắn sáng 25/05. Hôm đó, em Lê Xuân Dũng, 12 tuổi đã tử vong trên đường cấp cứu.

"Thông tin từ xã Tĩnh Hải, huyện Tĩnh Gia, Thanh Hóa cho biết hàng ngàn người dân ở đây đã tiến tới bao vây đồn công an huyện, trụ sở huyện ủy và ủy ban nhân dân huyện. Quốc lộ 1A đi qua đây đã bị tắc nghẽn do đoàn người này vào sáng nay, 30-05-2010. Ngay lập tức, công an, quân đội với vũ trang tối tân đã được điều động đến. Tuy nhiên, không có đùng độ xảy ra. Đại diện phía công an lại "hứa hươu hứa vượn" (theo lời người tường thuật tin) sẽ điều tra nghiêm túc. Sau đó, hàng ngàn người dân đã lũ lượt quay trở về.

"Trước đó, người dân đã đập phá tan nát các đồ đạc trong gia đình ông chủ tịch xã Tĩnh Gia, người đã nói câu "Ai cản trở thi công cứ bắn, tôi chịu trách nhiệm", được coi là nguyên nhân trực tiếp cho sự việc trên. Nên nhắc thêm, buổi họp báo liên quan không nhắc tới vấn đề này. Một thành viên trên Paltalk nickname "Viet Hanoi" nói "cần phải bắt tất cả những kẻ chỉ đạo sáng hôm đó" và cho rằng việc bắt giữ trưởng đội cảnh sát cơ động 113 Nguyễn Mạnh Thư là "lấy dê tế thần".

"Như vậy 2 phát súng đã gây ra cái chết cho 2 người là em Lê Xuân Dũng và ông Lê Hữu Nam, 1 người bị thương là chị Lê Thị Thanh. Phát súng đầu tiên bắn xuyên qua tay chị Thanh, vào bụng em Dũng gây tử vong. Phát súng thứ hai bắn vào mắt ông Nam, chui vào bên trong đầu, gây chấn thương sọ não nghiêm trọng và sau đó tử vong. Tuy nhiên, trong buổi họp báo chiều 28-05, các cơ quan chức năng liên quan đã giúp thủ phạm gây ra những cái chết thương tâm này - đội trưởng đội cảnh sát cơ động 113, Nguyễn Mạnh Thư. Người ta gọi đây là "sự lấp liếm". Trong văn bản ngày 28-5 của CA Thanh Hóa vẫn hàm chứa những điều khuất tất. Theo đó, CA Thanh Hóa đổ hết trách nhiệm về phía người dân "quá khích". Cái gọi là "thông tin điều tra ban đầu" có tính chất một chiều, thể hiện rõ sự bao che, lừa dối dư luận".

Bản tin trên Tumasac's Blog đã viết như thế ngày 30-05-2010. Quả là công an đã thực hiện câu khẩu hiệu (do Nguyễn Viết Xuân đưa ra năm 1966) mà người Cộng sản thường tự hào: "Nhắm thẳng quân thù mà bắn". Có điều quân thù của họ, của đảng hôm nay chính là những nông dân hiền lành chất phác, vốn từng là nền tảng và đội hậu bị của đảng, từng được đảng đưa lên tới trời trong mục đích đẩy họ đến chỗ tử vong để xây ngai vàng thống trị cho đảng và nay đẩy họ đến chỗ bần cùng để xây cơ ngơi hưởng thụ cho đảng.

Cùng lúc với hai phát đạn kim loại giết người như thế, cũng có hai phát đạn khác, phát đạn tinh thần, bắn thẳng vào tim nhân dân. Đó là lời tuyên bố "lều lảo, mắt dầy" (tác giả Lê Diễn Đức dùng) phát ra từ miệng Trần Văn Thực, Chánh Văn phòng Công an Cộng sản tỉnh Thanh Hóa: "Để bảo vệ chế độ cộng sản, lực lượng công an chúng tôi sẵn sàng nghiên nát cả dân tộc này, nếu họ có ý đồ chống lại đảng, nhà nước và chế độ" cũng như lời tuyên bố của Lê Trọng Hồng, chủ tịch UBND xã Tĩnh Hải: "Ai cản trở thi công thì bắn, tôi chịu trách nhiệm"!

Nhắm thẳng vào nhân dân mà bắn, quyết định này không chỉ có mới đây. Nó đã có ngay từ đầu, khi chế độ Cộng sản khởi sự được thành lập trên thế giới. Trong bộ phim "Câu chuyện Sô Viết" do tác giả và đạo diễn trẻ Edvins Snore thực hiện (bản tiếng Việt 8 phần do Diên Vỹ, diễn đàn X-Café thực hiện, mới tung ra trên YouTube), người ta thấy trong năm 1932-1933, Stalin đã ra lệnh bỏ đói đến chết 7 triệu nông dân Ukraine đồng bào của ông, vì họ đã phản đối chính sách tập thể hóa. Stalin không những ra lệnh cướp đi hoa màu vừa thu hoạch, mà còn tịch thu thực phẩm nông dân thu giấu, rồi lại cấm những con người đói là đó không được vào thành phố để kiếm ăn sống còn... Sau đó Stalin cho xuất khẩu hàng triệu tấn lúa mì của Ukraine sang Tây phương. Không khác gì CSVN ngày nay cướp của dân, giết mạng dân rồi còn bỏ tù họ để lấy đất đai tài sản bán cho tư bản ngoại quốc.

Tiếp nối truyền thống "đạo đức cách mạng" của Stalin, Mao Trạch Đông đã giết hơn 30 triệu nông dân Trung Hoa trong cái gọi là "Đại nhảy vọt", một kế hoạch xã hội và kinh tế không tưởng và tàn bạo của ông ta, được thực hiện từ 1958 đến 1960, nhằm mục tiêu đưa Trung Quốc đại lục từ một nền kinh tế chủ yếu nông nghiệp dựa vào nông dân là chính sang một xã hội công nghiệp cộng sản hiện đại. Tiếp đến, với cuộc "Cách mạng Văn hóa" diễn ra trong 10 năm từ 1966 đến 1976, Mao gây ra cái chết cho khoảng 10 triệu người nữa, đa phần là các nhà trí thức. Hồ Chí Minh cũng không thua kém. Ông ta cũng đã nhắm thẳng dân lành mà bắn qua cuộc Cải cách Ruộng đất giết trực tiếp và gián tiếp tới nửa triệu người miền Bắc, qua cuộc tàn sát tết Mậu Thân giết hơn 5000 thường dân vô tội ở Huế, qua cuộc xâm lăng miền Nam, đẩy hàng triệu thanh niên miền Bắc đến chỗ chết và khiến hàng triệu người dân miền Nam cũng tử vong vì tự vệ. Võ Nguyên Giáp, một huyện thoại CSVN thứ hai, cũng coi nhân mạng không ra gì. Trong một cuộc phỏng vấn với W. Thomas Smith của tạp chí Geogre (11-1998), đại tướng Westmoreland, Tư lệnh các lực lượng của Hoa Kỳ một thời ở Việt Nam, đã nói về Võ Nguyên Giáp như sau: "Tất nhiên, ông Giáp là một đối thủ ghê gớm. Nhưng tôi cũng xin nói rằng Giáp đã được đào tạo đánh trận bằng đơn vị nhỏ, với chiến thuật du kích, nhưng ông đã khẳng khái tiến hành cuộc chiến ở mức đại đơn vị và gây thiệt hại khủng khiếp cho binh lính của ông ấy. Chính ông ta xác nhận, vào đầu năm 1969, tôi nghĩ, ông hy sinh một nửa triệu binh sĩ. Chính ông ta báo cáo như vậy. Sự không đếm xỉa đến mạng sống con người có thể đã làm cho ông ta trở thành một kẻ thù ghê gớm →

**GIẢI NHẬN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ► **Nhắm thẳng dân lành mà bán !!!**
- Trg 03 ► **Việt Nam cầm chân dứt tấc công vì tính nhảm vào.....**
-Tổ chức Theo dõi Nh. quyền
- Trg 05 ► **Khủng bố và ngăn cản Đại lễ Phật đản tại Quảng Nam**
-Phòng Thông tin PGQT
- Trg 08 ► **Phản biện của Khôi tẩn đồ PGHH Truyền thống**
-Phật giáo Hòa Hảo
- Trg 10 ► **Vài suy nghĩ về Lá thư của Đức Giám mục Đà Nẵng...**
-Thiên Giang
- Trg 14 ► **Từ ngày các bác vô đây-Máu đã đổ bên trời đất Việt (thơ)**
-Nguyễn Thành Bửu
- Trg 15 ► **Bê tấc chung và những lối thoát riêng.**
-Kim Tuấn
- Trg 16 ► **Dân tộc phải hồi sinh**
-Hà Sĩ Phu
- Trg 18 ► **Người Cộng sản ngủ mê trước hiểm họa mất nước**
-Phạm Trần
- Trg 20 ► **Hà Nội che giấu sự xung đột trên Biển Đông?**
-Trung Điền
- Trg 22 ► **5 cánh hoa đào**
-Tuông Năng Tiến
- Trg 24 ► **Tin tức ở Việt Nam, không khảo mà xưng**
-Nhật Hiền
- Trg 26 ► **Tin tức-Nhà nước, Khủng bố-Nhà nước**
-Bùi Tín
- Trg 27 ► **Công an nhân dân: Vì đảng quên Dân, vì thân phục vụ**
-Lê Minh
- Trg 28 ► **Thư tố cáo công an khủng bố trẻ thơ, cường bức dân ...**
-Lư Thị Thu Trang
- Trg 30 ► **Nghi Sơn: khi CAND "nhắm thẳng quân thù..."**

**TƯỜNG NHỚ DÂN
OAN NGHỊ SƠN.
ĐẤU TRANH CHO
QUYỀN TƯ HỮU ĐẤT
ĐAI ĐÃ BỊ CỘNG SẢN
TƯỚNG ĐOẠT!**

nhưng điều đó không làm nên một thiên tài quân sự. Sĩ quan chỉ huy Mỹ thì quân như thể e rằng sẽ khó tại chức hơn một vài tuần." (trích Sông Lô, Tư cách của một huyền thoại). Dĩ nhiên Võ Nguyên Giáp không nhắm bắn chính các chiến hữu của mình nhưng sẵn sàng đẩy họ ra trước họng súng của phe địch, theo chiến dịch "biển người" nổi tiếng của ông. Chết bao nhiêu cũng được miễn là chiến thắng!

Sau biến cố 1975, với quan niệm tất cả dân thuộc Việt Nam Cộng Hòa đều là kẻ thù, Cộng sản trước tiên đã đẩy hầu hết quân cán chính chế độ cũ vào các nhà tù nơi rừng thiêng nước độc. Theo ước tính của các tài liệu nghiên cứu có tính hàn lâm tại Hoa Kỳ và Âu Châu đã được phổ biến, thì số nạn nhân và số các "trại tù cải tạo" được ước tính như sau: 1 triệu nạn nhân đã bị giam giữ không qua xét xử hay kết tội chính thức; 165,000 nạn nhân chết tại các "trại tù cải tạo"; có ít nhất 150 "trại tù cải tạo" sau khi Sài Gòn sụp đổ (trích Đỗ Ngọc Uyển, Tù Cải tạo: Tội ác chống nhân loại của Cộng sản Việt Nam). Tiếp theo đó, với chính sách cải tạo thương nghiệp đẩy hàng triệu thị dân đi vùng kinh tế mới, chính sách cai trị hà khắc đẩy hàng triệu người dân vượt biên vượt biển, Cộng sản đã gây ra cái chết tức tưởi cho biết bao con người dân Việt.

Hơn hai thập niên qua, tiếp tục và gia tăng chủ trương tiêu diệt mọi đối kháng chính trị, chủ trương quốc hữu hóa (nghĩa là đảng hữu hóa) mọi tài nguyên đất đai, Cộng sản đã gây ra cái chết dân sự (mort civile) cho hàng triệu con người. Họ không còn có những điều kiện lẫn quyền lợi sống như con người và như công dân. Các nhà đối kháng thì bị sách nhiễu cuộc sống, bị phong tỏa kinh tế, bị tống vào lao tù; gia đình thân nhân họ thì bị làm con tin, bị hăm dọa, bị tước đoạt... Những gì gây ra gần đây cho hàng trăm chiến sĩ dân chủ và gia đình họ từ nam chí bắc là những bằng chứng. Còn các dân oan bị tước lấy ruộng vườn thì làm vào cánh dờ sống dở chết: những kẻ may mắn được một số tiền đền bù, một căn hộ tại khu chung cư, thì sau một thời gian tiền hết sạch và cũng mất tuốt luốt mọi cơ hội làm ra của cải, vì đất sản xuất chẳng có mà nghề nghiệp sinh nhai cũng không; những kẻ ít may mắn hơn thì lang thang đầu đường xó chợ, làm tôi mọi cho chính những kẻ đang cướp đất của mình, thân thờ tuyệt vọng tháng này đến tháng khác, năm này đến năm nọ bên cạnh các "nhà tiếp dân" im lìm kín cửa. Đây cũng là kiểu CS bắn thẳng vào dân lành bằng họng súng hành chánh. Và dĩ nhiên tất cả dân Việt bị tước đoạt mọi nhân quyền cơ bản thì sống cũng như chết, ở trên quê hương mà cũng như mất quê hương!

Gần đây nhất, có một dân lành nổi tiếng đã bị Cộng sản nhắm bắn thẳng, không phải để giết chết sinh mạng mà là giết chết sự nghiệp, không những bắn bay ra khỏi vị trí của mình trên đất nước mà còn bay ra khỏi quê nhà. Đó là Đức Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt. Khẩu súng của Cộng sản đã lên nòng từ cuối năm 2008 (với nghị quyết "tống cổ NQK ra khỏi Hà Nội trong năm 2010"), sau bài phát biểu thẳng thắn của ngài ngày 20-09 trong cuộc họp với Ủy ban Nhân dân thủ đô. Từ đó, với nhiều lần nạp thêm thuốc súng, với nhiều lần mời thêm xạ thủ góp tay bóp cò, những xạ thủ từ chính trong lòng đảng Cộng sản cũng như từ chính trong lòng Giáo hội Công giáo, khẩu súng đã nổ vang vào chính sáng ngày 07-05 và đã phát huy hoàn toàn tác dụng vào đêm 12 tiếp đó. Dù nói gì đi nữa, thì đây là phát súng thời danh trong chế độ CSVN hiện nay, mà đau đớn thay, có sự hỗ trợ của chính anh em nạn nhân xấu số. Khói thuốc súng khét lẹt đó đang lan tỏa và đầu độc rất nhiều thành phần và nơi chốn thuộc Giáo hội Công giáo Việt Nam.

Tất cả những ai cản trở con đường quyền lực tuyệt đối và cuồng vọng thống trị muôn niên của CS đều phải bị giết chết. Không bằng cái chết thực sự thì cũng bằng cái chết dân sự. Không bằng cái chết thể xác thì cũng bằng cái chết tinh thần, cái chết của ý thức làm người đứng thẳng.

BAN BIÊN TẬP

Bức hình phân động ! Bằng chứng tội ác!

TỔ CHỨC THEO DÕI NHÂN QUYỀN (HRW)

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Việt Nam cần chấm dứt tấn công vi tính nhắm vào những người bất đồng ý kiến trên mạng

.....New York 26-05-2010.....

Chính quyền Việt Nam phát động một đợt tấn công tinh vi và kéo dài, gồm hai mũi giáp công nhằm vào những người bất đồng chính kiến trên mạng, theo thông cáo do Tổ chức Theo dõi Nhân quyền đưa ra hôm nay. Chính quyền bắt giữ và đe dọa các blogger độc lập ở Việt Nam, đồng thời bật đèn xanh cho các đợt tấn công vi tính từ Việt Nam để đánh sập các trang mạng có xu hướng phê bình chính quyền Việt Nam.

Trong hai tháng vừa qua, nhà cầm quyền Việt Nam đã bắt giữ ít nhất bảy blogger độc lập, khiến họ phải chịu các đợt thẩm vấn kéo dài, và trong một số trường hợp, bị bạo hành. Sự gia tăng sách nhiễu này diễn ra đồng thời với các đợt tấn công vi tính có hệ thống nhằm vào các trang mạng do một số blogger và các nhà hoạt động vận hành từ Việt Nam hoặc ở nước ngoài. Các đợt tấn công gây nguy hại nhất là thả bọ “botnet” – phần mềm xấu giả dạng công cụ hỗ trợ bàn phím tiếng Việt – để do thám máy tính cá nhân người sử dụng và tiến hành các đợt tấn công từ chối dịch vụ làm tê liệt trang mạng. Những đợt tấn công này đã được cả Google và McAfee, một tập đoàn nổi tiếng về an ninh mạng xác nhận.

“Chính quyền nhắm vào những người viết bài trên mạng internet chỉ vì họ phát biểu ý kiến độc lập, phê bình các chính sách và công bố những việc làm sai trái của chính phủ”, ông Phil Robertson, phó Giám đốc phụ trách châu Á của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền phát biểu. “Hiện nhiên chính phủ quan ngại rằng các blogger sẽ tiết lộ những chuyện nội bộ về tham nhũng và lạm quyền, cũng như đăng tải các tin tức và sự việc mà chính quyền không cho công bố trên các phương tiện thông tin do nhà nước quản lý”.

Bắt giữ các blogger

Dưới đây là một vài sự kiện mới nhất về các vụ bắt giữ blogger.

Ngày 08-05-2010, chính quyền tinh cất dịch vụ điện thoại và internet của ông Hà Sĩ Phu, một trong những blogger bất đồng chính kiến nổi tiếng

nhất ở Việt Nam. Dịch vụ điện thoại của ông Hà Sĩ Phu bị cắt theo văn bản của Sở Thông tin và Truyền thông, căn cứ trên hồ sơ điều tra của công an cho rằng ông sử dụng đường điện thoại để truyền tải thông tin “chống chính quyền”. Kể từ đầu năm 2010, trang web của ông Hà Sĩ Phu thường xuyên bị cản trở bởi các đợt tấn công vi tính.

Ngày 01-05-2010, công an tạm giữ hai blogger Vũ Quốc Tú (bút danh Uyên Vũ) và Hồ Điệp (bút danh Trăng Đêm) tại sân bay Tân Sơn Nhất, Thành phố Hồ Chí Minh khi hai vợ chồng họ chuẩn bị lên máy bay đi Băng Cốc hưởng tuần trăng mật. Công an thẩm vấn hai người trong nhiều tiếng đồng hồ và cấm họ xuất cảnh, tuyên bố là vì lý do an ninh quốc gia.

Vào sáng ngày 28-04, bà Lư Thị Thu Trang, một nhà hoạt động trên mạng có liên quan đến Khối ủng hộ dân chủ 8406, bị nhân viên an ninh đánh ngay trước mặt con trai mới lên 5 tuổi. Công an giam giữ bà trong suốt bảy tiếng để thẩm vấn và đánh bà nhiều lần vào mặt và cổ.

Một blogger khác, bà Tạ Phong Tần, bị tạm giữ ít nhất ba lần trong tháng trước, lần gần đây nhất là vào ngày 9-05. Ngày 20-04, công an dùng vũ lực xông vào nhà riêng của bà ở Thành phố Hồ Chí Minh, áp giải bà về đồn để thẩm vấn, sau đó thả bà về. Bà Tạ Phong Tần là cựu sĩ quan công an, viết blog về tham nhũng và bất công trong hệ thống pháp luật Việt Nam. “Cũng như lần trước [ngày 13-04], bà viết trên blog của mình, “tôi chưa rửa mặt, đánh răng, đang mặc bộ đồ ngủ, không giày dép.”

Ngày 17-04, công an bắt giữ và thẩm vấn ông Phan Thanh Hải – blogger với bút danh AnhBaSG, người thường xuyên đưa tin về các vụ thu đất trái pháp luật, và ông Lê Trần Luật – luật sư biện hộ cho giáo dân Thái Hà ở Hà Nội trong vụ chính quyền thu giữ đất đai của nhà thờ. Cả hai người đều được thả sau vài tiếng bị thẩm vấn.

Tấn công các trang mạng

Đồng thời điểm này, cả Google và McAfee phát hiện ra các cuộc tấn công nhằm vào các trang mạng bất đồng chính kiến bằng bọ botnet xuất phát chủ yếu từ Việt Nam. McAfee, hãng đã phát hiện con bọ botnet này trong khi đang điều tra vụ tấn công vi tính “Operation Aurora” khởi phát từ Trung Quốc vào đầu năm nay, cho rằng các cuộc tấn công vào các trang mạng tiếng Việt và tiếng Trung không có liên hệ gì với nhau.

Trong bài viết trên blog ngày 30-03, giám đốc kỹ thuật của McAfee, ông George Kurtz viết: “Bộ soạn thảo bàn phím nguy hiểm này... kết nối máy bị nhiễm với một mạng lưới các máy tính đã bị xâm nhập. Trong quá trình điều tra về con bọ botnet, chúng tôi phát hiện khoảng trên một chục lệnh và hệ thống điều khiển mạng lưới các máy tính bị xâm nhập nói trên. Các lệnh và máy chủ điều hành chủ yếu được truy cập từ các địa chỉ IP từ Việt Nam.”

“Chúng tôi tin rằng thủ phạm có thể có động cơ chính trị và trong một chừng mực nào đó, có liên quan đến chính quyền nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam... Vụ việc này nhấn mạnh rằng không phải tất cả các cuộc tấn công đều nhằm động cơ ăn cắp dữ liệu hoặc tiền bạc. Đây có thể là bằng chứng mới nhất của tin tặc chính trị và tấn công vi tính với động cơ chính trị”.

Neel Mehta, kỹ thuật viên an ninh mạng của Google viết trên blog của mình: “Phần mềm xấu đó chủ yếu nhắm vào những người sử dụng máy tính bằng tiếng Việt trên toàn cầu. Nó có thể xâm nhập máy tính cá nhân của hàng chục ngàn người sử dụng đã tải về phần mềm hỗ trợ bàn phím tiếng Việt. Những máy tính bị nhiễm này bị sử dụng vừa để vừa do thám chủ máy, vừa tham gia tấn công từ chối dịch vụ (DDoS) nhằm vào các blog có thông điệp mang nội dung bất đồng chính kiến. Đặc biệt, những đợt tấn công này muốn dập tắt những ý kiến phản đối khai thác bô-xít, một vấn đề quan trọng và gây nhiều tranh cãi ở Việt Nam.”

Phát ngôn viên của chính quyền VN bác bỏ các cáo buộc của Google và McAfee là “không có cơ sở”.

Nhưng theo Tổ chức Theo dõi Nhân quyền, có những bằng chứng ngược lại với tuyên bố trên của chính quyền Việt Nam. Những trang web bị hàng trăm đợt tấn công trong thời gian ngắn gần đây – trong đó có trang bình luận chính trị *Thông luận* (www.thongluan.org) và một trang của Công giáo, *Đòng Chúa Cứu thế Việt Nam* (www.dcctvn.net) đã truy

nguyên được IP của các đợt tấn công xuất phát từ địa chỉ của Viettel, một doanh nghiệp viễn thông của nhà nước, thuộc Bộ Quốc phòng.

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền tuyên bố, vì tất cả các địa chỉ IP ở Việt Nam đều thuộc sở hữu và quản lý của các nhà cung cấp dịch vụ Internet (ISP) là doanh nghiệp nhà nước, chính quyền Việt Nam và các ISP phải có trách nhiệm ngăn chặn các cuộc tấn công vì tính xuất phát từ các địa chỉ IP ở nội địa Việt Nam.

“Chính quyền Việt Nam cần chấm dứt sự dung túng hiện nay đối với các đợt tấn công vì tính khởi phát từ các địa chỉ IP từ Việt Nam, kể cả việc áp dụng biện pháp hủy bỏ các địa chỉ có thể đã bị bọ botnet xâm nhập và bị kẻ xấu điều khiển” ông Robertson nói.

Kể từ tháng 09-2009, các đợt tấn công gia tăng nhằm vào trên hai chục trang web và blog tiếng Việt, từ các trang web Công giáo chỉ trích chính quyền tịch thu đất đai của nhà thờ, đến các diễn đàn chính trị và trang mạng của các đảng đối lập, cho tới các trang mạng hoạt động vì môi trường, phản đối khai thác bô-xít.

Các quan chức Việt Nam đã công khai thừa nhận việc chính quyền đóng cửa các trang mạng. Tại hội nghị báo chí toàn quốc ngày 05-05, Trung tướng Vũ Hải Triều, Phó Tổng Cục trưởng Tổng cục 2 Bộ Công an, tự hào tuyên bố trước hàng trăm đại diện báo chí Việt Nam rằng Tổng cục đã “phá hủy được 300 trang web và blog cá nhân có nội dung xấu”.

Các trang mạng hiện đang là mục tiêu tấn công vì tính gồm có boxit vn.info, blogosin.org, caotraonhanban.com, danchimviet.com, danluan.org, doi-thoai.com, dangvidan.org, dcctvn.net, hasiphu.com, minhbien.org, tala was.org, thongluan.org, viet tan.org, ykien.net, vietbaosaigon.com và x-cafevn.org. Dù một số trang bắt đầu hoạt động của mình từ trong nước, nhưng các đợt tấn công vì tính buộc phần lớn trong số đó phải chuyển máy chủ của mình ra nước ngoài.

“Đợt tấn công trên diện rộng khởi phát từ Việt Nam này là chỉ dấu cho thấy việc chính quyền Việt Nam không chấp nhận các ý kiến chỉ trích một cách ôn hòa từ trong nước cũng như nước ngoài như thể nào,” ông Robertson phát biểu. “Thay vì cho phép việc sử dụng mạng internet để tiến hành các đợt tấn công vì tính, do thám các blogger và triệt tiêu các trang mạng phê bình chính quyền, chính phủ Việt Nam cần bảo đảm rằng mạng internet luôn là phương tiện để mọi người bày tỏ ý kiến một cách ôn hòa, giao lưu và học hỏi.”

Các biện pháp đàn áp khác

Dù tấn công DDoS là một công cụ đàn áp mới, từ lâu nay chính quyền Việt Nam đã sử dụng tường lửa để ngăn chặn các trang web tin tức và nhân quyền quốc tế như trang của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền, Đài Tiếng nói Hoa kỳ, Đài Á châu Tự do. Trong sáu tháng qua, tường lửa đã được nối dài để ngăn trang tiếng Việt của Đài BBC và trang mạng xã hội nổi tiếng Facebook.

Thêm vào đó, chính quyền Việt Nam còn giám sát và quản lý ý kiến trên internet thông qua bộ phận theo dõi mạng thuộc Bộ Công an, cũng như áp dụng các quy định chặt chẽ và cài đặt phần mềm theo dõi truy cập internet. Chủ các quán cà phê internet bị yêu cầu phải kiểm tra chứng minh thư của khách hàng sử dụng internet, giám sát và lưu giữ các thông tin về hoạt động truy cập internet của khách hàng, và ngăn chặn kết nối với các trang web trong danh sách cấm. Trong tháng Tư, chính quyền ban hành quy định mới yêu cầu các quán cà phê internet ở Hà Nội phải cài đặt phần mềm theo dõi do Đại học Quốc gia Việt Nam soạn thảo vào tất cả các máy tính trong quán trước cuối năm 2011.

Thông tư Số 7 của Bộ Thông tin, ban hành tháng 12-2008, quy định blogger chỉ được viết bài có nội dung thuộc phạm vi cá nhân và cấm đăng các bài liên quan đến chính trị hay các vấn đề mà chính quyền cho rằng liên quan tới bí mật nhà nước, có nội dung xấu hoặc gây hại tới an ninh quốc gia và trật tự xã hội.

“Những nỗ lực ngang nhiên của chính quyền Việt Nam nhằm ngăn chặn việc Trao đổi ý kiến tự do và công khai trên mạng internet là một ví dụ đáng buồn nữa về thái độ thù nghịch của chính quyền đối với tự do ngôn luận và các quyền cơ bản khác của con người” ông Robertson nói.

Xem thêm về các báo cáo của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền ở VN: <http://www.hrw.org/en/asia/vietnam>

Phụ lục:

Chuỗi vụ việc các nhà hoạt động trên mạng internet bị sách nhiễu, bắt giữ và giam cầm trong sáu tháng qua bao gồm:

- Ngày 09-05: Công an bắt giữ blogger Tạ Phong Tần khi bà đang đi lễ ngày Chủ Nhật về cùng với một người bạn, và tạm giữ suốt chín tiếng đồng hồ. Công an cũng tạm giữ và đe dọa người bạn đi cùng vì “quan hệ với thành phần nguy hiểm”.

- Ngày 08-05: Chính quyền tình cắt dịch vụ điện thoại và internet của

nhà ông Hà Sĩ Phu, một nhà bất đồng chính kiến nổi tiếng ở Đà Lạt.

- Ngày 01-05: Công an tạm giữ hai blogger Vũ Quốc Tú (bút danh Uyên Vũ) và Hồ Diệp (Trăng Đêm) tại sân bay Tân Sơn Nhất, Thành phố Hồ Chí Minh và cấm hai người xuất cảnh.

- Ngày 28-04: Công an bắt giữ và thẩm vấn các nhà hoạt động của Khối 8406, ông Đỗ Nam Hải và Lư Thị Thu Trang cùng với bà Dương Thị Tân, vợ của blogger Nguyễn Hoàng Hải (bút danh Điều Cày) hiện đang bị tù.

- Ngày 20-04: Công an thẩm vấn bà Tạ Phong Tần hơn chín tiếng đồng hồ. Người đứng đầu một văn phòng luật mới mở nhận được lời cảnh cáo và ép buộc không được tuyển dụng ông Lê Trần Luật, một luật sư ủng hộ nhóm Công giáo, vào làm trợ lý cho công ty luật mới được thành lập này.

- Ngày 17-04: Công an thẩm vấn ông Phan Thanh Hải (blogger AnhBa SG) suốt ba tiếng đồng hồ.

- Ngày 15-04: Ch. quyền gây sức ép buộc chủ nhà ông Lê Trần Luật chấm dứt hợp đồng cho thuê nhà.

- Ngày 05-04: Công an triệu tập nhà Địa chất Nguyễn Thanh Giang để chất vấn về vai trò cổ vũ cho tạp chí “Tổ quốc” phát hành trên mạng. Hacker đột nhập và ăn trộm địa chỉ email của ban biên tập trang web: www.doithoai.org.

- Ngày 03-04: Hacker xâm nhập tài khoản internet (kể cả tài khoản Skype và Yahoo Messenger) của blogger Bùi Thanh Hiếu (blogger Người Buôn Gió). Công an Thành phố Hồ Chí Minh cũng bắt giữ và thẩm vấn ông suốt một tuần vào đầu tháng 03 và khoảng mười ngày trong tháng 08-2009, sau khi ông đăng bài trên blog chỉ trích chính sách của chính quyền Việt Nam đối với Trung Quốc, cho khai thác bô-xít ở Tây Nguyên và tranh chấp tài sản với nhà thờ Công giáo.

- Ngày 23-03: Công an Thành phố Hồ Chí Minh bắt giữ và thẩm vấn bà Tạ Phong Tần suốt bốn ngày và ông Phan Thanh Hải (AnhBaSG) trong hơn hai ngày.

- Ngày 23-03: Một đám tự xưng là “cựu chiến binh” tới sách nhiễu ông Phạm Hồng Sơn, một bác sĩ từng chịu án tù vì viết bài trên mạng internet, ngay tại nhà riêng của ông ở Hà Nội. Một người trong đám này đe dọa bác sĩ Sơn và tuyên bố “sẽ không để cho gia đình” ông yên “nếu còn viết trên mạng như thế.”

- Từ ngày 17 đến 19-03: Công an thẩm vấn các thành viên ban biên tập tạp chí mạng *Tổ Quốc*, bao gồm nhà địa chất Nguyễn Thanh Giang, kỹ sư Nguyễn Phương Anh, cựu đại tá

Phạm Quế Dương và thầy giáo Nguyễn Thượng Long về vai trò của họ đối với tờ tạp chí.

- Ngày 04-03: Công an từ chối cấp hộ chiếu cho một blogger, Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, người viết với bút danh Mẹ Nấm. Trước đó, cô cũng bị tạm giữ suốt một tuần vào tháng 08-2009 vì đăng bài chỉ trích chính sách của chính quyền Việt Nam đối với Trung Quốc. Công an địa phương tiếp tục gây sức ép buộc cô phải đóng blog của mình.

- Ngày 05-02: Bà Trần Khải Thanh Thủy, nhà văn và thành viên ban biên tập tạp chí *Tổ Quốc*, bị xử ba năm rưỡi tù giam. Vào ngày xử án, ba trang blog nổi tiếng – Blog Ó-sin (blogosin.org), Đàn Chim Việt (www.danchimviet.com) và Minh Biện (www.minhbien.org) bị hacker phá sập. Ngoài ra, tài khoản email của bà Phạm Thị Hoài, tổng biên tập trang blog talawas, và của nhà báo-blogger Huy Đức (Osin) cũng bị hack.

- Ngày 29-01: Một nhà văn, nhà hoạt động dân chủ, cô Phạm Thanh Nghiênn, bị xử bốn năm tù giam.

- Ngày 27-01: Các nhà vận động đa nguyên, ông Lê Công Định, Nguyễn Tiến Trung, Lê Thăng Long và Trần Huỳnh Duy Thức bị xử án từ 5 đến 16 năm tù vì các bài viết đăng trên mạng internet và các hoạt động ôn hòa khác.

- Ngày 19-01: Một diễn đàn chính trị, X-cafe, bị tấn công từ chối dịch vụ và tê liệt trong suốt nhiều ngày.

- Ngày 13-01: Công an khám nhà ông Nguyễn Huệ Chi, đồng sáng lập viên trang mạng Bauxite Việt Nam, thu giữ máy tính và thậm chí ông hàng ngày cho đến tận 30-01.

- Ngày 31-12-2009: Tài khoản email của ông Nguyễn Huệ Chi và Phùng Liên Đoàn, một ủng hộ viên tích cực của trang mạng Bauxite VN, bị hack và nhiều bức thư giả danh được gửi từ hai địa chỉ này tới hàng loạt các địa chỉ thư tín của người Việt trong danh bạ thư tín của họ.

- Ngày 27-12-2009: Tin tặc nọ tạo một địa chỉ email rất giống với địa chỉ của ông Phạm Toàn, người đồng sáng lập trang Bauxite Việt Nam, và gửi đi những tin giả tới rất nhiều địa chỉ thư tín có liên hệ, “tiết lộ” những bất đồng nội bộ ban biên tập trang mạng này.

- Ngày 21-12-2009: Các trang mạng talawas.org và boxitevn.info bị hack. Độc giả vào thăm hai trang này đều đọc được tin nhắn giống hệt nhau do các hacker tạo ra (Vi lý do kỹ thuật, talawas [Bauxite Vietnam] ngừng hoạt động vĩnh viễn).

*****

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Khủng bố và ngăn cản Đại lễ Phật đản tại Quảng Nam-ĐN Thông điệp Phật đản là nguồn khai mở tri giác cho ĐCSVN

*** Paris 27-05-2010 ***

Theo bản tin khẩn của Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng cho biết thì nhà cầm quyền và Mặt trận tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng khủng bố nhằm ngăn cản Đại lễ Phật đản năm nay tại chùa Giác Hoa là trụ sở của Ban Đại diện.

Hòa thượng Thích Thanh Quang, Chánh Đại diện GHPGVNTN Quảng Nam-Đà Nẵng kiêm Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên đã gửi Bản tin khẩn lên Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, GHPGVNTN, cho biết sự vụ như sau :

Ngày 19-5-2010, Chủ tịch phường Bình Hiên Nguyễn Phú Dũng ký và đóng dấu Giấy mời buộc Hòa thượng Thích Thanh Quang phải có mặt tại phường vào lúc 14g ngày 20-5-2010 để làm việc. Hòa thượng đã từ khước vì ba lý do :

“Thư nhất, mỗi lần chính quyền mời đến thì cung cách làm việc rất thô bạo, như bẻ quặt tay, đè người không cho vùng vẫy, nhốt vào phòng riêng, dùng lời lẽ thiếu văn hóa để buộc tội vô cớ. Nhờ có Phật tử đến giải cứu nếu không thì tình trạng câu lưu kéo dài. Vì vậy để bảo vệ tính mạng yêu cầu nhà cầm quyền có việc gì xin đến chùa thảo luận ;

“Thư hai, Phật đản là lễ tôn giáo có truyền thống nhiều đời, chẳng có chi sai trái để phải bắt đi làm việc ;

“Thư ba, hiện tôi đang bị bệnh nặng không thể rời chùa”.

Nhưng sáng ngày 21-5, ba viên chức đại diện nhà cầm quyền và Mặt trận Tổ quốc nói là đến chùa thăm, nhưng sau đó lại bắt Hòa thượng Thích Thanh Quang khai báo việc tổ chức Đại lễ Phật đản và cáo buộc rằng chùa dự tính tổ chức cắm trại là điều bất hợp pháp. Hòa thượng phủ nhận sự cáo buộc này đồng thời xác nhận chỉ tổ chức Phật đản theo nghi thức tôn giáo. Cuối cùng họ viết Giấy mời bắt đi làm việc vào ngày 22-5 nhưng Giấy mời không có chữ ký và đóng dấu.

Trong khi Thông cáo báo chí sắp phát hành thì Phòng Thông tin Phật

giáo Quốc tế nhận tiếp Khẩn điện thư số 2 từ Đà Nẵng gửi qua cho biết :

Sáng ngày 27-5-2010, tập đoàn nhà đương quyền gồm Mặt trận, Ban Tôn giáo, Công an, Phụ nữ, Cựu Chiến binh... tất cả 7 người : 4 đàn ông và 3 đàn bà do ông Chủ tịch phường Bình Hiên Nguyễn Phú Dũng dẫn đầu đã đến chùa Giác Minh (Trụ sở của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng, cũng là nơi đặt Văn phòng Tổng vụ Thanh niên và Gia đình Phật tử vụ thực thuộc Viện Hóa đạo GHPGVNTN), đến cáo buộc Hòa thượng Thích Thanh Quang không tôn trọng Pháp luật vì ngày 22-5-2010 không chịu ra phường làm việc theo giấy mời ký ngày 21-5-2010. Hòa thượng cho biết 3 lý do từ khước trước đây khiến Hòa thượng không đến làm việc. Nhất là giấy mời không có chữ ký không đóng dấu, chứng tỏ quý vị quá coi khinh dân chúng, bất chấp pháp luật, cứ cho dân ngu rồi ư làm gì thì làm.

Sau đó, nhóm người trên đây buộc phải làm giấy khai báo việc tổ chức Phật đản trước ngày Rằm. Nhưng Hòa thượng cũng bác bỏ, nói rằng đây là ngày lễ chung của nhân loại. Không những Liên Hiệp Quốc mà nhà nước Cộng sản cũng đã đứng ra tổ chức, vậy chúng tôi tổ chức Phật đản có gì sai trái mà phải khai báo ?

Họ cho biết khai báo để giữ gìn an ninh, thì Hòa thượng Thích Thanh Quang phản ứng rằng : **“Bao nhiêu năm qua, những ngày lễ lớn của chúng tôi chính quyền không giữ gìn an ninh mà còn quấy rối an ninh, như cho trạm Dân phòng mở nhạc thật to cho át tiếng cầu kinh, cho công an dân phòng ngăn chặn người đến dự lễ, ghi số xe và thậm chí còn mời một số người dự lễ làm việc gây hoang mang sợ hãi. Quý vị có giỏi thì qua gặp an ninh cho Giáo xứ Cồn Dầu đi vì chính quý vị đã làm cho an ninh trật tự Giáo xứ Cồn Dầu đảo lộn. Ở đây, chúng tôi không cần cách giữ gìn an ninh trật tự như thế”.**

Đại diện nhà đương quyền lại nói : Phải tuân thủ Pháp lệnh Tôn giáo. Hòa thượng liền đáp : **“Pháp lệnh Tôn**

giáo chỉ có giá trị với các tôn giáo trực thuộc Đảng và Nhà nước, Giáo hội chúng tôi không trực thuộc chính quyền nên Pháp lệnh Tôn giáo vô giá trị đối với chúng tôi”.

Sau gần 2 giờ làm việc, họ đã ra về với những lời hăm học hăm dọa.

Ngoài sự kiện hăm dọa, sách nhiễu tại chùa Giác Minh như trên, nhiều ngôi chùa trực thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) trong vùng cũng bị sách nhiễu tương tự. Như trường hợp chùa An Cư, thuộc quận Sơn Trà do Đại đức **Thích Thiện Phúc** trụ trì. Đại đức là Đặc ủy Thanh niên của Ban Đại diện GHPGVNTN Quảng Nam Đà Nẵng, Cố vấn Giáo hạnh Gia đình Phật tử tại đây, công an đã đến hạch sách, hỏi han về việc tổ chức Phật đàn và sau đó gửi Giấy mời Đại đức đến trụ sở Công an làm việc ngày 26-5-2010, nhưng Đại đức đã cương quyết không đi.

Sáng ngày 27-5-2010 chính quyền và công an đến chùa mời Đại đức ra làm việc với nội dung :

- Chùa không được tụ tập đông người, Đại đức trả lời rằng ngày Phật đản, Phật tử tới chùa làm lễ là việc làm đúng luật pháp, tại sao các anh ngăn cản, ngăn cản là vi phạm pháp luật. Nếu các anh muốn ngăn cản thì xin các anh viết cho một lệnh cấm và niêm yết lên để Phật tử biết.

- Họ ra lệnh cho Đại đức và Phật tử không được qua chùa Giác Minh làm lễ. Đại đức cũng trả lời là viết cho một cái lệnh thì tôi sẽ thi hành, nếu không tôi vẫn qua Giác Minh vì đó là trụ sở của Ban Đại diện chúng tôi. Họ nói họ không viết nhưng nếu Đại đức và Phật tử cứ đi thì họ sẽ bắt giam.

Sau đó họ kéo nhau ra về và để lại một số công an thường phục và dân phòng canh gác. Cùng thời điểm này, các chùa, các thất của các Thầy, các Sư cô có liên hệ đến chùa Giác Minh và Hòa thượng Thanh Quang đều có Công an đến thăm và theo dõi với lời lẽ hăm dọa cấm không được về Giác Minh trong ngày Phật đản.

Trong lúc đó những Phật tử đến chùa Giác Minh để giúp công việc Phật đàn đều bị cấm cản như trường hợp bà Nhận một Phật tử thuần thành mang lẵng hoa đến chùa cúng dường đã bị chặn lại không cho vào.

Qua khẩn điện thư số 2, Hòa thượng Thích Thanh Quang **“khẩn trình lên Viện Hóa Đạo, và kính mong các cơ quan truyền thông, báo chí, nhân quyền lên tiếng bảo vệ sự tự do tôn giáo đang bị ngày đêm hăm dọa tại Việt Nam”**.

Bức Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554 của Đại lão Hòa thượng

Thích Quảng Độ năm nay, 2010, gây xúc động mãnh liệt trong giới huynh trưởng và đoàn sinh Gia đình Phật tử Việt Nam

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế vừa nhận được bài viết **“Cảm niệm Đản sanh”** của Huynh trưởng Lê Công Cầu, Vụ trưởng Gia đình Phật tử vụ, từ Huế gửi ra nói lên sự xúc động của giới Huynh trưởng và Đoàn sinh Gia đình Phật tử trong nước khi đọc bức Thông điệp Phật đản năm nay. Qua bài Cảm niệm, Huynh trưởng Lê Công Cầu nhận thấy nội dung Thông điệp là “nguồn khai mở tri giác cho Đảng CSVN”.

Chúng tôi xin đăng tải toàn văn bài viết ấy sau đây :

GIAO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
VIỆN HÓA ĐẠO
TỔNG VỤ THANH NIÊN
GIA ĐÌNH PHẬT TỬ VIỆT NAM
VP: Chùa Giác Minh-K356/42 đường
Hoàng Diệu-Thành Phố Đà Nẵng

Cảm niệm Đản sanh, nguồn khai mở tri giác cho đảng CSVN qua Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554 của Đức Đại lão Hòa thượng Xứ lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, GHPGVNTN

Kính gửi :
Đồng bào Phật tử
Anh chị em Đoàn viên G.đình Phật tử.
Ngưỡng bạch Đức Thế Tôn.
2634 năm trước, ngày Đức Thế Tôn thị hiện, ba cõi Diêm Phù Đề được tắm gội ánh sáng từ bi, Chư Thiên trời nhạc reo mừng, nhân loại hân hoan trong niềm vui giải thoát.

2634 năm sau, kỷ niệm Đức Thế Tôn thị hiện, ba cõi Diêm Phù Đề ngập chìm trong tối hận, chết chóc, không trung bão tố ngập trời, nhân loại lâm than bởi các chủ nghĩa phi nhân.

Suốt 49 năm hành đạo, gót chân Ngài đã in đậm nét khắp lưu vực Sông Hằng, hình bóng của Ngài che mát khắp miền Trung Ấn, nay cát bụi thời gian dù xóa mờ bao thánh tích nhưng trái tim của những người con Phật vẫn tràn đầy niềm hân hoan màu nhiệm, dù lầm lũi lê bước trong nghiệp lực của kiếp nhân sinh.

Tim lại vết tích của Ngài trên từng phiến đá rêu phong, trên từng viên gạch hoang tàn đổ nát, nhân loại đang tìm lại một thời quá khứ an bình và hạnh phúc với niềm tin rạng ánh từ quang muôn thuở lại về.

Trong tinh thần ấy, Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554 của Đức Đại lão Hòa thượng Xứ lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng

Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất được ban hành, Ngài đã thông thiết kêu gọi:

“Tư hình ảnh điều linh trải dài mười một thế kỷ qua, tôi kêu gọi người Phật tử hải ngoại hãy cùng với các nhân sĩ thế giới tái lập đạo bao dung, an lạc của Phật giáo giữa thời đại bạo động và khủng bố ngày nay. Điều mà ba mươi lăm năm qua người Phật tử trong nước không được quyền thực hiện”.

Kính thưa Quý Vị

Thưa các Anh Chị Em

Không phải ngẫu nhiên mà hình ảnh của A Lịch Sơn Đại đế lại được nhắc nhở trong Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554, mà hình ảnh ấy khơi lại một quá khứ vàng son của Bao dung và Hòa bình đưa tới an lạc và hạnh phúc cho suốt miền Trung Cận Đông sau gót giày chinh phạt của A Lịch Sơn Đại đế, để so sánh với niềm tử hân của Dân tộc ta sau ngày 30-4-1975.

A Lịch Sơn Đại đế là con trai của vua Philip Đệ nhị xứ Macedonia (bán đảo Balkan cổ đại) và Công chúa Olimpias xứ Epirot (tây bán đảo Balkan) Ông sinh ra sau thời Đức Phật nhập Niết bàn khoảng 200 năm (356-323 TCN), vào năm 20 tuổi kiêu hùng lên ngôi Hoàng đế mở đầu công cuộc trường chinh về lại bản đồ thế giới. Cả một vùng Trung Cận Đông khói lửa ngập trời dưới gót chân tàn bạo của vị vua chiến thắng. Nhưng sau mỗi chiến công đầm máu ông lại từng bước trở thành một trong những vị Hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử con người.

1/. Ông vĩ đại không phải ông đã làm sụp đổ Đế quốc Ba Tư rộng lớn (gồm Iran, Iraq, Thổ Nhĩ Kỳ, A Phú Hãn và nhiều Quốc gia vùng Tây Á ngày nay), mà ông vĩ đại khi ông quyết định để cho người dân chiến bại được giữ nguyên thân thể, kể cả vua và hoàng hậu Ba Tư. Không những thế, ông còn cung cấp lương thực, nhà ở, phương tiện và trở thành người bạn tốt của dân tộc bị trị.

2/. Ông vĩ đại không phải ông đã thiết lập một Đế chế Hy Lạp quyền uy và bất khả chiến bại, mà ông vĩ đại vì đã không chấp nhận tư tưởng phân biệt. Giữa đế quốc chiến thắng và vương quốc bị chinh phạt được đối xử công bằng và tôn trọng ngang nhau, khuyến khích một chính sách hợp nhất văn hóa trong tinh thần bao dung và hiểu biết.

3/. Ông vĩ đại không phải vì bao nhiêu thành trì, bao nhiêu vương quốc đã cúi rạp mình dưới vó ngựa trường chinh, mà ông trở thành vĩ đại khi những thành trì, những vương

quốc ấy được ông chấp nhận cho những quan chức bán địa cai quản cùng với những cựu chiến binh của ông để lại nhằm bảo tồn những nền văn hóa khác nhau của một vùng mệnh mỏng vừa qua cơn chinh chiến.

4/. Ông vĩ đại không phải vì ông đã được tôn sùng như một thánh nhân, mà ông vĩ đại vì đã biết cúi đầu trước đền thờ các vị thần, biểu tượng thiêng liêng của các dân tộc Trung Á và Tây Á mà ông đã đi qua.

5/. Ông vĩ đại không phải vì ông đã chinh phạt tới khu vực Ấn Độ Hà (Indus) để làm bàn đạp thôn tính toàn cõi Á châu. Tại đây ông đã khưng lại trước nền văn minh Phật giáo rực rỡ do A Dục Vương Đại đế khai thị. Ông đã quyết định ngừng cuộc chiến chinh, đưa đoàn quân khai hoàn trong bờ phờ mệt mỏi, trở lại Babylon và qua đời ở tuổi 33.

Ông đã trở thành vĩ đại vì dưới gót giày xâm lược ông đã mang nền văn minh Hy Lạp từ phương Tây hòa nhập với nền văn minh phương Đông chan hòa dưới Ánh Đạo vàng Phật giáo tại vùng đất Gandhara (Pakistan và Afganistan ngày nay) tạo nên một nền văn hóa tổng hợp Bao dung và Hòa bình đem lại an lạc và hạnh phúc cho con người kéo dài 8 thế kỷ mà lịch sử văn minh Ấn Độ gọi là nền văn hóa Phật-Hy.

Than ôi ! nguồn an lạc và hạnh phúc ấy đã tiêu điều khi những người Ả Rập Hồi giáo tấn công lưu vực Ấn Độ Hà vào năm 710 công nguyên.

Thưa Quý Vị

Thưa các Anh Chị và các Em

Sở dĩ tôi nói Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554 của Đức Đại lão Hòa thượng Xử lý Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất **LÀ NGUỒN KHAI MỞ TRI GIÁC CHO ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM** với mong ước đảng Cộng sản Việt Nam hãy nhìn lại chiến thắng của chính mình sau ngày 30-4-1975:

1/. Trong niềm chiến thắng ấy, nếu đảng Cộng sản Việt Nam học được cái vĩ đại thứ nhất của A Lịch Sơn Đại đế, chắc hẳn không có cuộc trả thù dân tộc dưới mỹ từ Học tập Cải tạo để bao mái đầu xanh của quân dân cán chính miền Nam trở thành thân tàn ma dại nơi rừng thiêng nước độc với biết bao người mãi mãi không trở về, vợ con họ bị dày ải vào khu Kinh tế mới và có người đã phải bán thân nuôi miệng nuôi con.

2/. Trong niềm chiến thắng ấy, nếu đảng Cộng sản Việt Nam học được cái vĩ đại thứ hai của A Lịch Sơn Đại đế, chắc hẳn không có cuộc cải tạo văn hóa miền Nam để bao

hiều sách vở bị đốt thành tro bụi như thời Tần Thủy Hoàng của Trung Hoa. Bao nhiêu tác phẩm nghệ thuật bị xem là văn hóa phẩm đồi trụy phản động, không những bị tịch thu, cấm lưu hành mà ai lưu hành liền bị bắt bớ tù đày.

3/. Trong niềm chiến thắng ấy, nếu đảng Cộng sản Việt Nam học được cái vĩ đại thứ 3 của A Lịch Sơn Đại đế thì chắc hẳn không có hàng triệu người vượt biên, vượt biển đi tìm mảnh đất tự do, để Biển Đông trở thành nấm mồ chung của bao nhiêu con người xấu số.

4/. Trong niềm chiến thắng ấy, nếu đảng Cộng sản Việt Nam học được cái vĩ đại thứ 4 của A Lịch Sơn Đại đế thì chắc chắn Dân tộc Việt Nam không chứng kiến cảnh phá chùa đập tượng, san bằng đền miếu tiền nhân, đào bới mồ mã cha ông mà ngày nay vẫn không ngừng tiếp diễn.

5/. Trong niềm kiêu hãnh vì chiến thắng, nếu đảng Cộng sản Việt Nam học được cái vĩ đại thứ 5 của A Lịch Sơn Đại đế, chắc chắn không có cảnh đàn áp Tôn giáo để biến Tôn giáo thành công cụ của đảng, góp phần thực hiện chủ nghĩa phi nhân gieo rắc đau thương cho Dân tộc trong ba phần tư thế kỷ thống trị.

Kính thưa Quý Vị

Thưa Toàn thể Anh Chị Em

Dấu biết rằng A Lịch Sơn Đại đế đã kết thúc cuộc đời vĩ đại sau 12 ngày mê man bất tỉnh vì sốt rét ác tính, thế nhưng truyền thuyết về cái chết của ông cũng là một bài học Vô thường, Vô ngã cho xã hội đầy dẫy tham nhũng, cửa quyền và đồi trụy hôm nay:

- Ông vĩnh viễn nằm trong quan tài lạnh lẽo nhưng hai bàn tay được để ra ngoài, vung vẩy theo từng nhịp bước để nhắc nhở với chúng sanh: dù uy quyền tuyệt đối, dù cao sang tột đỉnh thì khi già từ cõi tạm vẫn ra đi với hai bàn tay trắng mà thôi.

- Những thầy thuốc giỏi nhất của vương triều Hy Lạp đều phải gánh quan tài của ông để chứng minh rằng không ai có thể vượt qua biển đời sinh tử, vạn vật đều phải nằm trong định luật thành, trụ, hoại, không.

- Vàng, bạc, châu báu của một thời ngang dọc chiến chinh được rải đều trên đường đến nơi an nghỉ cuối cùng để nhắc nhở chúng sanh thực hành bố thí dù ông không phải là một Phật tử thuần thành.

Thưa Liệt Quý Vị.

Rất nhiều Anh Chị Em Huynh trưởng Gia đình Phật tử quốc nội và hải ngoại đã bày tỏ niềm xúc động mãnh liệt khi đọc Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554 với sự dẫn nhập

đầy ý nghĩa của Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế.

Và hôm nay, tôi đối chiếu tinh thần Thông điệp với thực trạng đau thương của Dân tộc không ngoài mục đích yêu cầu đảng Cộng sản hãy đọc kỹ Thông điệp Phật đản Phật lịch 2554 của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất vì đó là Nguồn Khai mở Tri giác cho đảng Cộng sản Việt Nam, xiển dương Lời Kêu gọi của Đức Cổ Đệ tử Tăng thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất Thích Huyền Quang: **Hãy lấy ngày 30 tháng 4 làm ngày Sám hối và Chúc sinh toàn quốc. Hãy thực hiện Linh quyền cho người chết và Nhân quyền cho người sống. HỒI ĐẦU BỈ NGẠN**

NAM MÔ TA BÀ THỊ HIỆN BỒN SƯ THÍCH CA MÀU NI PHẬT

Mùa Đản sinh, Phật lịch 2554, Canh Dần 2010

Vụ trưởng Gia đình Phật tử vụ

Gia đình Phật tử Việt Nam

Nguyễn Chánh LÊ CÔNG CẦU

Kính trình:

- Đức Đại lão Hòa thượng Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện HĐ GHPGVNTN.

- Đức Hòa thượng Chánh Thư ký Viện Tăng thống GHPGVNTN.

- TT Tổng Thư ký VHD kính xin chuyển đến PTT/PGQT xin phổ biến.

- VP II Viện Hóa đạo GHPGVNTN

- HT Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên VHD/GHPGVNTN

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamcongiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

PHẬT GIÁO HÒA HẢO NĂM ĐẠO THỨ 71

PHẢN BIỆN

của

KHỐI TÍN ĐỒ PGHH TRUYỀN THÔNG

.....Việt Nam 19-05-2010.....

Về việc BTS Giáo hội PGHH thành phố Cần Thơ và BTSTU. GHPGHH đã làm tham mưu cho chính quyền trấn áp, cáo buộc hai đồng đạo Đặng Thành Định, Đặng Văn Nghĩa tại khu vực Thới Trinh, phường Phước Thới, quận Ô Môn, thành phố Cần Thơ

Kính gửi: Quý tín hữu PGHH trong và ngoài nước.

Thưa quý vị,

Suốt chiều dài sử đạo, Đức Thầy và khối tín đồ PGHH có làm chi nên tội, phải liên tục gánh chịu nhiều thế lương thâm khốc, nghiệt ngã nhất là sau tháng 6-1999 khi xã hội quyền lực này thiết lập được kịch bản GH.PGHH quốc doanh nhằm hành hạ và triệt tiêu tín ngưỡng truyền thống của PGHH bằng phương pháp mới, khoa học và vô cùng thâm độc: “cho tự do để diệt tự do, dùng tín ngưỡng để phá sản tín ngưỡng”. Những đạo sự đặc trưng truyền thống của PGHH theo thánh chỉ của ĐHGHC bị tấn công, đánh phá khốc liệt. Bất chấp sự phản đối ôn hòa nhưng quyết tâm của cộng đồng tín đồ trong và ngoài nước, kê cả sự khuyến cáo can thiệp liên tục của các tổ chức quốc tế, người ta vẫn kiên quyết ngăn chặn và thay đổi dòng chảy 18-5 Kỷ Mão 1939 sang một dòng chảy khác đầy chất phàm phu và tội ác.

Đã có nhiều sự kiện đàn áp tín ngưỡng diễn ra khắp các tỉnh miền Nam. Gần đây BTS. PGHH thành phố Cần Thơ và BTSTU. PGHH đã làm tham mưu cho quan thầy thẳng tay trấn áp hai đồng đạo Đặng Thành Định và Đặng Văn Nghĩa (tức bầy Thiện, tám Thọ).

I- Hai tín hữu PGHH Thiện, Thọ đã làm gì?

Được sinh ra và lớn lên trong gia đình có truyền thống PGHH, hai

đồng đạo bầy Thiện, tám Thọ giác ngộ đạo lý và chuyên tâm tu niệm, tra cứu kinh giảng từ thuở thiếu thời. Dần lớn lên khi thuyền đạo gặp lăm phong ba, ngược chiều bển dổ, điều kiện truyền bá giáo lý vô vàn khó khăn, hai đồng đạo trẻ của chúng ta liên tục tổ chức nhiều chuyên hành hương, tham quan du lịch từ Nam ra Bắc, từ đồng bằng sông nước đến miền Thất Sơn huyền bí, từ đất liền đến hải đảo xa xôi, không đặt nặng mục tiêu kinh tế mà chỉ nhằm lồng ghép sinh hoạt giáo lý để thực hiện thông điệp tối hậu của Đức Thầy là “tiếp tục khai thông nền đạo đức” và “điu dắt lẫn nhau vào con đường đạo đức”

Gần như một tháng hết 30 ngày được đồng đạo xa gần mời thuyết giảng giáo lý trong những ngày giỗ, lễ tuần.

Đến ngày kỵ côm ông bà, cha mẹ, hai đệ đều tổ chức trang nghiêm. Từ các tỉnh thành, đồng đạo quan khách đến tham dự vô cùng đông đảo nhằm hợp tâm cầu siêu, nghe phóng thanh Sám giảng, thuyết trình giáo lý. Tín đồ có dịp tấm mình trong không khí thấm thía nghĩa đồng môn, đậm đà tình đạo vị mà tưởng chừng như không thể có được ngay trong cơn đạo nạn của PGHH.

Tổ chức nhiều chuyến cứu trợ đồng bào cơ nhỡ, lũ lụt.

Mở khóa niệm Phật định kỳ để cùng nhắc nhở và sưởi ấm cho nhau trong quá trình thực hiện công án của diệu pháp Tịnh độ, các giảng viên tên tuổi luân phiên thuyết giảng đạo lý cùng tu cùng tiến.

Thành công của hai đồng đạo Thiện, Thọ (nói riêng) của các đồng đạo khác trong sinh hoạt tương tự (nói chung) rất lớn đã làm ấm áp một phần thân thể của đạo nhà trong

cơn giá lạnh. Thật là một vận động hi hữu, mẫu nhiệm không cách nói nào khác hơn được.

II- BTS. TP Cần Thơ, BTSTU. GHPGHH và chính quyền trấn áp cáo buộc qui tội Thiện, Thọ như thế nào? Và phản biện của chúng tôi.

Dù đã từ lâu trong ý thức nỗi đau chung pháp nạn, Thiện, Thọ quyết tâm truyền bá giáo lý, tự thân và khuyến khích mọi người chuyên tu giữ đạo chờ Thầy, không trực tiếp đấu tranh đòi quyền tự do tôn giáo với nhà nước, nhưng có yên ổn được đâu? Hằng mấy chục lần bị mời thăm vấn, hăm dọa, lập biên bản xử phạt, ngăn cản sinh hoạt hiếu sự, đạo sự, đôi lúc bị “kê lậ mặt” chặn đường hành hung.

Chúng tôi, trong phạm vi giới hạn của giấy mực, chỉ nêu và phản biện một số sự kiện trấn áp, cáo buộc gần đây đã gây xôn xao dư luận xã hội, tín đồ quốc nội và hải ngoại, tòa Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam và các cơ quan truyền thông quốc tế.

a- Khoảng 11 giờ đêm, ngày 07-02-2010 có hơn 60 người gồm các ban ngành, đoàn thể từ phường, quận, thành phố Cần Thơ tòng cửa vào đạo tràng Thiện, Thọ nói là kiểm tra tạm trú, rồi tự ý lục soát tịch thu băng đĩa, máy móc và các phương tiện nghiên cứu, truyền bá giáo lý. Ngoài ra, họ còn tịch thu hơn 90 khuôn trần dà thờ Tam bảo, 40 khuôn chân dung ĐHGHC, 243 quyển Thi văn giáo lý, 149 máy trợ niệm Phật.

Tự ý tòng cửa vào nhà dân giữa đêm khuya rồi lục soát, tịch thu tài sản của dân mà không có một giấy tờ nào của viện Kiểm sát là hành vi trái với Hiến pháp và pháp luật nước CHXHCNVN.

Tịch thu phương tiện hành đạo của người tu, nhất là khuôn thờ Tam bảo, chân dung và giáo lý của ĐHGHC là những báu vật thiêng liêng đối với tín đồ PGHH, là một xúc phạm trắng trợn đối với quyền tự do tín ngưỡng tôn giáo. Nhóm phóng viên CTXH báo Công an thành phố đã sử dụng thủ thuật báo chí cho rằng “lực lượng kiểm tra lập biên bản, những người khách trên tự

nhận là tín đồ của Định, Nghĩa” quả là một ác ý không thể chấp nhận được. Là tín đồ PGHH thuộc thế hệ thứ ba, Thiện, Thọ một mực sùng bái Đức Thầy, có bao giờ xưng giáo chủ với ai đâu mà có tín đồ? Nhóm phóng viên khéo léo chọn tựa bài “Hai kẻ tà đạo” trong chuyên đề đặc biệt.

Tà đạo sao có thể thu hút được khối lượng quần chúng có một không hai, kể cả giới nghệ sĩ nổi tiếng ở TP.HCM. Thu hút được sự hâm mộ của đông đảo kiều bào kể cả đội ngũ công chức TP. CT? Tà đạo sao có được quá trình tồn tại ngót ¼ thế kỉ trong một bối cảnh xã hội cực kì khó khăn?

Ngày xưa phái Bà La Môn, ma vương ở tầng trời thứ sáu và Đề Bà Đạt Đa cũng cho Thích Ca là tà đạo. Vì chủ trương giáo lí và sinh hoạt của Ngài không bắt mình và đây tội ác như họ. Cũng như trong con mắt và ngòi bút của Nguyễn Hùng, Nguyễn Quang Sáng thì ĐHG cũng là tà đạo, tệ hơn nữa là kẻ cướp. Câu nói “kẻ đã mang kính đen thì vạn vật đều đen, kẻ ấy có nhìn trời thì trời cũng đen” quả là một chân lý!

b- Lối chụp mũ của ông Nguyễn Văn Hiếu-Phó BTS. TP Cần Thơ, ông Bùi Văn Đương-Phó BTSTU. PGHH trên báo CATP, ông Nguyễn Văn Lượng-Phó BTSTU trên đài RFA.

Báo CATP số ra ngày 02-03-2010 hai ông phó Hiếu, Đương đã hiện nguyên hình là công cụ của quyền lực đầy máy chém tới pháp trường mời thỉnh người ta bức tử tín đồ. Các ông “đề nghị các cơ quan chức năng, các ngành bảo vệ pháp luật xử lý nghiêm minh đúng pháp luật đối với những vi phạm của Định, Nghĩa”

Xem lại một số chi tiết cáo buộc thì dường như các ông nghèo nàn về chứng cứ để cấu thành tội phạm cho đối phương, nắn nót lắm mới bịa ra một số chuyện rất hài hước và thiếu thuyết phục, các ông nói “cái sai của Định, Nghĩa là thay vì tín đồ bình thường, họ cạo đầu tới ót làm hình tượng lạ cho người khác chú ý, họ Đặng mà tự xưng là họ Huỳnh

làm vậy tôn thương họ đạo, đau lòng Đức Thầy”

Là sứ giả của kẻ ác nên các ông xem ác khẩu, vọng ngữ chẳng ra gì. Có lần nào các ông hoặc ai đó thấy Thiện, Thọ tự cạo đầu tới ót chưa? Hay đó là phát triển tự nhiên của cơ thể? Việc từ họ Đặng đổi thành họ Huỳnh là phát tâm lành, rất sùng kính ĐHG sao lại cho là tự xưng? Sao lại “làm tôn thương họ đạo, đau lòng Đức Thầy”? Luật pháp hiện hành có cấm việc thay tên đổi họ hay không? Quý tăng, ni bên Phật giáo đều mang họ Thích, thế có làm tôn thương Phật giáo, đau lòng Đức Thích Ca không? Tại sao thân sinh của chủ tịch Hồ Chí Minh lại là Phó bảng Nguyễn Sinh Sắc? Chuyện cả làng miền Bắc đều lấy họ Hồ là do vận động hay tự nhiên? Có làm tôn thương đáng, đau lòng Hồ chủ tịch không? Ngay cả như ông Nguyễn Văn Hiếu sao không là tám Hiếu mà là tám Tâm?

Ông Nguyễn Văn Lượng-Phó BTSTU/PGHH khi trả lời phỏng vấn đài RFA liên quan tới việc trấn áp Thiện, Thọ đã nói: “Bên Phật giáo mới có niệm Phật đường chứ bên Hòa Hảo không có niệm Phật đường, việc tổ chức niệm Phật đường là sai”

Ông phó chức việc ời! Đức Thầy là đệ tử trung thành của Đức Thích Ca cho nên PGHH cũng là Phật giáo. Và lại, đường là nơi chốn, là nhà. Vậy niệm Phật đường được hiểu nôm na là nhà niệm Phật. Chương trình cố định của niệm Phật định kì gồm: Kinh lễ nghi thức tôn giáo, Tĩnh tọa, Phóng thanh Sấm giảng và thuyết trình giáo lý, Dùng cơm chay, Bế mạc. Đạo sự này tín đồ PGHH đáp ứng nguyện vọng tha thiết của ĐHG: “*Cầu cho già, trẻ, gái, trai. Rủ nhau niệm Phật liên đài ắt lên*”. Hoặc là: “*Ở Tây phương chư Phật ngóng trông. Chờ bà tánh rủ nhau niệm Phật*”.

Nội dung chương trình niệm Phật như vừa nói rất hiền lương, đạo vị có gì ác ôn đâu, có hại nước hại dân đâu sao các ông nở ý thế cậy quyền thẳng tay đánh dẹp? Chẳng những gây hoang mang bất bình trong tín đồ mà cả ngoài xã hội. Người ta tự hỏi là giáo hội gì

mà khủng bố người niệm Phật? Câu trả lời cũng không có gì khó hiểu vì chỉ có ma mới không đồng tình với Đức Phật. Nguy hiểm nhất và cũng dễ nhầm lẫn nhất là lũ ma đang nhân danh đệ tử Đức Phật để lờ đời.

Phần sau mẫu trả lời phỏng vấn, ông Lượng nói tiếp: “Thầy tôi có ghi rõ ở điều thứ 12 trong lời ủy nhiệm cho Ban trị sự tỉnh bộ”. Chúng tôi xin chép nguyên văn để làm cơ sở phân tích: “Kể nào xét coi những việc gì có lợi ích chung trong đạo mà không trái với luật nước, không náo động nhân tâm, cả BTS đồng ý thì được tùy tiện bỏ cứu thi hành”. Đức Thầy viết tại Sài Gòn ngày 21-4-1945.

Khỏi tín đồ PGHH truyền thống khẳng định với các ông: mọi sinh hoạt đạo sự chỗ Định, Nghĩa và các nơi khác hoàn toàn lợi ích cho đạo rất đúng luật nước. Ai trấn áp là người đó sai bởi nội dung điều 70 Hiến pháp nước CHXHCNVN và Nghị quyết 24 của Bộ Chính trị có ghi rõ: “Nghiêm cấm mọi hành động đàn áp tự do tín ngưỡng”. Chẳng những không gây náo động nhân tâm mà làm phấn khởi lòng người hâm mộ nô nức tìm vào nẻo đạo. Có lẽ khi nhắc tới điều 12, ông Lượng quan tâm nhất là dòng chót “cả BTS đồng ý thì tùy tiện bỏ cứu thi hành” để buộc tội Thiện, Thọ là không tuân thủ BTS. Ông Lượng ời! BTS tỉnh bộ năm 1945 là do Đức Thầy bầu chọn để toàn tâm toàn ý phục vụ cho đạo, còn BTS quốc doanh hiện thời của các ông là sản phẩm của ai? Nó phục vụ cho ai? Nếu tín đồ PGHH râm rắp tuân hành theo cách các ông thì chẳng khác nào quì gối dâng hai tay cái vĩ nghiệp PGHH của ĐHG cho phùng gian ác.

Còn việc các ông bảo muốn là tín đồ thì phải được BTS công nhận, muốn được truyền bá đạo pháp thì phải qua đào tạo của BTS và phải có bằng giáo lý viên. Nếu đây là luật thì các ông cảm phiền tự xài luật ấy với nội bộ, chứ cộng đồng tín đồ PGHH phải biết xét BTS đó có do tín đồ bầu chọn không? Tự cách có thuyết phục để dẫn dắt tín đồ đến thanh cao hay dẫn dắt vào

quán bia ôm, quán cây tơ 7 món nặng, hơn nữa là dẫn dắt theo chủ thuyết khác.

Đức Thầy kêu gọi “Hiệp cùng nhau truyền bá kinh lành” chứ đâu có đưa ra điều kiện là phải có văn bằng học vị. Thế hệ Giáo hội trước năm 1975, ông mù Ng. Văn Tuyên có học hành thi cử gì đâu cũng trở thành giảng viên nổi tiếng nhất nhì trong việc truyền bá giáo lý? Trên đài RFA ông Lượng nhắc đi nhắc lại bốn, năm lần Thầy tôi... Thầy tôi... Nếu ông nhận ĐHGK là Thầy mình thì ông phải biết ai đã ám hại Ngài và đẩy khối tín đồ vào điều linh, tang tóc. Tại sao ông theo lời xúi giục người ta bức hại đồng môn để đau lòng tôn sư nơi ngàn dặm?

III- Quyết tâm hi sinh của hai đồng đạo Thiện, Thọ.

Gần đây phải liên tục trả lời điện thoại với Tòa Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam, Ủy hội Tôn giáo Quốc tế, các Thông tấn nước ngoài. Trước câu hỏi chung “Nếu nhà cầm quyền Việt Nam và GH. PGHH quốc doanh vẫn tiếp tục trấn áp mạnh bạo hơn thì các ông sẽ làm gì?” Câu trả lời trước sau như một của Thiện, Thọ vẫn là: “Nếu bị dồn đến chân tường thì chúng tôi vẫn ôn hòa không bạo động nhưng sẽ tự chọn cho mình một cái chết để biểu thị lòng kính Thầy yêu đạo. Đối với người tu, chết chỉ là sự thay đổi cảnh giới theo chiều hướng thăng hoa mà thôi!”

IV- Lời kêu gọi của khối tín đồ PGHH truyền thống.

- Trước đạo nạn chung của PGHH và các tôn giáo lớn tại VN.
- Trước sự tấn công ngày càng nhiều, càng mạnh tay của phía quyền lực nhắm vào sinh hoạt truyền thống bảo vệ tín ngưỡng của PGHH.

Chúng tôi tha thiết kính kêu gọi:

- Ủy hội Tự do Tôn giáo Quốc tế hãy tận dụng thiên chức bình định bất ôn tôn giáo toàn cầu, can thiệp giúp đỡ chúng tôi để có được niềm hạnh phúc đích thực trong bầu trời tự do tín ngưỡng.

- Các hãng thông tấn quốc tế kịp thời nắm bắt thông tin khách quan, chuyên tải rộng rãi những sự kiện trấn áp tín ngưỡng để giúp đỡ hiệu

quả những tín đồ thấp cổ bé miệng đang hứng chịu đầy đầy gian truân.

- Toàn thể tín đồ trong nước đang bị trừ dập: hết sức bình tĩnh, ôn hòa nhưng cũng phải kiên gan bền chí chịu đựng để vượt qua đúng như giáo huấn của Đức Thầy: “*Dù cho gặp lắm hùm beo. Từ bi vẫn niệm quyết leo khỏi rừng*”.

- Chư tín hữu PGHH hải ngoại, hãy hướng về đạo pháp quê nhà với nỗi đau máu chảy ruột mềm để động viên, an ủi tinh thần các đồng môn trong nước. Ở cuối đường chông gai, chắc chắn Đức Thầy sẽ mở rộng vòng tay để : “*Chờ con đây đủ nghĩa nhân. Ra tay tế độ đất lân về ngôi*”.

Trần trọng.

Việt Nam, ngày 19-05-2010

TM. Khối tín đồ PGHH truyền thống: Nguyễn Thị Hạnh. Trần Hoài Ân (tự Tư Tiếu). Hồ Thanh Vân (tự Nang). Trần Minh Sanh. Hồ Thiện Tâm.

Vài suy nghĩ về Lá thư của Đức Giám mục Đà Nẵng ngày 06-05-2010 .....Thiên Giang-Tháng 5 hoa máu Côn Dầu, 2010.....

Hơn 10 ngày qua, sự kiện chính quyền Đà Nẵng (ĐN) đã lợi dụng một đám tang của một cụ bà có đạo để đàn áp, đánh đập, bắt bớ, giam cầm những người giáo dân Côn Dầu một cách dã man đã gây nên một sự phẫn nộ và bất bình đối với những người yêu chuộng sự tự do, công lý trong nước cũng như ngoài nước. ĐGMĐN Châu Ngọc Tri đã có một lá thư xác nhận sự kiện này và cũng nói khá rõ về lập trường của mình sau khi đã nhận được hàng trăm cú điện thoại trước, trong và sau khi vụ đàn áp đẫm máu xảy ra tại giáo xứ Côn Dầu, cùng với những lời khẩn thiết kêu gọi sự giúp đỡ cho những giáo dân vô tội của những mục tử còn có lòng nhân. Trước khi đi vào nội dung của lá thư, xin được nhắc lại một điều trong thông cáo trước đây mà TGMĐN đã ra để thấy sự nối kết giữa tờ thông cáo và bức thư này và cũng chính điều này đã góp phần bật đèn xanh cho ông tình ủy Nguyễn Bá Thanh để dàng thực hiện âm mưu cướp đất,

cướp nhà, cướp quyền sống, cướp miếng cơm manh áo của những giáo dân nghèo hèn Côn Dầu.

Theo tờ thông cáo của TGMĐN thì đã có sự thỏa thuận giữa chính quyền và giáo quyền về việc giải tỏa giáo xứ Côn Dầu. TGMĐN chỉ yêu cầu giữ lại TÀI SẢN CỦA GIÁO HỘI LÀ CÁI NHÀ THỜ mà thôi. Điều này có nghĩa là chỉ có cái nhà thờ mới là tài sản thực sự của Giáo hội địa phương, còn những tài sản khác trong giáo xứ không phải là tài sản Giáo hội, trong đó có NGHĨA ĐỊA VÀ GIÁO DÂN CÔN DẦU. Nếu hiểu tài sản Giáo hội như vậy là quá nghèo nàn, quá trần tục, thiếu chiều sâu tâm linh.

NHÀ THỜ chỉ có ý nghĩa khi có cộng đoàn dân Chúa đến thờ phượng, ngợi khen tôn vinh Chúa như lời Chúa dạy: "Nơi nào có 2, 3 người họp lại cầu nguyện vì danh Ta thì có Ta ở giữa". Nhà thờ mà không có người đến hội họp, tôn vinh Thiên Chúa thì nó cũng không còn ý nghĩa nữa ; nó sẽ trở thành chỗ cho trộm cắp đến trú ngụ và để cho quạ, chim sẻ đến làm tổ mà thôi. Chúa cũng sẽ cuốn gói di dời theo chân của đoàn chiên bị cướp mất xứ sở vì THIÊN

CHÚA VUI THÍCH Ở GIỮA DÂN NGƯỜI. Do vậy, việc giữ chọn nhà thờ mà không giữ giáo dân là việc BỐ HÌNH BÁT BÓNG. Thiên Chúa Đáng Uy linh giữa đất trời, không hề bị ràng buộc bởi không gian và thời gian. Vì thế, đừng có đóng khung Ngài trong bốn bức tường của nhà thờ!

NGHĨA ĐỊA CÔN DẦU là nơi an nghỉ của những giáo dân già từ trần thể về với Chúa, Đấng Nhân Lành. Đây cũng là nơi nghĩa tử nghĩa tận của bao thế hệ của người giáo dân Côn Dầu. Nghĩa địa này đã có từ 135 năm nay và có giá trị pháp lý bởi những chứng từ trước năm 1975. Sở trích lục nhà thờ, giáo xứ, nghĩa địa vẫn còn được lưu giữ tại nhà xứ. Các cha quản xứ trước đây đã không những lo cho giáo dân có miếng cơm, manh áo cho người sống đã đành mà còn lo cho thân xác họ khi đã mãn phần nơi dương thế. Nghĩa địa này đã đón nhận hàng ngàn người con đã về với đất Mẹ và trong số những người này chắc chắn là có những người đã làm thánh trên nước Trời.

Vây thân xác của họ đã yên nghỉ nơi nghĩa địa cũng là những di thể thiêng liêng cần được kính trọng và phần mộ của các ngài cũng cần được giữ gìn để cho hậu thế có tấm gương soi. Đây cũng là tài sản của Giáo hội nhưng không được giáo quyền địa phương nhìn nhận. Làm người thì phải biết nhớ ơn những người đã làm ơn cho mình. Những mẫu gương nghĩa hầu, nghĩa khuyến trong kho tàng truyện cổ dân gian đã là bài học làm người cho bao thế hệ. Con người như Khổng Tử nói: "Nhân linh ư vạn vật. Con người hơn con vật". Tổ tiên đã dạy: "Uống nước phải nhớ nguồn" hoặc "Ăn trái nhớ kẻ trồng cây. Ai vun ai quén cho mây mây nên".

Trên những nắm mộ tại nghĩa địa này có những người từng là hội hữu của hội Phaolô Châu, một hội đã giúp đỡ đào tạo ơn gọi trong địa phận trước đây. Có nhiều linh mục kể cả giám mục hiện tại cũng đã nhận sự giúp đỡ này. Họ là những ân nhân của Tiểu chủng viện thánh Gioan một thời và hiện nay chủng viện này đã biến thành trường đại học kinh tế Đà Nẵng. Những ai sống mà vô ơn với kẻ khác thì không xứng là con người. Có ông bà, mẹ cha mới có ta. Hiếu nghĩa là đạo làm người tối thiểu. Giáo dân Côn Dầu trước đây đã từng đặt điều kiện với chính quyền là họ chấp nhận ra đi khỏi nơi chôn nhau cắt rún, khỏi mảnh đất tổ tiên bao đời đã khó nhọc tạo nên nếu chính quyền không dựng đến NHÀ THỜ và NGHĨA ĐỊA. Họ chấp nhận mọi thiệt thòi trong cuộc sống mới mà không biết tương lai đi về đâu để đổi lấy sự vẹn tròn HIẾU NGHĨA đối với người đã nằm xuống. Nhưng lòng tham của những kẻ quyền thế đã chà đạp lên ước vọng chính đáng của người dân lành; chính quyền không chấp nhận và cương quyết thực hiện âm mưu thâm độc: ĐUỐI DÂN, CƯỚP ĐẤT, XÓA SỔ CHO BẢNG ĐƯỢC NGHĨA ĐỊA CÔNG GIÁO CỦA GIÁO XỨ CÔN DẦU. Việc cướp quan tài của bà cụ TÂN, đàn áp, đánh đập người dân lành và khóa luôn cổng nghĩa địa không cho phép bất cứ ai thực hiện nghĩa cử hay hành vi tôn giáo nào đối với người quá cố nữa đã cho thấy dã tâm sát máu, bạo tàn của chế độ.

GIÁO DÂN chính là tài sản sống vô cùng quý giá của Giáo hội. Tài sản này là mẹ của các tài sản khác trong Giáo hội từ các cơ sở vật chất của tôn giáo cho đến những tài sản tinh thần khác. Không có tài sản này thì cũng chẳng có "chỗ đội nón, mũ" giáo hoàng, hồng y, giám mục... Vì vậy, tất cả các tài sản của Giáo hội đều có sự góp sức của giáo dân. Phủ nhận

tài sản này là phủ nhận công lao to lớn góp phần xây dựng nên Giáo hội ngày hôm nay. Thành phần giáo dân là thành phần căn bản của Giáo hội. Quyền lợi của người giáo dân phải là được đặt lên hàng ưu tiên trong con mắt, trong trái tim của người mục tử nhân lành. Từ bỏ tài sản này, từ bỏ gia sản đàn chiên Chúa trao phó, vô trách nhiệm đối với đàn chiên thì mục tử không còn xứng đáng cầm gậy chăn chiên nữa. Điều này có thể nhìn thấy một cách rõ ràng qua lá thư của ĐGMĐN.

Trong lá thư dài gần 5 trang, có một vài chỗ nêu không đầy đủ những sự kiện đã xảy ra tại giáo xứ Côn Dầu. Nếu những sự kiện này được ĐGM quan tâm và thực sự lo lắng đến sự an nguy của đàn chiên thì tình hình tệ hại trong vụ đàn áp Côn Dầu không xảy ra trầm trọng như vậy. Chuyện công an (CA), cảnh sát cơ động (CSCĐ) tấn công giáo dân Côn Dầu đã xảy ra lúc 3 giờ sáng, giờ VN ngày 4-5-2010. Lực lượng CA đã đánh giáo dân già cả cùng những trẻ em theo mấy cụ ra nghĩa địa đọc kinh cầu xin sự an lành cho người chết cũng như kẻ sống. Họ đã lôi những trẻ em vì sợ hãi, núp bên những ngôi mộ ra mà đánh. Máu bắt đầu chảy từ 3 giờ sáng. Điều này chắc chắn cha Lục biết rõ vì không có một động tĩnh nào trong giáo xứ từ trước đến nay mà cha không biết. Thánh lễ an táng được cử hành lúc 5 giờ sáng và sau đó cha Lục đã rời giáo xứ đi tĩnh tâm trong lúc giáo dân sắp sửa rơi vào miệng Sói đang giơ nanh, sẵn sàng cắn xé đàn chiên vắng chủ chăn. Bức thư cũng nêu rõ là cha Lục đã báo cáo tình hình cho ĐGM nhưng ngài không lo lắng vì luôn tin tưởng vào thiện chí của chính quyền (Sói). Vì vậy, ngài an lòng tổ chức tĩnh tâm cho các linh mục và ngài cũng không hề thông báo cho các linh mục biết tình hình căng thẳng đang xảy ra tại giáo xứ Côn Dầu. Có lẽ sợ kinh động, ảnh hưởng không tốt đến cuộc tĩnh tâm chẳng? Hay là chuyện Côn Dầu chỉ là chuyện thuộc trách nhiệm "hành vi dân sự" còn chuyện lo tĩnh tâm cho các linh mục mới thực sự là trách nhiệm "hành vi tôn giáo"? Như lời một linh mục trong cuộc tĩnh tâm cho hay là ngài chẳng hề biết việc gì đang xảy ra tại giáo xứ Côn Dầu cho đến khi mọi việc đã "hoàn tất" thì mới vỡ lẽ. Chính sự bùng bít thông tin, sự thiếu quan tâm, lo lắng và sự căm giận vào chính quyền đã dẫn đến thảm họa cho đàn chiên lành. Nếu một mục tử yêu thương và quan tâm đến sự sống chết của đàn chiên thì đã không để cha Lục vắng nhà trong lúc Sói

vây quanh, vì ít nhất phải có người cứu nguy trong lúc cấp bách và là người có vị thế chính quyền phải kiêng nể không đến nỗi làm càn. Nhưng điều này đã không xảy ra vì GM không hề cảnh giác, một mực tin tưởng vào mối giao hảo với Sói!

Có một điều rất là MỚI trong vai trò mục tử trong thời đại TRỜI MỚI, ĐẤT MỚI là mục tử tùy theo hoàn cảnh mà có lúc đi trước, có lúc đi sau, có lúc đi ngay giữa đàn chiên. Nghĩa là phải tùy cơ ứng biến theo sự thích nghi môi trường giống như con tắc kè, phải thay đổi màu da khi cần thiết kéo oan mạng. Nguyên cái câu này cũng đủ để gây sóng, gây sốc đối với những mục tử theo gương mục tử chí nhân, chí ái là Chúa Giêsu. Lời của vị Mục Tử Nhân Lành hình như không còn thích hợp cho một TRỜI MỚI, ĐẤT MỚI nữa. "Ta là mục tử nhân lành, Ta đi trước dẫn đường cho các chiên Ta. Ta đi đâu, chiên Ta theo tới đó". Như vậy mục tử của TRỜI MỚI, ĐẤT MỚI là mục tử của thời cơ, của những toan tính thiệt hơn cho bản thân mà không kể chi đến sự an nguy của đàn chiên. Mục tử đi giữa đàn chiên là mục tử như một đằm, sợ sệt cần sự bảo vệ của chiên; mục tử đi đằng sau là mục tử trốn tránh trách nhiệm, không muốn đương đầu với những khó khăn, thử thách đang đợi chờ phía trước.

Cũng trong lá thư này, ĐGM kêu gọi hãy lắng nghe tiếng nói của các mục tử, hãy tôn trọng các ngài cho đúng với truyền thống tôn sư trọng đạo của người dân Việt vì đây là bài học vỡ lòng của mọi người.

Chúa Giêsu đã từng phán: "Con chiên Ta thì nghe tiếng Ta, Ta biết chúng và chúng biết Ta". Con chiên phân biệt được tiếng mục tử nhân lành với những kẻ chăn thuê. Tiếng mục tử như TGM Ngô quang Kiệt không những chiên trong đàn và cả những chiên không thuộc về đàn đều lắng nghe một cách kính trọng vì đó là tiếng lòng đầy chân thật, đầy yêu thương, đầy mạnh mẽ không sợ cường bạo "uy vũ bất năng khuất". Khi đàn chiên không lắng nghe lời nói của mục tử thì phải xét lại lời nói của mình có chân thực không? Có phần ảnh hưởng của mục tử Giêsu Tình Thương không? Trong vụ việc Côn Dầu, nếu giáo dân nghe lời chính quyền cũng như giáo quyền, cả hai đồng một giọng, thì chiên lấy cớ đâu mà ăn, lấy chuông đâu mà ở? Chưa nói đến chuyện lang thang mỗi con một nơi, mỗi đũa lạc một phương trời làm mỗi cho biết bao Sói dữ đang hăm he. Giáo quyền đã không đếm xỉa đến nguyện vọng của đàn chiên,

chỉ lo đánh bóng chuyện tốt đời đẹp đạo, không thiết tha đến việc an nguy của dân chiến. Giáo dân Cồn Dầu đã bật khóc trong thánh lễ mừng 3 Tết vừa rồi, khi vị chủ tịch HĐGXCD thay mặt toàn thể cộng đoàn nói lên tâm tư nguyện vọng của mọi người và lời đáp từ của vị mục tử giám mục là một gáo nước lạnh tạt vào mặt mọi người sừng sốt, bàng hoàng. Trong bài đáp từ dài gần 35 phút của ĐGM, có thể chia làm ba ý chính.

Thứ nhất là sự hợp lý của việc giải tỏa đất đai tại giáo xứ Cồn Dầu vì đây là vùng đất trũng, hay bị lũ lụt. Di dời đi chỗ khác là việc nên làm và cũng là cơ hội đổi đời từ nghèo đói sang giàu có hơn. Điều này giống y như lời tình ủy Nguyễn bá Thanh khi họp với dân. Điều này chỉ là cái cớ để đẩy dân đi mà thôi. (Kinh nghiệm đau thương của nông dân từ Nam chí Bắc khi bị ép bán gia sản ruộng nương, nhận lấy đồng tiền bố thí sau một thời gian, cái nghèo lại càng tồi tệ hơn. Họ bị đặt nằm trong chính sách ba không: Không nhà, không ruộng, không việc làm ăn). Khi nói điều này, cả hai đều không biết rằng mảnh đất Cồn Dầu trước năm 75 chưa từng đói nghèo vì đây là mảnh đất trù phú lúa gạo dư đầy, mỗi năm đều đóng góp lúa gạo cho Nhà chung, góp phần nuôi các chú, các thầy, các cha. Lụt lội mang phù sa màu mỡ, tôm cá ê hề, lại tiêu diệt nhiều côn trùng, sâu bọ, chuột có hại cho mùa màng. Trời lại ban cho hai giống lúa địa phương, giống lúa mùa và lúa sói, rất thích hợp với thổ nhưỡng, không sợ phèn, sợ mặn, rất dễ chăm sóc. Sau năm 75, dưới sự lãnh đạo tai hại của những đĩnh cao trí tuệ nông nghiệp đổi giống lúa cao sản (giống lúa lùn), khó chăm, khó bón, không hợp thủy thổ, cộng với chính sách Hợp tác xã không hợp lý, dẫn đến tình trạng nông dân đói nghèo kiệt quệ tinh thần lẫn vật chất. Mấy năm gần đây, đời sống giáo dân Cồn Dầu dễ thở hơn thì nạn cướp đất xảy ra !!!

Điều thứ hai trong bài đáp từ này là hãy nhìn gương của những người miền Bắc năm 54, bỏ quê hương thân yêu đi tìm sống tại miền Nam và bây giờ họ giàu có mang tiền về xây nhà thờ, giáo xứ mẹ trước đây rồi đến gương những người vượt biên ra nước ngoài, nay đem đô la về giúp bà con, thân nhân xây dựng nhà thờ, nhà thánh, làm việc thiện... Nói như vậy là ĐGM không hiểu gì về lý do tại sao những người này bỏ quê hương ra đi. Đi không phải là tìm miếng cơm, manh áo mà là tìm cái lớn hơn, xứng với con người hơn. Cái đó chính là sự TỰ DO. Những đồng bạc xương

máu, mồ hôi họ mang về giúp là những đồng bạc nặng tình quê hương, nặng tình người, thực hành tinh thần Phúc Âm là chia cơm sẻ áo với những người kém may mắn hơn mình. Ra đi mà mang niềm hy vọng thì nên đi, ra đi mà không chút hy vọng gì ở tương lai, biết chắc ngày mai sẽ đói khổ dài dài thì đi làm gì.

Điều thứ ba của bài đáp từ có một không hai này là: Việc di dời này là một cơ hội tốt cho việc truyền giáo. Những người làm công việc truyền giáo là những người có bản lĩnh, có khả năng và được đào tạo một cách cẩn thận mới đảm đương nổi với sự khó khăn, sự vất vả của cuộc đời truyền giáo. Một yêu cầu vượt quá sức của một người giáo dân chân đất. Việc họ làm là có thể đóng góp phần nào đó trong công cuộc truyền giáo, chứ họ không có thể lãnh lấy trách nhiệm truyền giáo như những người chuyên môn. Để họ ra đi mà không chuẩn bị gì thì giống như lừa trâu vô rú (rừng), mỗi con đi mỗi ngã, làm mỗi cho cạp beo, sư tử mà thôi. Chưa kịp truyền giáo thì đã bị truyền... nhiệm rồi thì mất cả chì, lẫn chài.

Cho nên khi kết thúc bài đáp từ này thì ĐGM hỏi cả nhà thờ rằng: Có ai muốn di dời không thì chỉ có loe ngoe vài ba cánh tay rụt rè giơ lên. Đến khi ĐGM hỏi, ai muốn ở lại không di dời thì mọi người đồng loạt giơ thẳng tay. Thấy vậy, ngài cười cười bảo: Dân Cồn Dầu cứng đầu thiệt!!!!

Những nội dung trong bài đáp từ của ĐGMĐN trên đây đã cho thấy ĐGM là một người đã đội lộn mũ, đi lộn chỗ, ngồi lộn ghế, nói lộn nơi, mang lộn gậy. Những lời nói trên phải là lời nói của một cán bộ tôn giáo vận, đi dếp râu, mang cặp đen, đội nón cối, ngồi bành chạc nơi văn phòng mát lạnh, đang hưởng những đặc quyền, đặc lợi, đặc sủng của chế độ. Rồi ngày Tết vừa rồi, một số giáo chức đại diện giáo dân Cồn Dầu đến chúc Tết TGM theo lệ hằng năm thì ngài nói rằng: "Quà Tết của nhân dân Cồn Dầu thì tôi nhận, còn quà Tết của giáo dân Cồn Dầu thì tôi không nhận". Nhóm giáo dân đã đi Tết lộn người, cũng như cán bộ tôn giáo vận đã ngồi lộn ngài. Họ tái mặt ra về, lòng tự hỏi không biết vì sao mà ngài lại đổi hờn như vậy? Lý do đơn giản là vì giáo dân Cồn Dầu đã không vâng lời Ngài trong việc giải tỏa đất đai theo ý quan NBT, khiến gây phiền hà cho ngài. Và thêm một lý do khác là hình như giáo xứ Cồn Dầu không còn tên trong địa phận nữa kể từ khi có sự thỏa thuận giữa TGM và chính

quyền ĐN về tài sản Giáo hội tại Cồn Dầu. Thêm một điều nữa rất nhẫn tâm, rất đau lòng là khi thân nhân của 6 người giáo dân Cồn Dầu bị bắt, bị hành hạ, bị ngược đãi và bị truy tố một cách bất công, chạy đến nhờ TGM can thiệp cho những giáo dân vô tội thì ngài GM thân nhiên trả lời: "Đã không nghe lời tôi, giờ tôi không thể làm gì được. Đi về mà cầu nguyện đi!" Thân nhân đành gạt nước mắt ra về trước những lời tàn nhẫn như dao đâm vào tim ấy. Những lời vô tâm, vô tình này làm sao có thể được lắng nghe và kính trọng cho đầy đủ vì nó quá phản cảm, không có trái tim nhân lành của một vị mục tử đích thực.

Chuyện tôn sư trọng đạo là truyền thống của người Việt lâu đời. Xưa nay ÔNG THẦY thường là mẫu mực của nhân cách, của sự đạo đức, của nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Sự kính trọng trong xã hội VN trước đây giành cho các tôn sư rất cao vì họ luôn nhớ ơn các người ấy đã khai trí cho họ, cho con họ bước vào đời. Họ là người có nhân cách rất đáng tôn trọng, rất đáng khâm phục: "Giấy rách phải giữ lấy lề". Họ sống đời sống thanh sạch, thanh cao không để lợi lộc làm hoen ố thanh danh, dơ bẩn chữ thánh hiền. Do vậy, họ được sự tôn trọng của mọi người là điều hợp lý và công bằng. Còn mấy thầy thời nay ra sao? Một thầy như Sầm đức Xương, kẻ mua dâm, ép dâm học sinh thì có đáng kính trọng không? Hay là thầy, cô bây giờ một số là cò buôn bán chữ nghĩa thì chữ SU có còn ý nghĩa trong cuộc sống đầy thực dụng, quên đi thiên chức cao đẹp của một truyền thống văn hóa có từ lâu đời của dân tộc không? Trong kinh thánh Tân Ước, Chúa Giêsu cũng đã từng lên án những Kinh sư -những người thầy dạy về tôn giáo lúc bây giờ- là những kẻ đạo đức giả, kẻ chỉ đường mù quáng, kẻ chất trên vai người khác những gánh nặng lề luật còn mình thì không hề động ngón tay vào, chỉ một đường, làm một nẻo, tri hành bất nhất. Những kẻ như vậy thì không xứng đáng làm thầy vì họ không đủ tư cách và họ cũng không đáng để nhận lấy sự kính trọng của người khác. Do vậy, sự tôn sư trọng đạo chỉ dành cho những bậc thầy có phẩm chất xứng đáng với sự tin tưởng của mọi người mà thôi. Trong địa phận Đà Nẵng đã có biết bao linh mục là thầy dạy chữ nghĩa, rất khôn ngoan, rất đáng được kính trọng, Nhưng ai đã từng học với các ngài đều nhìn thấy sự đạo đức, sự tận tâm, uy tín, yêu thương học trò hết lòng, sẵn sàng chỉ vẽ cho học trò với hết khả năng mà không hề có một

đòi hỏi báo đáp gì hết. Đây là những kho tàng tri thức rất quý báu của địa phận nhưng không được sử dụng đến. Một linh mục nằm trong ban tư vấn của địa phận nói với kẻ viết bài này rằng: Tư vấn cho có tiếng vậy thôi, nhưng cả năm chưa hề họp hội một lần, chuyện lớn, bé đều do GM phán định, chớ có ai biết, ai bàn gì đâu! Trọng thầy mới được làm thầy! Khi người ta không tôn trọng ông thầy thì ông thầy phải xem lại nhân cách của mình!!!!

Trong lá thư còn viết: Không được nhân danh tôn giáo để đấu tranh bạo động dù mục đích cuộc đấu tranh là chính đáng. Đây không phải chỉ là điều cấm kỵ đối với tôn giáo mà còn là lời cảnh báo đối với những ai mưu toan lợi dụng tôn giáo để giải quyết những tranh chấp phe nhóm, đảng phái.

Cái câu hăm dọa trên đây nghe quen quen mỗi khi có sự bất mãn của giáo dân Công giáo đối với chính quyền trên các báo, đài nhà nước. Tóm được câu này thì tỉnh ủy Nguyễn Bá Thanh mừng hóm vì từ nay khỏi lo sợ nhóm giáo dân ĐN phản kháng những chương trình dự án đầy bất công, đầy mờ ám, đầy tư lợi, tư tui nữa.

Xưa nay khi các Giáo hoàng, các Giám mục, các Linh mục lên án một chế độ bất công, hà khắc đối với dân lành thì các ngài nhân danh Giáo hội hay nhân danh cá nhân? Tôn giáo mà không rao truyền sự thật, không đem lại sự ích lợi cho con người, toa rập với những thế lực đen tối đang lũng đoạn xã hội, tha hóa con người thì có còn là tôn giáo đích thực hay không? Khi tôn giáo không còn phục vụ cho người thì tôn giáo đó mất phương hướng. "Ta đến để phục vụ chứ không phải được phục vụ", lời Chúa vẫn còn đó! Giáo hội không thể làm ngơ trước những bất công lan tràn, những sự suy đồi đạo đức phương hại đến đời sống tâm linh của con người trong xã hội, những sự bóc lột nhân phẩm của những kẻ cô thân, cô thế. Giáo hội mà không đứng về phía những người yếu thế, bé miệng thì Giáo hội không còn là HIỀN THẾ CỦA CHÚA KYTÔ nữa! Từ vụ Thái hà, Khâm sứ, Đồng Chiêm... đến Cồn Dầu thì không có vụ nào là bạo động từ phía giáo dân cả! Chỉ có bạo động từ phía chính quyền mà thôi! Họ đã đem CA, dùi cui, roi điện, bình xịt hơi cay... đến tấn công đánh đập, bắt bớ, vu khống, đổ vạ cho giáo dân chớ giáo dân có vũ khí, có tác sát nào trong tay mà bạo loạn, mà chống đỡ đâu! Chuyện xảy ra tại giáo xứ Cồn Dầu chỉ đơn thuần là đám tang của

một cụ bà, không hề có những khẩu hiệu chống đối hay những lời kích động hô hoán đã đảo chính quyền, nhưng chính quyền đã lợi dụng người chết để vu oan, cáo vạ, gắp lừa bỏ tay người mà thôi! Chiến thuật vừa ăn cướp vừa la làng lại được sự hỗ trợ "cả vú lấp miệng em" của TGM làm cho giáo dân CD dờ sống, dờ chết, khổ đau khôn xiết!

Về chuyện ai lợi dụng tôn giáo để đạt quyền, đạt lợi trong vụ Cồn Dầu thì đã quá rõ ràng! Chỉ có ĐGM đang say sưa với hình ảnh TRỜI MỚI, ĐẤT MỚI với khẩu hiệu TỐT ĐỜI, ĐẸP ĐẠO nên không thấy mình đang bị lợi dụng mà thôi! Chiếc mũ GM hình như quá rộng, quá sâu che mắt tầm nhìn, lấp mắt tầm nghe nên không thấy, không nghe, không biết việc TRỜI ĐANG MẮT VÀ ĐẤT ĐANG MẮT ở nơi mình đang cai quản. Cha Nguyễn Văn Lý đấu tranh cho sự thật, cho công bằng, vào tù ra khám cũng vì hai chữ TỰ DO cho con người, cho tôn giáo thì bị gán ghép là lợi dụng tôn giáo để đấu tranh (Mặc dù cuộc đấu tranh này là chính đáng... nhưng không được... phép nhà nước nên công không được.... làm vì tổn hại đến uy tín Giáo hội đối với nhà nước!!!). Còn những linh mục quốc doanh như Lm Nguyễn tấn Khoa, người đứng đầu UBĐKCGYN tại ĐN thì lại không cho là lợi dụng tôn giáo, nhưng lại cho rằng có công góp phần vào việc TỐT ĐỜI, ĐẸP ĐẠO. Thiệt là mâu thuẫn! Lời nói của ông tỉnh ủy NBT ngày nào trong cuộc họp với giáo dân CD vẫn còn vang vọng: "Tôi nói bà con không nghe thì tôi sẽ nói với Giám mục của bà con". Và kết quả là tờ thông cáo ra đời, cộng thêm bài đáp từ trong thánh lễ mừng 3 Tết, giờ thêm lá thư này nữa đã đủ để thành một cuộc đàn áp khốc liệt về tinh thần mà giáo dân CD đang hứng chịu từ phía giáo quyền.

Của Xê-da trả lại cho Xê-da, của Thiên Chúa trả lại cho Thiên Chúa! Nghĩa của câu này là của ai trả cho người nấy và sự công bằng căn bản được hiểu là hãy trả cho người ta những gì thuộc về người đó. Khi viết câu này, không biết ĐGMĐN có nhìn ra sự bất công trong việc cướp đất của giáo dân Cồn Dầu để làm các dự án mà chỉ đem lại sự lợi lộc cho những kẻ có tiền, có quyền thế hay không? Chắc chắn là không vì ngài đã bị cái dây thòng lọng CÔNG ÍCH của NBT cột chặt cổ rồi. Công ích của NBT vẽ ra cho GM là thứ TƯ HỮU trá hình vì nó không phục vụ lợi ích của mọi người mà chỉ đem lợi lộc cho một số người. GMDN đã không nhận thấy điều này nên đem con bán gả một

cách vô trách nhiệm trong sự đồng thuận, đồng tình cho quan tham NBT hành sự, bảo con chiên mình phải hy sinh quyền lợi mình cho một thứ CÔNG ÍCH yếm trá, nguy hiểm, giảo quyệt.

Sứ mệnh của Giáo hội là truyền giáo. Đây là tiêu chí của mọi hoạt động Kitô hữu. Phải có lợi cho việc truyền giáo. Phải làm cho Tin mừng được rao giảng trong mọi hoàn cảnh thuận, nghịch. Giáo hội có sứ điệp phải loan truyền Tin Mừng đi khắp thế gian, rao giảng cho mọi người, mọi dân tộc nhận biết ơn cứu độ của Thiên Chúa. Là người Kytô hữu, ai cũng biết, cũng ý thức được việc này. Nhưng như thế nào là có lợi cho việc truyền giáo? Hy sinh cả một giáo xứ cho quyền lợi bất minh của kẻ cầm quyền để được TỐT ĐỜI, ĐẸP ĐẠO là việc nên làm hay sao? Chấp nhận những bất công, những sự ép buộc vô lý, chấp nhận sự tước đoạt quyền sống, quyền ăn, quyền nói để được lòng những kẻ quyền thế, cầm miệng, bịt mắt, bịt tai trước những tiếng kêu đau thương đòi công lý, đòi sự thật của những người dân nghèo hèn như thế là có lợi cho việc truyền giáo chăng? Trước đây, tại địa phận ĐN đã có số giáo dân là 120 ngàn người, bây giờ chỉ còn cỡ 60 ngàn người. Việc đồng tình, đồng thuận với chính quyền ĐN trong kế hoạch giải tỏa làm bay mất giáo xứ An Hải. Giáo xứ này chỉ còn lại cha xứ và cái nhà thờ mà thôi. Tương lai giáo xứ CD với 2000 giáo dân cũng vậy, sẽ chỉ còn có nhà thờ và cha xứ nếu việc giải tỏa được thực hiện trong nay mai. Sự kiện hàng trăm đảng viên được rửa tội bằng nước hay bằng lửa chưa được thống kê nhưng những thiệt hại về các đàn chiên tại giáo phận Đà Nẵng (GPĐN) thì có thể thống kê được rồi. Cổ nhân đã nói: Thà có một con chim sẽ trong tay còn hơn là có 10 con đang bay!!! Hàng ngàn con chim có trong tay không lo giữ, lại mơ giữ những con chim đang bay. Một hành động không khôn ngoan và không thiết thực.

Trong phần kết của lá thư nói lên tâm tình chia sẻ với nỗi đau của anh em chị em giáo xứ CD nhưng đến nay chưa hề có một thánh lễ hiệp thông nào cầu nguyện cho người anh em đang chịu nhiều đau khổ do chế độ bất công tàn ác gây nên. Trên trang WEB của địa phận vẫn không hề thấy dòng chữ hiệp thông với nỗi khổ đau mà giáo dân CD đang gánh chịu từ các giáo xứ bạn. Giữa lời nói và việc làm, khoảng cách quả còn rất xa.

Còn chuyện lá thư này còn thiếu là ngày 5-5-2010 sau ngày đàn áp đẫm máu giáo dân CD, ĐGMĐN đã đi họp cùng với một ít linh mục tại UBNDĐN. Trong cuộc họp này, chính quyền đã báo cho GM một tin vui là lá đơn ngài đã "đứng thẳng" mà xin đã được chấp nhận và họ đã trình trọng trao sổ đỏ -quyền sở hữu- ngôi trường mơ ước của ngài. Đây là đòn đếu, rất thâm độc của chính quyền mong muốn ngài ngậm miệng trong chuyện mới xảy ra tại Cồn Dầu ngày hôm qua và cũng như là phần thưởng cho kẻ có công với việc mở rộng "Túi tham" của quan thành phố. Họ đã cố tình gài, đẩy ngài về phía vô và công khai coi ngài như là tay chân không thể thiếu của họ. Cái sổ đỏ là cục GẤM GÃ của Tào Tháo đã kéo theo cái chết của Dương Tu, nuốt vào cũng chết, nhả ra lại không xong. Nuốt vào thì sổ đỏ là SỔ MAU của giáo dân CD mà nhả ra thì uổng công xin xỏ bấy lâu. Họ lựa đúng thời điểm mới trao bửu bối này ra, nhận cũng chết, không nhận thì không yên. Thiệt là đòn độc! Họ đã cố tình chia rẽ đoàn chiến với chủ chiến để dễ bề thôn tính, dễ bề cai trị. Xin được nói thêm là có đất, có trường nhưng chưa chắc đã điều khiển được vì chương trình cũng như thầy dạy đều phải qua nhà nước lọc, duyệt. Và cuối cùng thì cái vỏ là trường tư thực nhưng cái ruột là giáo dục XHCN thì công cốc. Không khéo thì chỉ làm tổ cho tu hú để nhờ!

Sau khi báo tin vui thì họ quay sang tin buồn là chiếu một đoạn video quay rất chuyên nghiệp, nghĩa là muốn cho xem cái gì thì chỉ có cái đó mà không có cái khác. Đoạn phim chỉ có cảnh giáo dân đẩy xe về phía cổng nghĩa địa, có CSCĐ chắn lối khi toán này hung hãn xông lên cướp quan tài, đánh đập không thương tiếc những giáo dân tay không. Và họ đã ca ngợi là các chiến sĩ CSCĐ đã dẹp tan bạo loạn, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc vụ cướp quan tài, cũng như đã anh dũng phá tan âm mưu chôn người chết trong nghĩa địa CD. Vì vậy, cụm từ HỒN CHIẾN và BẠO ĐỘNG không phải là ngang nhiên và vô cơ trong lá thư mục tử này. Thực sự thì chỉ có CA đánh giáo dân, giáo dân bỏ chạy chờ giáo dân có đánh CA cái nào đâu mà hai bên hồn chiến? Việc bạo động thì cũng từ CA vừa ăn cướp, vừa la làng chửi dân có bạo động gì đâu! Dù cuì, súng ống, roi điện, lực lượng gây náo loạn đều là của chính quyền chửi giáo dân thì chỉ có lời kinh tiếng hát tiễn người quá cố về với Chúa mà thôi! Chuyện bạo động cướp quan tài người chết là do chính quyền ĐN đạo diễn rồi ngậm máu phun người. Nếu

ai đã từng coi qua đoạn Video trên youtube thì sẽ thấy các CSCĐ được trang bị đến tận răng, máy cục đá rơi trúng cũng chỉ có mẻ đá chớ có rụng cái lông nào của các chiến sĩ chuyên môn bắt nạt kẻ yếu đâu! Nhưng đây là mấu chốt của việc truy tố 6 giáo dân CD về tội gây rối trật tự, chống lại kẻ thi hành công vụ. Một bản án quá bất công, mang nặng sự vu cáo và gian xảo trong việc định tội danh. Trong báo CAĐN nói: ĐGM thấy xấu hổ vì hành vi của giáo dân mình! Mấy linh mục đi theo không muốn nhìn cảnh ấy! Nếu vậy thì oan cho giáo dân CD quá! Đáng lẽ các ngài phải tự hào về con chiên mình mới đúng vì đã có can đảm nói lên sự thật. Biết bị hại, biết bị vu khống, bị ngược đãi, bị cáo gian, bị bỏ rơi nhưng họ đã không chùn bước, quyết tâm giống lên hồi chuông đòi công lý, công bằng

cho con người, cho cuộc sống, cho xã hội, cho tôn giáo và cho cả tổ quốc thân yêu.

Ngày lễ Chúa Thánh Thần -Thần Chân Lý- sắp đến, xin Ngài đổ tràn ơn Ngài xuống để canh tân bộ mặt Giáo hội VN thêm lửa khôn ngoan, lửa dũng cảm, lửa sự thật cho những mục tử để họ hướng dẫn đàn chiên về đường ngay, nẻo chính và cũng xin Ngài chữa lành mọi thương tích từ thể xác đến tâm hồn của người giáo dân CD mà chính quyền ĐN đã dùng bạo lực gây nên khi họ đã can đảm nói lên tiếng nói của CÔNG LÝ, của SỰ THẬT. Mong ngọn lửa nhỏ bé, cô đơn của họ sẽ được Chúa Thánh Thần thổi bùng lên để mọi người có thể nhìn thấy ánh sáng của **Công lý tự trời cao sẽ xua tan bóng tối gian tà, nham hiểm ác độc** của Sa tan và bè lũ của chúng. ◆◆◆◆◆◆◆◆

TỪ NGÀY CÁC BÁC VÔ ĐÂY

Cảm tác sau khi đọc lá thư đầy nước mắt của một cô gái đang sống dật dờ tại thị xã Cần Thơ.

Lúc mà các bác chưa có vô đây
 Châu chưa có mặt trên đất nước này
 Má cháu còn đi đến trường mỗi sáng
 Đúng tuổi trăng tròn, đôi má hồng hồng.
 Kể từ sau ngày các bác vô đây
 Ông Ngoại bỗng nhiên bị bắt, tù đầy
 Bà Ngoại nhớ chồng rưng rưng mỗi tối
 Má cháu ưu sầu đánh mất thơ ngây.
 Hai năm sau ngày các bác vô đây
 Một sáng mùa Đông sương trắng giăng đầy
 Các bác đến nhà, lưng đeo súng đạn
 Bắt Má đi làm thủy lợi miền Tây.
 Một tháng đi làm thủy lợi miền Tây
 Má về ốm o, thân xác hao gầy
 Má ôm Ngoại khóc, thì thầm kể lể :
 - Cán bộ hiệp con, có lúc cả bày !
 Rồi cháu ra đời không Ba, có Má
 Ngoại vừa nằm xuống nên Má trắng tay
 Bán buôn tạo tần Má nuôi cháu lớn
 Dù không biết rằng Ba cháu là ai !
 Mười tám năm sau ngày bác vô đây
 Tài sản, cửa nhà không cánh mà bay
 Má cháu qua đời sau cơn bạo bệnh
 Còn gì bán nữa ? – Ngoài thân cháu đây ?
 Gần hai mươi năm sau ngày bác vô
 Cháu mười sáu tuổi thân xác héo khô
 Vậy mà phải bán, lấy tiền mua gạo
 Tính ra sáng chiều – chỉ khoảng một tô !

Nguyễn thành Bửu

MÁU ĐÃ ĐỔ BÊN TRỜI NƯỚC VIỆT

Tưởng nhớ em Lê Xuân Dũng, 12t, bị bọn công an côn đồ bắn chết ngày 25-05-2010 tại nhà máy lọc hóa dầu Nghi Sơn, huyện Tĩnh Gia, tỉnh Thanh Hóa

Máu đã đổ bên trời Nước Việt
 Máu thiếu niên vô tội xé tim người
 Xuân Dũng ơi ! Mùa Xuân tắt vội
 Nhưng máu em làm dũng liệt giống noi!
 Máu của em ướp lòng đất Mẹ
 Đã tưới mầm dân chủ nở hoa
 Hỡi đồng bào hỡi chiến hữu gần xa
 Hãy đứng lên diệt cộng cứu Sơn Hà!

Phong trào Phụ nữ Việt Nam hành động cứu nước

N Bế tắc chung và những lối thoát riêng

◆◆◆◆ **Kim Tuấn 15-05-2010** ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Trong lịch sử đảng Cộng Sản Việt Nam chưa bao giờ lãnh đạo của họ lại **bế tắc** như hiện nay. Dĩ nhiên, ngay trước mắt là những bế tắc về tư tưởng chỉ đạo hay chủ thuyết nền tảng, những bế tắc trong nỗ lực gán ép miễn cưỡng 2 hệ kinh tế ngược chiều, nhưng quan trọng hơn nữa là họ không còn thấy tương lai phía trước. Hay nói cách khác, họ đã cảm được sâu xa trong lòng, tương lai không thuộc về họ.

Trong quá khứ, vào thời chiến tranh bị thúc đẩy và chỉ đạo bởi cộng sản Liên Xô và Trung Quốc, với mục tiêu bành trướng khối cộng sản, thống trị thế giới, CSVN được cung cấp đầy đủ mọi mặt để đơn thuần đóng trọn vai một người lính xung kích cho thế giới đỏ. Thật vậy, trong cuộc chiến tranh này họ đã nhận từ các đàn anh, đặc biệt là từ Cộng sản Trung Quốc sự giúp đỡ to lớn và toàn diện từ chính trị đến ngoại giao, kinh tế, cách thức xiết chặt xã hội, chiến lược chiến thuật, vũ khí, kỹ thuật, và ngay cả nhiều sư đoàn lính Tàu trên đất Việt.

Sau khi cưỡng chiếm Miền Nam, sát nhập hai miền mà họ gọi là "thống nhất", lãnh đạo Đảng chính thức chọn Liên Xô làm chỗ dựa để lấn chiếm Miên, Lào và cắt cầu với Trung quốc. Người "đồng chí lớn" trước đây trở thành kẻ thù nguy hiểm, trực tiếp, và rất thâm hiểm suốt từ thời kháng Pháp (theo 3 tài liệu đảng CSVN phát hành vào đầu thập niên 1980). Và cái giá cho sự "đổi chiều" này là cuộc chiến Biên giới 1979 với rất nhiều tàn phá chết chóc.

Một điều mà thế giới cộng sản không bao giờ lường được là Liên Xô và Đông Âu sụp đổ. Có thể nói chính sách tuyên truyền về sức mạnh vô địch của Liên Xô không chỉ bị mất dân chúng mà còn thuyết phục luôn cả giới lãnh đạo mọi nước cộng sản đàn em. Không ai

còn nhìn ra các nguồn lực thật của Liên Xô, nhìn ra sự tê liệt dần dần của những xã hội với nền kinh tế tập trung, nhìn ra sự chuyển động của cục diện thế giới đằng sau các cuộc chạy đua vũ khí và vũng lầy Afghanistan. Ngay cả đến thời điểm này, giới lãnh đạo CSVN vẫn từ chối chấp nhận công khai những nguyên nhân khách quan dẫn đến sự sụp đổ của Liên Xô và Đông Âu, và vẫn không công nhận tự do, dân chủ và nhân quyền là xu thế của cả nhân loại ngày nay. Họ còn khẳng định tình trạng hiện nay chỉ là bước lùi "giai đoạn" của CNXH toàn cầu.

Tuy tiếp tục mạnh miệng như thế nhưng trong hành động, **người ta thấy rất rõ lãnh đạo Đảng biết chắc con đường xây dựng xã hội XHCN không chỉ là "ngõ cụt" mà còn là "đường tử"**. Chính vì vậy mà hệ thống kinh tế tập trung XHCN đã bị xóa bỏ gần hết để thay bằng hệ thống kinh tế tư bản. Dù có nặn ra tên gọi gì đi nữa thì loại **kinh tế hiện nay chính là loại "kinh tế tư bản bóc lột" mà họ từng lên án thậm tệ** trong suốt lịch sử đảng kéo dài tới đầu thập niên 1990. Rõ ràng lãnh đạo Đảng đã quyết định xoay sang con đường khác.

Trong tình trạng cuống cuồng hoảng loạn vì mất chỗ dựa Liên Xô, bị cô lập trên thế giới và khủng hoảng toàn diện, cùng với truyền thống không thể sống thiếu chỗ dựa, lãnh đạo CSVN đành muối mặt xin thần phục trở lại với Cộng sản Trung Quốc (CSTQ). Hiên nhiên, Bắc Kinh chưa quên mối thù cũ và càng muốn khai dụng tối đa tình trạng yếu nhược của lãnh đạo CSVN.

Và thế là suốt từ giữa thập niên 1990 đến nay, **Hà Nội hầu như không dám từ chối Bắc Kinh bất cứ chuyện gì**. Khởi đầu là các **Hiệp ước Biên giới Trên bộ, Hiệp ước Phân định Vịnh Bắc bộ** mà nhiều

phần da thịt Việt Nam bị cắt rời. Kế đến là các làn sóng xâm lấn tràn ngập về kinh tế và văn hóa bất kể các hệ quả. Trên biển Đông, hải quân Trung Quốc coi cả nhà nước Việt Nam như không có, khi tùy hứng bắn, giết, cướp, bắt giữ ngư dân Việt bất cứ lúc nào, và gọi thẳng đến nhà thân nhân trên đất Việt Nam bắt nộp tiền chuộc. Cùng lúc đó, Hà Nội không dám ngay cả gọi đích danh hải quân Trung Quốc khi loan tin về ngư dân chưa nói gì đến ý nghĩ đảm bảo vệ họ. Và càng khiếm nhục hơn nữa, khi trong quân sự lẫn khi làm lễ tưởng niệm các chiến sĩ đã hy sinh bảo vệ Trường Sa vào tháng 5-2010, các cấp chỉ huy quân đội, theo chỉ thị từ Hà Nội, vẫn chỉ dám nói các chiến sĩ này bị "hải quân nước ngoài" giết hại; và còn vô số các dẫn chứng khác nữa tràn ngập trong mọi ban ngành nhà nước và xã hội VN.

Thật khó cho đại khối dân chúng hiểu nổi sự tương phản cực lớn giữa 2 thái độ -- tại sao lãnh đạo Đảng có thể hung hạ với dân chúng đến thế mà lại hèn hạ với giặc đến vậy! Không lẽ 15 cái đầu trong Bộ Chính trị đều chỉ biết thi đua về bản năng chịu nhục để giữ ghế?

Nhưng có chắc con đường ôn Bắc Kinh bằng mọi giá đó sẽ giúp họ giữ được ghế không?

Trước hết, lãnh đạo đảng CSVN dư biết Bắc Kinh sẽ chẳng bao giờ quên sự trở cờ trong quá khứ và không ngừng hoài nghi mọi toan tính của Hà Nội ở hiện tại. Và vì thế, chắc chắn trong những ngày tháng tới Bắc Kinh sẽ chỉ tiếp tục gia tăng các lấn lướt, khai dụng tối đa tình trạng yếu nhược của giới cầm quyền Việt Nam để đẩy nhanh hơn tham vọng bành trướng ảnh hưởng của họ tại Đông Á và Đông Nam Á. Cửa sổ cơ hội này sẽ không còn nếu VN có một chính quyền dân chủ. **Và càng lún vào vũng lầy lệ thuộc, các lãnh đạo Hà Nội càng chỉ có thể dâng nhượng thêm nữa chứ không có sức nhảy ra khỏi lầy**. Đơn giản là vì phía Trung Quốc nắm quá nhiều bí mật bán nước của họ và dùng chính những bí mật đó để ép buộc những "hợp tác" mới. Ai còn xa lạ với thủ

thuật này của Bắc Kinh xin cứ ôn lại các đợt Trung Quốc cho công bố những tấm hình bí mật về tình duyên, những dữ kiện nửa đóng nửa mở về gia phả, và ngay cả những tài liệu ghi chép về nguyên nhân tử vong của ông Hồ Chí Minh trong vài năm gần đây. Rõ ràng sau mỗi đợt công bố như vậy, Ban Tuyên giáo TƯ Hà Nội không hề dám lên tiếng phủ nhận hay tranh luận về tính khả tín của các tài liệu, mà chỉ ra sức hát bài ca ngợi "16 chữ vàng -- 4 tốt" lớn hơn nữa. Từ những dấu hiệu trên bề nổi đó, câu hỏi khá hiển nhiên là nhượng bộ nào lại được Hà Nội đưa ra bên dưới đề Bắc Kinh tạm ngưng từng đợt "quảng bá dữ kiện lịch sử" vừa kể?

Nhưng Hà Nội cũng biết đây không phải là giải pháp lâu dài và sẽ nhanh chóng đi đến chỗ bế tắc. Vì với mỗi hành động bán nước, lãnh đạo Đảng biết sự phẫn nộ của người dân Việt Nam lại dâng lên một độ, và uy tín của lãnh đạo Đảng lại tuột xuống một cấp. Người dân và quần chúng đảng viên càng lúc càng thấy rõ bản chất ích kỷ cùng cực và vô đạo đức của lãnh đạo Đảng khi sẵn sàng tháo bán tất cả để giữ ghế cai trị. Nhận thức này cũng sẽ giải thích và xóa sạch những điều mà lãnh đạo Đảng gọi là công trạng của họ đối với đất nước trong quá khứ. **Đảng chỉ lợi dụng lòng yêu nước của toàn dân và tiến hành các cuộc chiến tranh để dọn đường lên nắm quyền theo chỉ thị của cộng sản quốc tế mà thôi.** Cùng lúc đó các lần nứt trong những lực lượng bảo vệ Đảng sẽ hằn sâu và mở rộng. Cụ thể như trong hàng ngũ Quân đội Nhân dân. Hiện nay, tư tưởng "Quân đội phải bảo vệ Đảng" tuy càng ngày càng lộ nét vô lý nhưng vẫn còn được nhiều người tạm chấp nhận. Nhưng một khi mọi người đều nhận ra "**Quân đội đang bảo vệ Đảng bán nước**" thì sẽ vô cùng khó cho những người chiến sĩ Việt Nam tiếp tục im lặng chấp nhận. Tại sao họ phải đưa tính mạng ra bảo vệ cho một thiểu số phản bội đất nước? Và trước hiểm họa mất nước, sự kết hợp giữa các lực lượng yêu nước sẽ càng dễ dàng hơn. Công cuộc chống quân xâm

lược Trung Quốc càng đồng nghĩa hơn với nỗ lực chấm dứt hành động bán nước của giới lãnh đạo CSVN.

Chính vì thấy rõ chỗ bế tắc chung đó của con đường ô nhiễm Bắc Kinh hiện tại mà giới lãnh đạo CSVN ở thượng tầng đều đang tìm những lối thoát riêng. Tùy theo vị trí đang nắm giữ, mỗi nhân sự đang ráo riết cho gia đình và mạng làm ăn của mình đào, nạo, cào, vét gấp rút. Được bao nhiêu họ chuyển hết tài sản ra nước ngoài và ra sức tẩy rửa các nguồn tiền. Và dĩ nhiên, chuẩn bị phương tiện để thoát chạy ngay khi cần thiết. **Thỉnh thoảng, người dân thường được biết những nỗ lực tẩu tán của con cái ông Đỗ Mười tại Houston, HK; con cái ông Trường Chinh tại Pháp; con cái ông P.V. Khải ở Singapore; các trương mục của ông Lê Đức Thúy ở Thụy Sĩ v.v...** Cả một con sông ngầm đang cuộn

cuộn đầy tài sản ra khỏi VN. Tuy tiếp tục nói mạnh miệng, y như các đồng chí của họ vào giai đoạn cuối của Đông Âu những năm 1980, giới lãnh đạo CSVN biết họ đang sống những ngày tháng mượn, còn vét được ngày nào cố vét tối đa ngày đó rồi đi

Trước tình trạng này, câu hỏi được đặt ra là:

- Những cán bộ Đảng, đặc biệt là công an cấp trung và thấp, sẽ tiếp tục ra sức đàn áp nhân dân để bảo vệ chế độ bao nhiêu lâu nữa? Họ tiếp tục nợ thêm máu nhân dân để làm gì? Họ có phương tiện để thoát thân riêng như cấp lãnh đạo Đảng không?

- Nhưng quan trọng hơn nữa, dân tộc Việt Nam có thể tiếp tục chấp nhận vận tốc đào khoét và tháo bán đất nước của lãnh đạo đảng CSVN như hiện tại thêm bao nhiêu lâu nữa? *****

DÂN TỘC PHẢI HỒI SINH

Hà Sĩ Phu 24-05-2010

1. Mất nước là gì?

Ngoại xâm là sự xâm lăng từ bên ngoài, nội xâm là sự xâm lăng từ bên trong, đối với một quốc gia. Nếu quốc gia ấy không chống cự nổi trước sự xâm lăng, dù từ bên ngoài hay từ bên trong, thì kết quả đều giống nhau: mất nước!

Có người thắc mắc: trường hợp mất nước vào tay người trong nước là nghĩa làm sao?

Xuất phát từ quan điểm Dân là gốc của nước thì ngày nay phải hiểu "mất nước" là tình trạng nhân dân bị mất quyền làm chủ đất nước của mình.

Nước vẫn còn đó nhưng dân không làm chủ thì đấy là mất nước!

Quyền làm chủ ấy bị mất vào tay người nước ngoài thì gọi là nạn ngoại xâm, mất vào tay kẻ thống trị độc tài trong nước thì đó là nạn nội xâm. Giặc ngoại xâm hay nội xâm đều cướp mất của dân quyền làm chủ đất nước, trong đó có quyền quan trọng nhất là quyền làm chủ đối với đất đai, lãnh thổ. Cả hai trường hợp đều do thiếu dân chủ, thiếu bình đẳng, hoặc là thiếu dân chủ giữa các quốc gia, hoặc do thiếu dân chủ trong nội bộ một nước.

Trong thế giới văn minh ngày nay, đại bộ phận nhân dân đã được làm chủ đất nước của mình, song vẫn còn một số tập đoàn cầm quyền muốn tiếm đoạt quyền ấy của nhân dân mình hoặc nhân dân nước khác, làm cho nhân dân bị "mất nước từng phần", chứ không còn khả năng gây ra sự "mất nước trọn gói" như ngày xưa nữa.

2. Chủ nghĩa đấu tranh giai cấp có hại cho dân tộc.

Chủ nghĩa tư bản đã và đang tồn tại ở rất nhiều quốc gia, nhưng chẳng bao giờ và chẳng ở đâu phải đưa ra khẩu hiệu "yêu chủ nghĩa tư bản là yêu nước". Tại sao đến phiên "chủ nghĩa xã hội" lại phải đặt ra vấn đề "yêu chủ nghĩa xã hội là yêu nước"? Tại sao phải cố tình đồng nhất hai tình yêu ấy, cột chặt hai tình yêu ấy với nhau? Nguyên nhân rất đơn giản, vì trên thực tế hai thứ ấy không đồng nhất, không khớp được với nhau, nên phải dùng khẩu hiệu ấy để cố gò nó lại. Không ký sinh được vào chủ nghĩa yêu nước thì cái gọi là chủ nghĩa xã hội chẳng còn sức sống gì.

Lúc đầu, sự kết hợp ấy có gây được sự cộng hưởng là do "...lúc ấy cái vòng kim cô Mác-Lê vẫn chỉ mới như một hào quang từ xa, chưa hiện hình tác quái..." [1]. Nhưng chủ nghĩa yêu nước và chủ nghĩa đấu tranh giai cấp vốn tiềm tàng những mâu thuẫn cơ bản nên càng về sau càng xung đột. Đấu tranh giai cấp cấp át phải tiến đến chuyên chính vô sản (Lenin). Trong khi chủ nghĩa yêu nước cần đoàn kết dân tộc và sự phát triển, thì chuyên chính vô sản vừa phá đoàn kết dân tộc vừa kim hãm sự phát triển. Từ 1989, chuyên chính vô sản khắp nơi trên thế giới bị đảo thái, gốc rễ là do nó chống lại chủ nghĩa yêu nước. Những nước cộng sản Đông Âu đuổi chủ nghĩa cộng sản đi chính là đuổi nội xâm để giành lại đất nước.

Họ đuổi đi một chủ nghĩa có hại cho đoàn kết dân tộc và sự phát triển, chứ về con người họ càng đùm bọc nhau hơn, như dân Tây Đức và dân Đông Đức, không ai đánh đuổi ai cả.

Chủ nghĩa đấu tranh giai cấp vốn coi những gì thuộc về giai cấp quan trọng hơn những gì thuộc về dân tộc, nên mới có xu hướng bỏ qua ranh giới dân tộc để "vô sản toàn thế giới liên hiệp lại". Áo tưởng này đã được các nước cộng sản lớn lợi dụng ngay, cái "gia đình các nước xã hội chủ nghĩa" đầy tính chất gia trưởng nên các anh cả chị hai lần át các nước nhỏ để thu lợi. Về sau, khi quan điểm giai cấp đại đồng ấy bị phá sản, mọi nước trở về với chủ nghĩa yêu nước thì những "việc đã rồi" khó có thể đòi trở lại. Nếu không có cuộc chiến Bắc Nam về ý thức hệ và không có tư tưởng vô sản thì ông Phạm Văn Đồng chắc không dễ dàng nhường cho Trung Quốc quần đảo Hoàng Sa đâu. Khi phe xã hội chủ nghĩa tan rã, Trung Quốc trở thành trụ cột xã hội chủ nghĩa duy nhất thì một lần nữa quan điểm cộng sản lại làm cho nước Việt Nam thiệt thòi nhiều trước một Trung Quốc vốn đầy tham vọng.

"Nếu không vương chủ nghĩa ấy n tôi tin chắc rằng những người lãnh đạo Việt Nam ngày nay đã không chịu thể lép, mà cũng hiên ngang như Lý Thường Kiệt, như Quang Trung đã làm chứ không thua kém đâu. Chỉ bởi vì nếu không nương tựa vào Đại Hán thì một cái quái thai Cộng sản, cô độc cỡn con, ngược dòng, đứng làm sao được trước dòng chảy văn minh toàn cầu này?... Mấy nghìn năm, Đại Hán đô hộ mãi vẫn không cướp được một tấc đất Việt Nam nào, 'Nam quốc sơn hà' một ly cũng không suy suyển. Bây giờ nhờ có cái quái là chủ nghĩa xã hội quốc tế, họ có thể làm được cái việc ấy mà không tốn một phát tên, một

viên đạn nào, có phải thế không? Thế thì trong việc giữ nước, thời kỳ này là mạnh nhất hay yếu nhất trong lịch sử? Nếu những người cầm quyền Việt Nam vẫn cứ đi nước đôi, cố nắm ngọn cờ chủ nghĩa xã hội, tức là cùng một lúc cầm cả hai ngọn cờ, thì nguy cơ báo trước rằng ngọn cờ Dân tộc sẽ tuột khỏi tay, bởi ngọn cờ Dân tộc bao giờ cũng thuộc về những người yêu nước chân chính, không chấp nhận bất cứ một vòng kim cô nào chụp lên đầu Dân tộc!" [2].

Không nghi ngờ gì nữa, chủ thuyết cộng sản rất có hại cho chủ nghĩa yêu nước, nó là một nguồn nảy sinh và nuôi dưỡng nội xâm, làm lợi cho ngoại xâm, khẩu hiệu "yêu chủ nghĩa xã hội là yêu nước" là một khẩu hiệu ngược

3. Vừa nội xâm vừa ngoại xâm – phải làm gì trước?

Muốn chống được ngoại xâm cần phải lo xa. Lo xa không gì bằng phải dẹp nội xâm trước hết, vì đây là nhân tố trực tiếp hay gián tiếp rước ngoại xâm vào.

Nội xâm làm cho dân nghèo, dân khổ, dân oán. Ngay nội bộ cầm quyền cũng lục đục lo đối phó với nhau. Như vậy dân tộc bị tiêu ma sinh lực, tạo cơ hội cho ngoại xâm. Muốn chống nội xâm phải có một hệ thống chính trị dân chủ, bình đẳng, có luật pháp công minh, song đó đều là những yêu cầu mà một hệ thống chính trị có gốc là chuyên chính vô sản, với một đảng duy nhất cầm quyền vô thời hạn như Trung Quốc, Việt Nam, Cuba, Bắc Triều Tiên khó lòng thực hiện được. Trong những nước xã hội chủ nghĩa này, mọi sự đoàn kết chỉ ở ngoài vỏ, giữ yên xã hội chủ yếu là bằng quyền lực.

Các hội chứng đối trá, bạo hành, vô cảm đục rỗng xã hội. Tất cả tai vạ đều trút xuống kẻ không quyền lực là dân thường, như thế họ không thờ ơ với đất nước sao được? Trong bài "Đề cửu Trường Sa" tác giả Trần Khải đã có một câu chí lý: "Nếu không cho người dân quyền làm chủ thực sự, thì mảnh đất hình chữ S cũng sẽ là đất lạ!" (đất nước này không phải của dân?).

Trong khi việc "Chống nội xâm, cứu nước" [3] còn bé tấc như thế thì tình huống ngoại xâm đã đến! Buộc phải tập trung "đối ngoại" đã, nhưng chống ngoại xâm khi nội xâm đang là quốc nạn thì quả thực vô cùng khó khăn. Khắc phục bệnh thờ ơ vô cảm để người dân vào cuộc tranh đấu đã khó nhưng xuống đường rồi có thể lại bị chính nhà cầm quyền cản trở mới thật ngược đời (đáng lẽ nhà nước phải vận động, khuyến khích chứ?).

Nhưng bé tấc tận cùng sẽ thấy lối ra. Quy luật xưa nay, khi đất nước bị bên ngoài xâm lăng bao giờ cũng gây ra hai hiệu ứng trái ngược: một hiệu ứng tích cực là làm cho tinh thần dân tộc thức tỉnh, đẹp oán thù, dị biệt nội bộ để lo cứu nước, còn hiệu ứng tiêu cực là làm cho kẻ cơ hội bám lấy ngoại bang, ve vãn để kiếm chác, kẻ yếm thế thì càng trùm chăn.

Nhưng thật vui mừng khi thấy trong trường hợp xã hội ta hiệu ứng tích cực có lẽ mạnh hơn, ít nhất là trong lúc này. Sau các cuộc biểu tình sáng 9-12, một sinh viên đã viết: "*Sinh viên biểu tình, phải đấu chuyên lạ. Nhưng nước mình khác nước người ta! Nếu quả thực đã hồi sinh được hồn dân tộc. Thì thực tình, tôi cảm ơn kẻ cướp Trường Sa... Một sớm mùa đông, nước non này ấm lại...*" [4]

Nước non đã ấm lại vì xuất hiện nhiều nhân tố mới mấy chục năm nay chưa từng có, sinh viên biểu tình, có các văn nghệ sĩ và một số người đứng tuổi tham gia. Lần đầu tiên xuất quân mà họ chững chạc, đàng hoàng, khôn ngoan, linh hoạt, cứng rắn. Cô văn sĩ rất trẻ Lynch Bacardi (thế hệ 8x) nói: "Đây, cuộc mở miệng đầu tiên của chúng tôi. Đây, lần đầu tiên chúng tôi thực hiện một trong những quyền cơ bản của con người. Đây, chúng tôi cảm nhận được nhiệt huyết sôi sục trên gương mặt nhau. Đây, chúng tôi nhắc nhở cho chính phủ Việt Nam biết nhân dân Việt Nam còn tồn tại và biết họ cần làm những gì cho đất nước". "Nếu chủ nhật tới và những chủ nhật về sau có buổi xuống đường, tôi xin lại được tiếp tục đứng bên cạnh các bạn." [5]

Nhà thơ Hoàng Hưng cũng tham gia biểu tình và phát hiện một vấn đề chính trị rất trúng: "Rõ ràng là khi lòng yêu nước xuất phát từ đáy con tim chúng ta, không bị ai dắt mũi, ra lệnh, áp đặt, thì nó thực sự trở thành sức mạnh. Người dân thờ ơ với chính trị chỉ là do cái chính trị ấy không hợp với lòng dân, cái chính trị của ai đó độc quyền làm với danh nghĩa người dân." [6]

Rõ ràng là một thể chế áp đặt, thủ tiêu quyền làm chủ của dân thì cũng thủ tiêu luôn cái hồn dân tộc, nhưng hôm nay các bạn trẻ đã làm cho cái hồn đó hồi sinh. Cảm ơn "kẻ xâm lược" như lời Thái Hữu Tình là phải lắm!

Đọc thấy trên các trang Web dân chủ có thông báo ký tên phản đối Trung Quốc xâm phạm lãnh thổ [7], rất nhiều bạn bè quanh tôi ký tên ngay, không cần biết người đứng ra tổ chức là ai. Họ bảo: Ai đứng ra cũng

Người Cộng sản ngu mê trước hiểm họa mất nước

*****

Phạm Trần 09-05-2010

được, việc này là chung của tất cả những ai là người Việt Nam, mọi ranh giới về chính trị, tôn giáo, đảng phái đều không còn nữa!

Trong phong trào dân chủ đang có nhiều dị biệt nhưng đến việc này lại gần gũi nhau hơn. Hôm biểu tình có anh công an đã nói nhỏ với một sinh viên: nếu không vương bộ quần áo này thì tôi đã đứng vào với các anh rồi. Tổ quốc đúng là mẹ hiền, vì chỉ có mẹ mới ôm được tất cả những đứa con xung khắc vào trong một vòng tay.

Giả dụ trong cuộc biểu tình có một công an đứng ra ngăn cản, sinh viên có thể giải bày: Ở đây chỉ có hai bên, một bên là những người Việt Nam giữ gìn lãnh thổ, phía bên kia là kẻ xâm lấn đất nước ta, vậy đồng chí thuộc bên nào?... Nói thế mà công an còn kiên quyết giải tán những người yêu nước ôn hòa thì chẳng ngượng với lương tâm lắm sao?

Ví dụ thì còn nhiều, thực tế thật phong phú.

Sự nghiệp chống nội xâm là việc căn bản của ta, còn phải làm dài dài. Nhưng việc chống ngoại xâm cấp thiết trước mắt bỗng dung lại thành nhân tố tích cực, nó thức tỉnh, hoạt hoá xã hội, thêm người tốt, bớt người xấu, kéo mọi người lại gần nhau...

Liên kết dân tộc càng mạnh thì càng có khả năng phân hóa nội xâm, cô lập ngoại xâm. Hai mặt trận chống nội xâm và chống ngoại xâm nhiệm nhàn cùng một lúc lại hỗ trợ cho nhau mới hay chứ!

Không buồn mà lại vui. Chủ nghĩa Mác đã dạy: "Cách mạng là sự nghiệp của quần chúng, là ngày hội của quần chúng", nhất là quần chúng trẻ dồi dào trí tuệ và sinh lực.

Cứ vào thực tiễn sẽ thấy lối ra. "Mọi lý thuyết đều màu xám, chỉ cây đời mãi mãi xanh tươi". Hay thật.

Hà Sĩ Phu

Nguồn : thongtinberlin.de

(*) Chúng tôi đã tìm các chú thích khắp trên mạng nhưng không thấy. Rất tiếc! (TDNL)

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài**

Chưa bao giờ những người Cộng sản Việt Nam (CSVN) lại thờ ơ trước hiểm họa mất nước vào tay Trung Quốc như trước ngày Đại hội đảng XI sẽ diễn vào tháng 1/2011.

Bằng chứng đã thấy trên đất liền qua "*Hiệp ước biên giới trên đất liền giữa nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam và nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa*" (ngày 30-12-1999), và trên biển qua "*Hiệp định giữa nước CHXHCN Việt Nam và nước CHND Trung Hoa về phân định lãnh hải, vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của hai nước trong vịnh Bắc Bộ.*" (25-12-2000)

Từ đó đến nay, không ai được nhìn thấy "Hiệp ước biên giới đất liền" và cũng chưa ai được phép điều tra về những tin tố cáo đảng và nhà nước CSVN đã cắt đất và nhượng biển cho Trung Quốc để đổi lấy sự bảo vệ không bị lật đổ và những khoản tiền viện trợ kinh tế lãi nhẹ hay không phải hoàn trả lên đến hàng trăm tỷ dollars.

Thực tế hơn, Nông Đức Mạnh, Tổng Bí thư đảng vào năm 2008 đã tự ý bằng lòng, không có phép của Quốc hội, để cho Trung Quốc vào Tây Nguyên khai thác Bauxite. Các Công ty của Tàu đã trúng thầu tượng trưng cho hợp pháp để xây dựng các Nhà máy điện, nhà máy xi măng, xây đập nước, lập cơ xưởng sản xuất hàng hoá rồi cấm người Việt Nam lai vãng tới như một vùng cấm địa, đặc quyền lãnh thổ!

Ngài Biên đông thì từ năm 2000, Việt Nam đã mất chủ quyền lãnh hải. Đường biển từ đảo Hải Nam xuống phía nam quần đảo Trường Sa hoàn toàn thuộc quyền kiểm soát và thao túng của Hải quân Trung Quốc, mặc dù Việt Nam còn quân đóng trên một số đảo ở Trường Sa.

Trong khi đó, Trung Quốc cũng có quân trên ít nhất 8 đảo chiếm

được của Việt Nam từ sau trận hải chiến với Hải quân CSVN năm 1988. Họ tiếp tục đánh dấu các đảo ngầm dưới nước nằm sâu trong vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam và không ngừng kiến thiết sân bay, lập bến tàu, xây trại lính, thiết lập các trạm nghiên cứu tài nguyên, hải sản và tổ chức du lịch ở Quần đảo Hoàng Sa sau khi chiếm của Việt Nam Cộng hòa tháng 1-1974.

Bắc Kinh còn bịa đặt ra vùng đặc quyền kinh tế hình "lưỡi bò" chiếm từ 80 đến 85 phần trăm diện tích Biển đông, bao gồm cả hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam.

Từ năm 2008, Trung Quốc gia tăng truy bắt đòi chuộc tiền và hung hãn tấn công làm chết nhiều ngư dân Việt Nam trong vùng Hoàng Sa và Trường Sa nhưng VN cũng chỉ biết phản đối bằng nước bọt.

Độc ác hơn là vào mùa cá mỗi năm từ trung tuần tháng 6 đến tháng 8, Trung Quốc lại đơn phương ra lệnh cấm đánh cá để gọi là thực hiện các cuộc nghiên cứu đáy biển, mực nước và tài nguyên không phải của họ nhưng lại gia tăng lực lượng Hải quân để bảo vệ các tàu đánh cá của Trung Quốc được tự do đánh bắt trong vùng biển của Việt Nam.

Báo Tàu chửi vào mặt lãnh đạo Việt Nam

Về mặt truyền truyền, một số báo Trung Hoa đã công khai yêu cầu chính quyền Bắc kinh phải sẵn sàng lực lượng để "*dạy cho Việt Nam một bài học nữa*" bằng cuộc tấn công quân sự để đuổi quân Việt Nam ra khỏi các đảo còn lại ở Trường Sa.

Hãy đọc một số đoạn dịch từ các báo Tàu của Tác giả Vũ Cao Đàm đăng trên báo mạng Bauxite Viet Nam ở trong nước của nhóm Giáo sư Nguyễn Huệ Chi, trong số ra ngày ngày 08-05-2010 : "*Việt Nam là láng giềng của Trung Quốc,*

nhưng đã không mong muốn cùng Trung Quốc phát triển phồn thịnh. Trong mối quan hệ giữa Trung Quốc và Việt Nam, tôi thấy đây là mối quan hệ giữa “người nông dân và con rắn độc”. Việt Nam luôn sắm vai “thất tín bội nghĩa”, trong những thời điểm quan trọng lại “chơi” lại sự khoan dung và lương thiện của Trung Quốc. Trong tình hình quốc tế hiện nay, vì sự phát triển hài hòa của Trung Quốc, việc dùng lực chống lại Việt Nam không thể chậm trễ hơn nữa. Vì sao phải đánh Việt Nam bằng vũ lực? Tôi xin chỉ ra 2 khía cạnh lớn sau đây:

I. Việt Nam là một quốc gia lòng lang dạ sói

“.....Sự vô ơn của Việt Nam còn biểu hiện ở việc lúc đó Việt Nam một tay nhận viện trợ vô tư của Trung Quốc, một tay lại ngấm ngấm chừa ra cho Liên Xô cũ. Dưới sự thao túng của Liên Xô cũ và các nước đế quốc, Việt Nam đã làm đủ trò để quấy nhiễu ở biên giới Trung-Việt, dẫn đến đổ máu cho người dân Trung Quốc. Tại Việt Nam, Việt Nam sát hại và trục xuất số lượng lớn Hoa kiều. Lúc đó Việt Nam còn xuất quân tấn công Campuchia, ủng hộ Heng Somrin. Không thể nhẫn nại hơn trong tình thế bất khả kháng đó, tháng 2-1979, Trung Quốc phát động cuộc chiến tranh phân kích tự vệ. Trong hoàn cảnh đất nước Trung Quốc hết sức khó khăn vẫn vô tư giúp đỡ Việt Nam, nhưng cuối cùng, bọn Việt Nam đã bắt tay với Liên Xô cũ, một đối thủ của Trung Quốc, cầm súng bắn lại ân nhân Trung Quốc. Chúng ta hãy nghĩ xem, bọn Việt Nam lòng lang dạ sói đến mức nào nữa?

II. Việt Nam là đất nước “tiểu nhân bỉ ổi không biết xấu hổ”.

Trung Quốc-Việt Nam là hai nước láng giềng uống chung nguồn nước, nhiều chính trị gia Việt Nam đã đến học tập tại Trung Quốc, tương đối hiểu biết về chính sách và quan điểm nhân văn của Trung Quốc. Trong thời kỳ mới Trung Quốc theo đuổi quan hệ láng giềng hòa bình, hợp tác hài hòa, Trung Quốc vẫn giữ thái độ khoan dung quảng đại để quan hệ với Việt Nam.

Trước đây không lâu, ngày 30-5-2008, Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam Nông Đức Mạnh đột nhiên đến thăm Trung Quốc. Trong cuộc đến thăm lần này, vị Tổng bí thư này nói rất nhiều điều làm cảm động lòng người, mồm bô bô: “láng giềng tốt, bạn bè tốt, chiến hữu tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt”, tỏ ra rất chi là thân thiết... Sau này mới biết, thì ra kinh tế Việt Nam bị Mỹ cầm vận, lạm phát tăng cao, kinh tế của Việt Nam xuất hiện nguy cơ khủng hoảng nên Việt Nam mới chạy đến xin cứu viện Trung Quốc... Đến khi vừa về nước vị Tổng bí thư này liền trở mặt, liên kết với đối thủ cạnh tranh của Trung Quốc là Công ty dầu khí Mobil để khai thác dầu khí trên quần đảo Nam Sa (tức Trường Sa) mà Việt Nam xâm chiếm và cướp đoạt. Việt Nam thật là vô liêm sỉ, không biết hổ thẹn. Trong quá trình tranh cướp các đảo của Trung Quốc, còn ra vẻ “quang minh chính đại” liên kết với công ty dầu khí nước ngoài tiến hành thăm dò khai thác. Mục đích của Việt Nam là quốc tế hóa các đảo chiếm được với tâm địa độc ác, không biết xấu hổ. Đây là hành vi điển hình của “cường đạo biến thành quân tử”, chủ yếu là nhằm thỏa mãn tham vọng của Phương Tây, đặc biệt là Hoa Kỳ, đây là 2 nước vô liêm sỉ. Vì vậy đúng là không thể giải được hận khi Trung Quốc không dùng vũ lực để thu hồi phần lãnh hải đã mất.

Chính sách của Chính phủ Việt Nam đối với Trung Quốc là vô cùng nham hiểm, biểu hiện ở việc, khi Trung Quốc ra sức cải tạo và phát triển kinh tế Vịnh Bắc Bộ và đạt được những thành quả về kinh tế thì Việt Nam một mặt tìm cách lợi dụng và hưởng thụ, một mặt lại liên kết với Hoa Kỳ - quốc gia đầu sỏ trên thế giới để ngăn chặn sự phát triển của Trung Quốc. Khi đang cai tổ chức Thế vận hội Olympic, Trung Quốc lại đề cập đến vấn đề chủ quyền biển và vấn đề hợp tác Trung-Việt để khai thác dầu khí tại biển Nam Hải (Việt Nam gọi là Biển Đông), thì bọn Việt Nam đã thực sự là bọn con cháu phá gia chi tử, chúng điên cuồng khai thác trộm tài nguyên dầu khí trên vùng biển của

Trung Quốc, VN còn liên kết với những lực lượng can thiệp “quốc tế”, khiến vùng biển Trung-Việt trở thành một tiêu điểm quốc tế.

Việt Nam đã vi phạm nguyên tắc căn bản: láng giềng hữu nghị, không có chiến tranh, cùng nhau phát triển. Xem ra Việt Nam đã đi theo vết xe đổ của những năm 70, vẫn còn muốn diễn vai kẻ bán đứng ân nhân đã giúp đỡ họ, trở thành một kẻ “tiểu nhân vô liêm sỉ” thực thụ. Hàng loạt các biện pháp hiện nay của Việt Nam giải thích đầy đủ rằng, cuộc chiến tranh Trung - Việt năm 79 vẫn chưa đủ dạy cho Việt Nam một bài học tồi tệ thì trong bài học lần này, chúng ta cần làm triệt để, để Việt Nam có được bài học nhớ đời và cũng là vì lợi ích lâu dài của Trung Quốc...”

Bất cứ người Việt Nam nào, ở trong hay ngoài nước, khi đọc được bài dịch của Giáo sư Vũ Cao Đàm mà lòng dạ không sôi sục, xôn xang muốn vào vào mặt, vào miệng cho rơi hết răng những đứa viết lách hỗn hào như thế? Vậy mà, đáng ngạc nhiên đến rung mình khi thấy những người mặc áo Lãnh đạo cầm quyền của Việt Nam lại cúi đầu ngậm miệng như hén, không dám cho báo đài của đảng phản ứng.

Sự sợ hãi đến nhu nhược, khiếp hèn này của Nông Đức Mạnh (Tổng Bí thư đảng), Nguyễn Minh Triết (Chủ tịch Nước), Nguyễn Tấn Dũng (Thủ tướng) nên được giải thích như thế nào cho người dân hiểu?

Thậm chí báo, đài trong nước không dám viết đích danh Tàu của Trung Quốc đã đâm chìm hay tấn công các tàu đánh cá của ngư dân VN mà chỉ dám viết là “Tàu Lạ”.

Ngay cả khi cả Thế giới đều biết Tàu đã xua quân tấn công và chiếm một số đảo của Việt Nam trong quần đảo Trường Sa năm 1988, thế mà một viên Thượng tá Hải quân của CSVN, qua tường thuật của Đài Tiếng Nói Việt Nam (TNVN), trong lễ tưởng niệm 64 chiến sỹ đã hy sinh trong cuộc hải chiến này (14-3-1988) ngay tại khu vực Trường Sa vào ngày 9-5-2010 cũng chỉ dám nói “lực lượng quân sự Nước Ngoài” đã tấn công và chiếm đóng một số vị trí của Trường Sa.

Hai thông tin viên Mạnh Hùng và Việt Cường viết : *“Trong diễn văn đọc tại Lễ tưởng niệm, Thượng tá Trịnh Lương Vượng, Phó Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn M46, vùng D Hải quân nhân mạnh: Với mưu đồ thôn tính Trường Sa, độc chiếm biển Đông, từ cuối năm 1987, đầu năm 1988, lực lượng quân sự “nước ngoài” đã ngang nhiên chiếm đóng một số bãi đá ngầm thuộc quần đảo Trường Sa của Việt Nam. Thực hiện nhiệm vụ bảo vệ Tổ quốc, cán bộ, chiến sĩ Hải quân nhân dân Việt Nam đã kiên quyết bảo vệ chủ quyền lãnh thổ quốc gia với phương châm “không dùng vũ lực để giải quyết những vấn đề tranh chấp trên biển”. Bất chấp lẽ phải, quân đội “nước ngoài” ngang nhiên tấn công quân sự, bắn chìm, bắn cháy 3 tàu vận tải của ta.”*

Khi nói về tình hình hiện nay ở vùng biển Trường Sa, Trịnh Lương Vượng nói tiếp : *“Với toan tính và tham vọng thôn tính Trường Sa, độc chiếm biển Đông của “nước ngoài”, Trường Sa hôm nay vẫn chưa thực sự bình yên. Chúng tôi, những người hiện đang tiếp tục sự nghiệp của các đồng chí, xin thề trước anh linh của tổ tiên, trước hương hồn của các đồng chí, đồng thời xin nhắn nhủ tới các thế hệ mai sau, quyết tâm bảo vệ bằng được quần đảo Trường Sa - một phần lãnh thổ thiêng liêng của Tổ quốc và xây dựng Trường Sa trở thành một huyện đảo giàu mạnh, ngang tầm với vị trí chiến lược trên Biển Đông”.*

Tại sao Trịnh Lương Vượng và những người làm báo của Việt Nam lại có ý loạn tin sai sự thật hèn hạ tới mức này và ai đã ra lệnh cho họ làm công việc ‘phản quốc’ như thế?

Những người ra lệnh cho Vượng và Đài TNVN đưa tin xuyên tạc lịch sử như vậy có biết chính họ đã mang tội “phản bội và phản quốc” rồi không?

Đối với những người dân cầm súng bảo vệ lãnh thổ mà còn bị đối xử tàn tệ như thế thì mấy cái xác của ngư dân Việt Nam bị chết chìm ở Biển đông có đáng là gì nên Báo chí nhà nước gọi Tàu của Trung

quốc là “Tàu lạ” cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng đối với những con người lãnh đạo đất nước mà chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt dân để xin lỗi cho những hành động phản bội của mình thì đạo lý dân tộc của họ đối với các bậc Tiên nhân và các chiến sỹ đã đổ máu cho họ được sống vinh thân phì gia hôm nay cũng không đáng giá một đồng xu.

Phạm Trần ●●●●●●●●

Đông nên mới xảy ra vụ tàu ngư dân bị Trung Quốc bắt”. Phát biểu vừa kể của những người đứng đầu bộ máy quân đội là ông Thanh lẫn ông Vịnh, cho thấy là Cộng sản Việt Nam đã không những phủ nhận những “xung đột” gần đây mà còn cố tình đổ cho “các thế lực thù địch bên ngoài” dựng ra những xung đột để kích động hai bên.

Theo tin tức của Viện Nghiên cứu Chiến lược Quốc tế (International Institute for Strategic Studies –

HÀ NỘI CHE GIẤU sự xung đột trên Biển Đông — Trung Điền 20-05-2010 —

Ngày 11 tháng 5 vừa qua, nhân khai mạc Hội nghị Bộ trưởng quốc phòng ASEAN lần thứ 4 nhóm họp tại Hà Nội, tướng Phùng Quang Thanh, Bộ trưởng quốc phòng và cả tướng Nguyễn Chí Vịnh, Thứ trưởng quốc phòng Cộng sản Việt Nam đã phủ nhận tin tức liên quan đến những “xung đột gần đây giữa hải quân Cộng sản Việt Nam và Trung Quốc” trên biển Đông. Theo bản tin của DPA thì tướng Thanh cho rằng mối quan hệ giữa Cộng sản Việt Nam và Trung Quốc hiện nay “rất tốt với tinh thần đối tác và hợp tác chiến lược toàn diện”. Phùng Quang Thanh còn nói rằng, Hà Nội sẽ làm hết sức để kiềm chế chính họ và không để cho những “thế lực thù địch” bên ngoài kích động hay tạo ra những rạn nứt trong mối quan hệ Việt – Trung.

Trong khi đó, Nguyễn Chí Vịnh, một nhân vật thân Trung Quốc và đang nổi lên trong Bộ Quốc phòng, thì bác bỏ xác suất có thể xảy ra cuộc xung đột vũ trang trên biển vì cho là sẽ bất lợi cho mọi phía. Đối với những ngư dân Quảng Ngãi bị bắt giữ, Nguyễn Chí Vịnh cho rằng “vì rất khó để phân biệt ranh giới rõ ràng khi đánh bắt cá ở vùng biển

IISS) có văn phòng tại London đưa ra hôm đầu tháng 5 vừa qua thì đã có cuộc “bao vây” tàu Ngư Chính 311 của Trung Quốc bởi 60 chiếc tàu của hải quân Cộng sản Việt Nam. Ngày 18-3-2010, từ Tam Á thuộc tỉnh Hải Nam, Trung Quốc đã đưa tàu Ngư Chính 311, có trọng tải 4,600 tấn, là tàu tuần tra thủy sản lớn nhất Trung Quốc đến Biển Đông, cùng với tàu tuần tra 202. Khi tàu Ngư Chính 311 hiện diện trên vùng biển gần Trường Sa vào ngày 8 tháng 4 thì bị 20 chiếc tàu nhỏ của Cộng sản Việt Nam bao vây, và đến ngày 10 tháng 4 con số này lên đến 60 tàu. Các tàu của Cộng sản Việt Nam bao vây sát tàu Ngư Chính 311 khoảng 200 mét nhưng chưa ra tay hành động. Tuy nhiên đến ngày 12 tháng 4 thì 60 chiếc tàu của Cộng sản Việt Nam đã đột ngột rút lui, tạo một sự kinh ngạc cho thủy thủ tàu Ngư Chính 311, theo sự mô tả của một ký giả Trung Quốc đi theo tàu này.

Lý do Hà Nội phải cho rút khẩn cấp 60 chiếc tàu đang bao vây tàu Ngư Chính 311 là vì Cộng sản Việt Nam nghe tin có một đoàn tàu 10 chiếc thuộc hạm đội Đông Hải của Trung Quốc, trong đó có các tàu khu trục lớn, và hai tàu ngầm tấn công loại Kilo, đi qua eo biển Miyako vào ngày 10 tháng 4 để xuống phía Biển Đông. Mục tiêu của Trung Quốc khi đưa đoàn tàu

của Hạm Đội Đông Hải tức tốc đến Biển Đông ngay sau khi đoàn tàu thứ nhất vừa mới trở về vào cuối tháng 3 năm 2010, là nhằm nhấn gỏi Hà Nội lời cảnh cáo: không được “giẫm mặt” bao vây tàu Ngư Chính 311. Nếu tiếp tục bao vây thì đoàn tàu chiến Trung Quốc sẽ đến Trường Sa để giải vây tàu Ngư Chính 311, và có thể tấn công một số căn cứ của Cộng sản Việt Nam trên Trường Sa như Trung Quốc đã từng tấn công và chiếm đóng quần đảo Mischief Reef của Phi Luật Tân vào năm 1994, khi hải quân Phi bắt giữ 55 ngư dân Trung Quốc trên vùng biển của đảo này.

Vì Cộng sản Việt Nam ra lệnh chấm dứt bao vây tàu Ngư Chính 311 nên cuộc “xung đột” đã không xảy ra, và đoàn tàu chiến của Trung Quốc ngừng lại ở phía Nam Đài Loan để “tập trận” tại đó. Mười ngày sau khi xảy ra cuộc “xung đột” hệt này, tướng Phùng Quang Thanh dẫn một phái đoàn quân sự sang thăm Bắc Kinh từ ngày 21 đến 28 tháng 4. Phái đoàn viếng thăm rất hùng hậu, gồm đại diện Bộ tư lệnh hải quân, Bộ tư lệnh biên phòng, Bộ tư lệnh phòng không và các Bộ tư lệnh Quân khu 1, Quân khu 2, Quân khu 3. Phùng Quang Thanh được Lương Quang Liệt, Bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc đón tiếp và sau đó đưa đi gặp Tập Cận Bình, Phó chủ tịch Trung Quốc (người có nhiều tiềm năng thay Hồ Cẩm Đào vào năm 2012) và Từ Tài Hậu, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương Trung Quốc.

Tờ Quân đội Nhân dân Cộng sản Việt Nam tường thuật về chuyến đi của Phùng Quang Thanh là cơ hội để hai bên “cùng nhau bàn bạc các giải pháp về quản lý, bảo vệ biên giới; tăng cường tuần tra liên hợp giữa hải quân hai nước, tiến tới phối hợp diễn tập tìm kiếm cứu nạn, rà phá thủy lôi, chống cướp biển...”. Riêng Phùng Quang Thanh thì nói với ông Lương Quang Liệt rằng “mối quan hệ Việt-Trung là quan hệ song phương quan trọng nhất hiện nay”.

Trong lúc phái đoàn Phùng Quang Thanh đang có mặt tại Bắc Kinh thì một phái đoàn khác của

Cộng sản Việt Nam cũng đang viếng thăm và trao đổi với đại diện quân đội Trung Quốc. Đó là phái đoàn của Lê Quang Bình, chủ nhiệm Ủy ban quốc phòng và an ninh Quốc hội Cộng sản Việt Nam, đến Trung Quốc từ ngày 24-4 đến 3-5-2010. Trong cuộc gặp gỡ giữa Lê Quang Bình với Phó Đô đốc Hải quân Tôn Kiến Quốc, Phó tổng tham mưu trưởng quân đội Trung Quốc, Tôn Kiến Quốc đã nói rằng Trung Quốc không đồng ý Cộng sản Việt Nam quốc tế hóa vấn đề Biển Đông, hai phía nên bình tĩnh và đối phó vấn đề này thận trọng, tránh ảnh hưởng đến tình hình chung của quan hệ Trung - Việt. Lê Quang Bình đã trả lời rất yếu ớt rằng chỉ hy vọng là hai bên quân đội đạt đồng thuận càng sớm càng tốt vì an ninh ổn định, hữu nghị và hợp tác.

Qua những diễn biến của các sự kiện nói trên, thái độ của Trung Quốc vẫn ngang nhiên coi Biển Đông là sân sau của họ, như họ đã từng tuyên bố chủ quyền 80% diện tích Biển Đông trong đạo luật công bố vào năm 1992. Đương nhiên Hoa Kỳ và hầu hết các quốc gia đều không ai công nhận chủ trương này của Trung Quốc. Nhưng riêng Cộng sản Việt Nam thì đã không nhất quán trong hành xử về chủ quyền trên Biển Đông, nên người dân Việt Nam, đặc biệt là những ngư dân miền Trung, đã phải hứng chịu nhiều nghiệt ngã trong những năm vừa qua.

Thứ nhất là từ lâu nay, Cộng sản Việt Nam đã không dám lên tiếng chống lại các hành động bá quyền trên Biển Đông, thậm chí còn ra tay đàn áp và khống chế những ai dám kêu gọi chống lại Trung Quốc. Chính vì sự im lặng này mà Bắc Kinh coi như Hà Nội đã đồng tình với chủ trương của Bắc Kinh đưa ra vào năm 1992.

Thứ hai là do những áp lực chống đối trong nội bộ đảng và dư luận gần đây, Hà Nội phải bắt đầu lên tiếng chỉ trích những hành động ngang ngược của Bắc Kinh đối với ngư dân, nhưng hoàn toàn không có một hành động nào để bảo vệ ngư dân hay bảo vệ chủ quyền như Mã

Lai, Phi Luật Tân, Nam Dương đã quyết liệt chống trả, khiến cho các tàu Hải quân Trung Quốc không dám đến gần vùng biển của các nước này.

Thứ ba là một bộ phận hải quân Cộng sản Việt Nam đã không chấp nhận sự bá quyền của Bắc Kinh và đã đối kháng lại. Sự kiện 60 chiếc tàu nhỏ bao vây tàu Ngư Chính 311 của Trung Quốc từ ngày 8 đến 12 tháng 4 là một hành động phản kháng cần thiết. Thế nhưng lãnh đạo Cộng sản Việt Nam sợ làm phật lòng đàn anh nên ra lệnh rút lui. Thậm chí họ còn né tránh và phủ nhận sự xung đột này. Cả Phùng Quang Thanh và Nguyễn Chí Vịnh đều đổ cho các “thế lực thù địch bên ngoài” kích động để gây chia rẽ quan hệ Việt-Trung.

Cộng sản Việt Nam tạo ấn tượng rằng họ đang tân trang vũ khí để chiến đấu như mua máy bay của Nga, mua hỏa tiễn của Do Thái. Có vũ khí trong tay mà cái đầu không dám chiến đấu, không dám có hành động đối đầu để bảo vệ dân mình thì tân trang vũ khí để làm gì? Sự kiện Phùng Quang Thanh, Nguyễn Chí Vịnh từ chối vụ xung đột vừa qua, trong khi Nhật Bản và chính những thủy thủ đi trên tàu Ngư Chính 311 đã cho biết có cuộc xung đột này, phải chăng não trạng của Bộ chính trị Cộng sản Việt Nam đang có vấn đề?

*Trung Điền
20/5/2010*

**Kính xin Đồng bào
trong nước tận dụng
điện thoại di động
(khoảng 40 triệu cái)
để truyền đi những
thông điệp dân chủ
nhân quyền qua tin
nhắn. Khá an toàn
và hiệu quả!
Thông điệp 1: “Tẩy
chay cuộc bầu cử
Quốc hội năm 2011”**

5 CÁNH HOA ĐÀO

Tưởng Năng Tiến 15-05-2010

Tại buổi họp báo tổng kết công tác Năm Ngoại giao Văn hóa 2009, Vụ trưởng Vụ văn hoá Đối ngoại, ông Phạm Sanh Châu đã “khẳng định sự thành công trong Năm Ngoại giao Văn hoá 2009 thể hiện qua nội hàm của ‘bông hoa đào 5 cánh’, gồm: Mở đường – Xúc tác – Quảng bá – Vận động – Tiếp thu”.

Điều ông Châu vừa “khẳng định”, chả hiểu sao, khiến tôi thốt nhớ đến mấy câu thơ của ông Mai Thảo: *Thế giới có triệu điều không hiểu. Càng hiểu không ra lúc cuối đời.*

Lúc cuối đời, với riêng tôi, là lúc này đây. Và mãi đến lúc này, tôi vẫn không hiểu tại sao ông Đại sứ Việt Nam tại Liên hiệp quốc Lê Văn Bàng (và người tài xế) khi bị bắt gặp đang mò sò ở Long Island, New York vào ngày 31-07-1994, cả hai đều làm bộ như họ không biết nói tiếng Anh. “*The two men acted like they didn't speak English.*” (Martin Merzer. “Envoy From Vietnam commits claims crime.” *Ocala Star-Banner* 10-09-1994).

Cách ứng xử khác thường của ngài Đại sứ Việt Nam tại Liên hiệp quốc đã **mở đường**, và tạo thành truyền thống, cho chính sách ngoại giao không ngoại ngữ của nước CH XHCNVN.

Trong phần phản hồi dưới bài viết “Nhân viên sứ quán Việt Nam buồn lậu,” một độc giả của BBC, ông Tang Anh cho biết: “*Khi tôi đến Đại sứ quán ở London, tôi thật xấu hổ khi thấy một ông Tây đưa giấy tờ cho nhân viên Sứ quán và hỏi mấy câu thông thường. Vậy mà cái chú nhân viên không trả lời được, ra dấu tay cho ông Tây là không hiểu rồi gọi cô nhân viên khác đến giúp. Tôi để ý thấy cô ta cũng chẳng hơn gì chú kia, tôi đành bảo ông Tây để tôi giúp đỡ cho.*”

Một độc giả khác, vốn là một cán bộ trong ngành, giải thích hiện tượng (“ra dấu”) này như sau:

“*Dư luận trong Bộ tôi nói, những người này họ đi bằng lo lót, chạy chọt và khi tới nước ngoài dù hiểu phải trung thành, giữ hình ảnh cho tổ quốc, Đảng nhưng vì ngoại ngữ, nghiệp vụ không biết nên họ chả biết làm gì ngoài việc chăm chú nghiên cứu ‘buồn lậu’, ‘lạm thu’ để thu hồi vốn đã bỏ ra để được đi luân chuyển. Còn những người biết hai ba ngoại*

ngữ có lẽ chỉ được ưu tiên đi Lào, Bắc Triều Tiên... mà thôi.”

Chính sách ngoại giao không ngoại ngữ, cùng với tinh thần cảnh giác (“ta – bạn – thù”) cao độ khiến cho công tác **quảng bá** và **xúc tác** của những Đại sứ quán Việt Nam đôi khi trở nên... lố bịch:

“*Ngay cửa vào là một đợt kiểm tra của nhân viên an ninh. Vào đến bên trong chúng tôi được đưa vào một phòng đợi khá lớn. Cảnh phóng viên với dụng cụ lử khử kênh càng được xếp đứng riêng ra một phía để đợi những nhân viên an ninh K9 với chó nghiệp vụ chuyên đánh hơi thuốc nổ kiểm tra.*”

Đoạn văn thượng dẫn được trích từ bài báo “Hội nghị ‘Meet Vietnam’ được tổ chức long trọng tại San Francisco” của phóng viên Viet Weekly, Vũ Hoàng Lân (Viet Weekly Vol. IX, NO. 47. November 19 – November 25, 2009). Tôi chưa từng nghe nói đến một hội nghị nào được tổ chức “long trọng” tới cỡ phải dùng “nhân viên an ninh K9 với chó nghiệp vụ chuyên đánh hơi thuốc nổ kiểm tra” người được mời tham dự, như vậy cả.

Tương tự, từ Houston, vào ngày 26-3-2010, thông tin viên Hiền Vy của RFA đã tường thuật về “Ngày khai trương Lãnh sự quán Việt Nam” tại thành phố này như sau:

“*Trên dưới một ngàn người đã cùng nhau đến trước cao ốc số 5251 trên đại lộ Westheimer, nơi tòa Lãnh sự tọa lạc trên tầng lầu thứ 11, để bày tỏ thái độ cũng như đòi nhà cầm quyền Việt Nam tôn trọng Tự do, Dân chủ và Nhân quyền cho người dân trong nước. Hiền Vy tường trình... Khoảng 11 giờ trưa, thì tin cho hay, tòa Tổng Lãnh sự của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đã phải âm thầm khánh thành lúc 9 giờ sáng, trên tầng lầu thứ 11 của cao ốc để tránh đối diện với đoàn người biểu tình và tất cả nhân viên của tòa Lãnh sự đã đi cửa sau của cao ốc để đến một nhà hàng trong khách sạn Westin Oaks gần đó để dự tiệc mừng.*”

Đó không phải là sinh hoạt ngoại giao, Giờ ọ! Đó chỉ là cung cách hành xử của những kẻ chỉ quen sống trong rừng núi, hầm hố, hay pháo đài – vào thời chiến. Ông Nguyễn Trần Bạt còn có nhận xét rằng: “*Các anh,*

các chị mà thấy các nhà ngoại giao của chúng ta đi ra nước ngoài thì đau khổ lắm, không một ai tự nhiên, không một ai tự do. Và phải nói thật là họ ít sợ địch hơn là sợ đồng nghiệp ở nhà. Những hiện tượng như vậy bóp chết cảm hứng sống, cảm hứng sáng tạo của con người.”

Tôi e là ông Nguyễn Trần Bạt có (hơi) quá lời, chút xíu. Nói tình ngay: không phải ở đâu những “nhà ngoại giao của chúng ta” cũng “mất tự nhiên,” cũng “sợ” thiên hạ (và “sợ” lẫn nhau) như vậy cả. Ở những nơi thưa thớt người Việt tị nạn cộng sản, hay chỉ có loe ngoe một nhóm công nhân xuất khẩu lao động, cách **xúc tác** của những quan sứ cũng thay đổi hẳn: “sáng tạo” và “thoải mái” hơn thấy rõ.

Vào ngày 25-5-2009, mọi người đã có dịp được nghe tiếng hét giận dữ của ông Tham tán Nguyễn Xuân Việt (“*Một là mày chết, hai là tao chết... Tao sẽ tìm đến tận nơi, và tao sẽ băm mày ra từng mảnh*”) khi tiếp xúc với cô Vũ Phương Anh – một công nhân lao động xuất khẩu, 22 tuổi, tại Jordan – qua điện thoại.

Blogger Lâm Hoàng Mạnh cũng kể chuyện rằng, vào ngày 2-9-1988, “*ông bí thư đại sứ quán Việt Nam, mặt mày bặm trợn, gờ súng đe dọa người biểu tình chống cộng tại London*”.

Giữa những thái độ cực đoan kể trên (hoặc là ru rú như giám ngày bên trong sứ quán, hay cầm súng đe dọa thiên hạ và hùng hổ la hét qua điện thoại) là cách ứng xử “dung hoà” hơn – và cũng thường thấy hơn – của những nhân viên ngoại giao VN, khi gặp những tình huống “dễ xử” hơn.

Theo RFA, nghe được vào hôm 9-4-2009, sau gần một năm làm việc không được trả lương ở Mã Lai, khi những công nhân xuất khẩu lao động “*liên lạc được với nhân viên Đại sứ quán Việt Nam thì chỉ được trả lời à ời rồi sau đó cúp điện thoại. Khi họ liên lạc trở lại thì không có ai bắt điện thoại để đáp cả.*”

Tương tự như chính sách không dùng ngoại ngữ, không nhắc điện thoại (hoặc chỉ trả lời theo kiểu “à ời”) là phương cách **xúc tác** đặc thù, đậm đà bản sắc văn hoá dân tộc, của ngành ngoại giao nước CHXHCNVN.

Ngày 19-12-2006, nhật báo International Herald Tribune loan tin “có hàng chục thiếu nữ Việt Nam đang được trưng bày tại các quán cà phê ở Mã Lai, để chờ được mua về làm vợ. Sự kiện này khiến cho người dân bản xứ cảm thấy vô cùng bất an, thiếu điều muốn lên... cơn sốt. Họ mô tả đó là một việc làm “bệnh hoạn và vô

luân” (*The practice has been described as “sickening and immoral...”*)

Dù vậy, theo như tường thuật của phái viên AP: “Đại sứ Việt Nam ở Mã Lai, Nguyễn Quốc Dũng, nói rằng giới chức có thẩm quyền không hề biết có những sự cố như vậy” (*Vietnam’s ambassador to Malaysia, Nguyen Quoc Dung, said officials were not aware of such incidents...*). Thăng chả nói (“không biết”) như vậy là kẻ như... huề, chớ còn gì nữa?

Chiến lược ngoại giao “mũ ni che tai” này hiện cũng đang được Đại sứ quán Việt Nam tại Tàu áp dụng một cách hết sức thành công và nhuần nhuyễn. Trong thời gian qua, dù có hàng trăm sự kiện “lạ” tại biên giới và lãnh hải giữa hai quốc gia, ông Đoàn Xuân Hưng, Thứ trưởng Ngoại giao Việt Nam, trong một cuộc phỏng vấn dành cho đài CRI, vẫn tuyên bố (y như) là không hề có chuyện gì “đáng tiếc” xảy ra sất cả: “*Quan hệ giữa hai nước chúng ta hiện nay đang ở trong giai đoạn quan hệ tốt đẹp nhất trong lịch sử quan hệ chúng ta, là một trong những giai đoạn rất tốt đẹp.*” Thiệt là... thầy chạy!

Điểm lại, năm cánh hoa đào (Mở đường – Xúc tác – Quảng bá – Vận động – Tiếp thu) của văn hóa ngoại giao Việt Nam trong thời gian qua, xem ra chỉ có cánh **vận động** là khởi sắc hơn cả. Vận động thành công nhất, được công luận chú ý nhiều nhất, là việc thuyết phục chính phủ Nam Dương và Mã Lai đợc bỏ hai bia tường niệm thuyền nhân ở đảo Galang và Bidong.

Chưa hết, Nhật báo Jakarta Post, số ra ngày 01-8-2009, lại vừa có bài viết (“*Vietnamese Refugee Camp Still Open*”) đề cập đến việc vận động của nhà đương cục Hà Nội, đóng cửa (luôn) trại tỵ nạn ở Batam cho nó tiện việc sổ sách.

Từ Galang, phóng viên Hồng Nga của BBC có bài tường thuật về sự kiện này (nghe được vào ngày 5-8-2009) như sau:

“Hai thập niên hiện diện của người Việt tại đây khiến thông tin trại có thể sẽ đóng cửa vĩnh viễn, ngừng đón người tị nạn khiến người dân địa phương ngỡ ngàng. Lý do chính là từ khi ngừng hoạt động, trại tỵ nạn Galang cũ đã trở thành một địa chỉ du lịch khá phổ biến, mang lại thu nhập cho người bản địa. Dự luận địa phương bày tỏ bất bình, trong khi có cáo buộc chính phủ VN đã gây áp lực với Jakarta để làm công việc này.”

Người Việt cũng “ngờ ngàng” và “bất bình” không kém. Từ Việt Nam, một độc giả của nhật báo BA SÂM, ông Lương Khanh cho biết:

“Nhà nước Việt Nam mà gắng can thiệp để Indonesia đóng cửa khu du lịch trại tỵ nạn Galang là đang thực hiện một hành vi ngu xuẩn thứ hai sau việc đòi hỏi chính phủ Indo đập phá bia tường niệm do đồng bào tỵ nạn góp công xây dựng mấy năm trước đây. Ngu xuẩn vì hai lẽ: thứ nhất là nếu muốn cho đừng ai chú ý đến v/d nhạy cảm này thì nên giữ im lặng là tốt nhất. Càng quậy lên thì càng nhiều người chú ý và không chừng chuyện nhỏ lại thành chuyện lớn. Lẽ thứ hai là hành động đó sẽ xác nhận một điều mà phần lớn bà con Việt kiều vẫn nghĩ, đó là nhà nước chẳng hề quan tâm chút gì đến tâm tư tình cảm, mà chỉ chăm chăm nhìn vào túi tiền của họ mà thôi.”

Từ California, ông Bùi Bảo Trúc cũng lớn tiếng thóa mạ: “*Càng ngày những việc chúng mày làm, và những việc chúng mày không dám làm, đều cho thấy chúng mày là một bọn chó đê không hơn không kém.*”

Tôi e rằng cách dụng ngữ (“ngu xuẩn, chó đê”) nghe rất kém tế nhị, và hoàn toàn không thanh tao của hai ông Lương Khanh và Bùi Bảo Trúc rất có thể khiến cho ông Phạm Gia Khiêm (Phó Thủ tướng Chính phủ, Bộ trưởng Ngoại giao) buồn lòng hay phật ý. Tuy nhiên, trong tinh thần **tiếp thu** (như đã được “khẳng định”) là một trong năm cánh hoa đào của “nội hàm ngoại giao” tôi thiết nghĩ cũng đã đến lúc nên rà soát lại chút xíu đường lối và chính sách ngoại giao của nước CHXHCNVN. Lạc quan quá, không nên đâu.

Trong bài “*Dấu ấn của nền Ngoại giao Văn hóa 2009*”, ông Phạm Gia Khiêm nhấn mạnh: “**Thành công lớn nhất trong năm qua của NGVH là tạo được bước chuyển biến rõ nét trong nhận thức cũng như hành động của các cấp, các ngành và địa phương.**”

Tôi thiết tình không thấy “thành công” nào (ráo) “trong năm qua”, cũng như trong mấy năm trước. Tôi cũng không tin rằng có “**chuyển biến rõ nét trong nhận thức cũng như hành động của các cấp, các ngành và địa phương.**”

Coi: Osin mới mở vài tiếng mà đã có 3000 hit và 42 comments. Còn bài viết của ông Phó Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Ngoại giao, dù được trang trọng đăng trên trang nhất của báo Nhân Dân (số ra ngày 5-2-2010) sau hơn ba tháng – theo ghi nhận của Báo Mới.com – tính đến ngày 10 tháng 5, cũng chỉ có 41 người ghé mắt vào coi.

Trời! Cả chục triệu đảng viên và cán bộ “*lãnh đạo cấp cao, lãnh đạo*

các cấp, các ngành trong và ngoài nước” mà chỉ có mấy chục vị quan tâm đến “*Dấu ấn của nền Ngoại giao Văn hóa 2009*” thì sao gọi là “*một bước chuyển biến cơ bản trong nhận thức và hành động*” của họ được – cha nội? Thăng chả, rõ ràng, nói dối.

Đã thế, nhân “Ngày Nói dối toàn Thế giới,” bộ Nguyễn Quang Lập còn xúi (dại) thêm: “*Nhờ có nói dối chúng ta có được hàng ngàn dự án bánh vẽ, giải thưởng ma, tiến sĩ giấy, công trình dỏm. Nhờ có nói dối mà nhân dân tin tưởng, bạn bè quốc tế nể trọng, cho vay ngày càng nhiều đòi nợ ngày càng khó. Thứ hỏi cứ nói thật làm thật thì chúng ta có bao nhiêu thắng lợi rực rỡ, bao nhiêu thành công lớn lao, bao nhiêu công trình vĩ đại. Và lấy đâu ra sự đồng thuận há các đồng chí, lấy đâu ra?*”

Cứ tiếp tục dối trá, và cứ tiếp tục những phương thức (“ngu xuẩn” và “chó đê”) như hiện nay, trong tương lai gần “chúng ta” sẽ còn nhiều dịp chứng kiến những “*cơ hội đột phá*” và “*bứt phá*” để lại những dấu ấn rất phá (hoại) khác nữa của ngành ngoại giao Việt Nam.

<http://www.talawas.org/?p=20166>

Ba thành viên Khố 8406 vừa bị Cộng sản bắt giam

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền quốc tế (Human Right Watch) ngày 21-05-2010 cho biết biết chính quyền Việt Nam đã bắt lại một trong số những người là sáng lập viên của một công đoàn độc lập, đồng thời là thành viên Khố 8406, và tiếp tục giam giữ người này cho đến bây giờ.

Người bị bắt giữ là ông Đoàn Huy Chương (hay Nguyễn Tấn Hoàn), 25 tuổi, ở Trà Vinh. Ông Chương bị bắt từ tháng 2 năm nay cùng với 2 nhà hoạt động xã hội khác.

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền quốc tế đã bày tỏ lo ngại là ông Chương cùng những người bị bắt khác đang phải chịu những đối xử tàn tệ và yêu cầu chính phủ Việt nam phải thả họ ngay lập tức.

Ông Chương bị bắt lần đầu tiên vào tháng 10 năm 2006 sau khi thành lập Hiệp hội Đoàn kết Công nông bị nhà cầm quyền CSVN cấm. Ông bị kết án 18 tháng tù với tội danh lợi dụng dân chủ.

Cũng theo Tổ chức Theo dõi Nhân quyền quốc tế, hai người bị bắt khác là ông Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, 29 tuổi ở thành phố Hồ Chí Minh và bà Đỗ Thị Minh Hạnh, 25 tuổi. Hai thành viên Khố 8406 này bị bắt vì rải truyền đơn chống chính phủ nhưng hiện không rõ họ có bị truy tố vì tội danh gì hay không.

Theo RFA ngày 21-05-2010

Tin tặc ở Việt Nam không kháo mà xung

.....*Nhật Hiền, thông tin viên RFA, 19-05-2010*.....

Trong tuần qua, dư luận trên các diễn đàn “lề trái” và cộng đồng bloggers được dịp nóng lên trước thông tin trung tướng công an Vũ Hải Triều, Tổng cục phó Tổng cục an ninh, đã tự hào khoe thành tích: “Trong mấy tháng qua, bộ phận kỹ thuật của “ta” đã phá sập 300 báo mạng và blog cá nhân xấu”.

Tướng công an thừa nhận

Lời tuyên bố này của ông Vũ Hải Triều được đưa ra trong bài nói chuyện tại “Hội nghị toàn quốc triển khai nhiệm vụ của các cơ quan báo chí năm 2010” ngày 5-5-2010, mà theo tường thuật của báo chí trong nước, là một hội nghị báo chí rất hoành tráng, dưới sự chủ trì của Ban Tuyên giáo Trung ương, Bộ Thông tin Truyền thông và Hội Nhà báo Việt Nam, trước sự tham gia và chứng kiến của hàng trăm nhà báo, tổng biên tập, phó tổng biên tập, đại diện cho “178 báo và 528 tạp chí, 67 đài phát thanh - truyền hình, 21 báo điện tử, 160 trang điện tử của các cơ quan báo in và hàng ngàn trang tin điện tử, trên 17.000 nhà báo được cấp thẻ”.

Mặc dù có hàng trăm nhà báo tham gia, không một tờ báo nào đưa tin về việc này, nhưng một trong số họ đã gửi một bức thư ra hải ngoại. Bức thư được đăng trên trang diễn đàn và ngay lập tức nhiều trang mạng khác đã đăng lại. Trong thư, sau khi nhắc lại nguyên văn câu nói trên của ông Vũ Hải Triều, tác giả N.S.P viết: “Như vậy là các anh Huệ Chi, Phạm Toàn, Huy Đức khỏi thắc mắc, mắt công đi tìm bọn “du côn mạng” nào đã cướp hộp thư điện tử (Huệ Chi, Huy Đức) và phá sập các mạng Bauxite, blog Osin, Dòng Chúa Cứu Thế, X-cafe, Dân luận, Talawas... cũng chẳng phải chứng minh rằng các cuộc đánh phá đều xuất phát từ những “thuê bao” của Viettel (công ty viễn thông của Quân đội) nữa nhé.

Lời khoe khoang thành tích của ông Triều thực ra cũng là một lời thú nhận chua cay: thay đổi một loạt Tổng biên tập, huyết còi cấm báo chí nhà nước ra khỏi “lề phải” không đủ, bắt một loạt nhà báo mạng tự do, không đủ, dựng tường lửa để ngăn chặn người trong nước truy nạp những nguồn tin “trái tai” Ban tuyên giáo và Bộ 4T không đủ, bây giờ người ra phải dùng đến phương pháp “cướp ngày” trên mạng. Có điều ông Triều quên rằng ông đã thú nhận mình vi phạm pháp luật quốc tế trước mấy trăm chứng nhân.”

Cáo buộc của Google

Điều này khiến mọi người nhớ lại sự kiện trong tháng 3 vừa qua, khi hai tập đoàn truyền thông hàng đầu trên thế giới là Google và McAfee lên tiếng cáo buộc chính phủ Việt Nam có liên hệ với “tin tặc chính trị”. Bộ an ninh mạng của tập đoàn Google cho hay đã phát hiện ra chiến dịch tấn công các trang web nhạy cảm chính trị bằng tiếng Việt, nhất là các trang chứa thông tin phản đối dự án khai thác bauxite ở Tây Nguyên của chính quyền.

Còn hãng McAfee thì cho biết, trong quá trình điều tra, nghiên cứu cùng với Google, họ đã phát hiện ra cách thức tấn công của tin tặc cũng như địa chỉ IP của các máy chủ nằm tại Việt Nam và họ cho rằng tin tặc có thể có mục đích chính trị và có thể có liên hệ với chính phủ CHXNCN Việt Nam.

Trước những cáo buộc được đưa ra từ những tập đoàn truyền thông lớn và đầy uy tín như Google và McAfee, người Việt trong và ngoài nước còn nhớ rõ phải mấy ngày sau, nhà nước Việt Nam mới lên tiếng thông qua phát biểu của người phát ngôn Bộ Ngoại giao Việt Nam Nguyễn Phương Nga với các nhà báo: “Đây là những ý kiến không có cơ sở” đồng thời cho biết: “Luật pháp Việt Nam có những quy định cụ thể về chống virus máy tính,

phần mềm gây hại và bảo đảm an toàn, bí mật thông tin.” Chỉ có vậy.

Bức xúc trước sự việc, tác giả Trình Phụng Nguyên đã viết bài “Cáo buộc của Google và McAfee về vụ “hack” trên mạng là vấn đề quốc tế” đăng trên trang bauxite Vietnam, trong đó tác giả cho rằng lời tố cáo này “không còn gói gọn trong một cá nhân, một tổ chức hay một Chính phủ nữa, mà nó liên quan đến QUỐC THỂ của một dân tộc, dân tộc Việt Nam”, do vậy sự phủ nhận một cách đơn giản của nhà nước Việt Nam chỉ chứng tỏ “một đối đáp xuề xòa và hoàn toàn thiếu trách nhiệm.”

Và tác giả “khẩn thiết đề nghị và yêu cầu chính phủ Việt Nam” phải “Lập thủ tục pháp lý kiện tụng đến cùng”. Mục đích:

1. Lấy lại danh dự cho dân tộc Việt Nam ở đây đang bị lăng mạ.

2. Xác định và trả lời với công luận trong và ngoài nước cũng như trước Quốc tế về hành vi này là không phải từ phía Chính phủ Việt Nam.

Lời đề nghị và yêu cầu này chẳng hề nhận được sự phản hồi nào từ phía nhà nước Việt Nam. Thực tế, như tác giả Hoàng Linh Vương trong bài “Thế giới chán ghét, dân tình phẩy tay” đăng trên trang Talawas đã viết: “Khi vụ khủng bố trên mạng bùng nổ, chỉ cần một chút suy luận, thêm một chút xiu kinh nghiệm, mọi người (trong đó có tôi) đều có thể luận ra rằng NCQVN (Nhà cầm quyền VN) chủ mưu. Tuy nhiên đây đã chỉ là sự phỏng đoán thiếu tang chứng.

Đến ngày 30-03-2010, hai công ty Google và McAfee (USA) chính thức hóa vụ việc, cáo buộc NCQVN đứng sau những hành vi này, nhằm mục đích chính trị. Hiển nhiên là vi phạm Công ước Quốc tế.” Trước sự nghiêm trọng của vấn đề, nhà nước Việt Nam như đã thấy, chỉ còn mỗi một nước là đánh bài “lờ”.

Các trang mạng “lề trái” vẫn tiếp tục bị đánh phá dữ dội như Dan chimviet, Talawas, Bauxite, X-Cafe, Thongluan, Danluan, Dòng Chúa Cứu thế v.v... và hàng loạt trang blog cá nhân cũng bị đánh sập. Thậm chí dư luận còn đặt câu

hỏi về sự “rút lui êm ả” gần đây của trang Anhbasm.com, một trang web độc lập chỉ chuyên điếm tin, bài trên các báo, phải chăng cũng là từ một sức ép nào đó?

Bằng chứng của một sự phá hoại rất rõ ràng, như tác giả Nguyễn Văn Huy đã nêu lên trong bài “Tin tặc: một dịch bệnh cần phải loại trừ” đăng trên trang thông luận: “Có trang bị mất hẳn tên miền (domain name), có trang bị xóa hết nội dung và thay vào đó bằng những bài ca ngợi Hồ Chí Minh và Đảng Cộng sản, có trang chỉ còn hình thức nhưng nội dung là báo Nhân Dân điện tử của đảng cộng sản, có trang bị khóa hẳn công vào khiến chủ nhà đích thực không mở ra được.

Điều làm nhiều người ngạc nhiên là ngay sau đó một loạt bài viết được phổ biến rộng rãi trên mạng lên án và chụp mũ là cộng sản những trang nhà đối lập với chế độ độc tài cộng sản trong nước, có bài còn chụp những trang nhà đã bị sửa đổi nội dung của phe đối lập để bôi nhọ uy tín những người chủ trương.

Càng ngạc nhiên hơn là có rất nhiều góp ý ở phần cuối bài, lên án những trang nhà bị đánh phá. Rõ ràng đang có một chiến dịch qui mô đánh phá những tiếng nói đối lập với chính quyền cộng sản.”

Tác giả Nguyễn Văn Huy cũng chỉ ra ai đứng đằng sau những vụ đánh phá này, đó là Tổng công ty viễn thông quân đội Viettel, đặt dưới quyền quản trị của Tổng cục 2, tức Tổng cục tình báo quốc phòng.

Trong khi đó, nhờ nắm vững kỹ thuật tin học, các trang mạng “lề trái” hầu hết đã phục hồi sau khi bị đánh phá, không những thế, còn khám phá và vạch mặt chỉ tên tin tặc là ai. Trang web Dòng Chúa Cứu Thế đã công khai đưa IP của những hackers đã hits gần 500.000 lần vào địa chỉ www.dctvn.net chỉ nội trong buổi chiều ngày 26-4-2010. Trang Thông Luận cũng có thư gửi tin tặc công khai những dữ liệu thông tin của những kẻ đánh phá. Cả hai trang web này đều cảnh báo tin tặc rằng họ chỉ gửi thư thân tình lần này, còn lần sau họ sẽ hành động mạnh mẽ hơn.

“Điếc không sợ súng”

Dù đã có những cảnh báo như vậy, có vẻ như phản ứng nhẹ nhàng của các trang mạng “lề trái” không đủ làm cho những kẻ tội phạm phải chùn tay, trong khi các nạn nhân lại có cả một lợi thế từ sự lên tiếng của hai tập đoàn truyền thông Google và McAfee. Nói như tác giả Hoàng Linh Vương: “Việc cáo buộc này sẽ không vô lý dừng ở đây nếu các tổ chức hoạt động cho dân chủ và nhân quyền, các tổ chức truyền thông “lề trái” biết khai thác tình huống, tác động đưa vụ việc ra được trước công luận quốc tế, tạo tình huống để hai công ty Google và McAfee phải công khai hồ sơ.

Thêm một hướng nữa là chính những trang web từng bị đánh sập như Bauxite Việt Nam, Talawas, X-cafe, Dân Luận... và một số blog bị thiệt hại khác có thể đồng thuận lập bản án làm đơn kiện trước quốc tế, đòi thủ phạm bồi thường mà tang chứng đang nằm sẵn trên bàn giấy của Google và McAfee. Thực chất việc bồi thường ở đây có thể chỉ là phụ, nhưng công khai được bộ mặt thật của NCQVN trước dư luận quốc tế mới là quan trọng.”

Nay thì với sự việc “không ai kháo mà tự xưng” của trung tướng CA Vũ Hải Triều, các trang web và blog từng bị đánh lại có thêm một bằng chứng bằng vàng nữa.

Phản ứng trước lời tuyên bố của ông Vũ Hải Triều, tác giả Nguyễn Nhân Dân viết trong bài “Thì ra công an là tin tặc” đăng trên trang tiền vệ: “Thế là Công an Việt Nam đã vô tình vả vào mồm Bộ Ngoại giao Việt Nam một phát đẹp mắt.

Thế mới biết cái văn hóa đạo đức của những người cầm quyền của nước CHXHCN Việt Nam. Khi cần chối tội, thì họ chối phăng, chối biến, cho rằng mọi lời cáo buộc có bằng chứng khoa học đều chỉ “là những ý kiến không có cơ sở.” Đến khi cần khoe thành tích, thì họ lại khoe tuốt luốt tất cả những âm mưu và hành động của họ mà họ vừa gân cổ chối biến.

Cái dạng văn hóa đạo đức này có lẽ chỉ có đám xã hội đen mới có thể hiểu được. Mà đúng là xã hội đen, vì CA tự hào chính mình là tin tặc!”

Luật sư Cù Huy Hà Vũ thì gửi một bức thư ngỏ đến ông Vũ Hải Triều nói lên sự phẫn nộ của mình trước sự việc: “Thực tình khi mới đọc tin này, tôi vô cùng kính tởm ông vì chỉ có loại dã man mới có hành vi phản văn minh đến như thế và hơn thế nữa, tôi coi ông là loại tội phạm đặc biệt nghiêm trọng vì đã ngang nhiên hủy diệt Quyền Tự do Ngôn luận, Quyền Tự do Báo chí, Quyền được Thông tin của công dân được quy định tại Điều 69 Hiến pháp VN, thậm chí là tội phạm quốc tế nếu máy chủ của báo mạng và blog cá nhân nằm ở nước ngoài.”

Tác giả yêu cầu: “Ông cho tôi biết thông tin đã đăng trên Bauxite Việt Nam và các báo mạng nói trên là đúng hay sai sự thật.”

Và: “Sau một tuần kể từ hôm nay mà tôi không nhận được thư trả lời của ông, điều này đồng nghĩa với việc ông công nhận thông tin “Trung tướng Vũ Hải Triều, Phó Tổng Cục trưởng Tổng cục An ninh – Bộ Công an tuyên bố đã chỉ đạo bộ phận kỹ thuật phá sập 300 báo mạng và blog cá nhân xấu là đúng sự thật!”

Giống như lá thư của tác giả Trình Phụng Nguyên gửi cho chính phủ về cáo buộc của Google trước đây đã đặt nhà cầm quyền Việt Nam vào “thế kẹt”, lá thư gửi ông Tổng cục phó Tổng cục an ninh của luật sư Cù Huy Hà Vũ chắc chắn cũng làm cho ông trung tướng này “khó bề ăn nói”, và chỉ có nước đánh bài “lờ” như nhà cầm quyền Việt Nam đã ứng xử trong vụ Google vậy.

Vấn đề là nhà nước VN từ xưa đến nay vẫn quen ứng xử theo kiểu luật rừng, coi thường mọi công ước, luật pháp quốc tế, và họ sẽ còn tiếp tục như vậy khi chưa bị trừng phạt. Trong cuộc chiến này, các trang báo đối lập với nhà nước Việt Nam, đại diện cho những tiếng nói yêu tự do, dân chủ của đông đảo người dân Việt Nam hoàn toàn có lẽ phải, có lợi thế, và được sự ủng hộ của các lực lượng tiến bộ trên thế giới.

Bởi vì, như nhà báo Ngô Nhân Dụng trong bài “Nguyễn Huệ Chi, McAfee và Google” đã khẳng định: “Loài người đã tiến đến thế kỷ này, mọi người đều công nhận quyền

được trao đổi thông tin, quyền được biết sự thật là một quyền thiêng liêng của mỗi con người. Đó cũng là một động lực cần thiết giúp xã hội phát triển về kinh tế và văn hóa. Ngăn chặn quyền tự do đó, phá phách không cho người dân được thi hành những quyền đó, là phản tiến bộ, là chống lại cả loài người.”

Tác giả Nguyễn Văn Huy cũng viết: “Tin tặc là một loại dịch bệnh cần phải loại trừ ra khỏi mọi sinh hoạt bình thường của loài người. Đây là một sản phẩm bệnh hoạn được các chế độ độc tài dùng để trối tay, bịt mắt, cấm dân chúng bước vào xa lộ thông tin. Phải mạnh dạn tố cáo trước dư luận thế giới những hành vi để hèn của một chế độ không xứng đáng.”

Phải chăng chỉ khi bị đưa ra trước công luận quốc tế, bị thế giới tẩy chay, thì lúc đó những kẻ phạm tội mới biết sợ? ❖❖❖❖❖❖

chính ta đấy, không phải là ai khác! Hay thật, yêng hùng thật!

Vấn đề này là cực kỳ nghiêm trọng. Vì tội “hacker”, tội đột phá các máy điện toán tư nhân là tội lớn, tội vi phạm nền an ninh mạng, vi phạm nguyên tắc tự do truyền thông được coi là bất khả xâm phạm, là thiêng liêng trong cộng đồng quốc tế. Vì không một cá nhân hay một nhà nước nào có quyền tự ý minh định một cách chủ quan, võ đoán rằng mạng nào là ‘tốt’ hay là ‘xấu’, khi chưa có một sự xét xử công khai của một tòa án quốc tế được cả cộng đồng thế giới công nhận.

Điều cực kỳ nghiêm trọng hơn nhiều là lời thú nhận của viên trung tướng Vũ Hải Triều, với chức vụ rất cao trong bộ máy an ninh Nhà nước có thể dẫn đến nhận định rằng Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam là một Nhà nước Tin tặc – a Hacker State. Nó là chính sách quốc gia, là Quốc sách của Nhà nước ấy.

Chính do vậy mà ông Hải Triều đến nay vẫn chưa trả lời nổi câu hỏi của Luật sư Cù Huy Hà Vũ, là câu

Hoa Kỳ, hai lập trường đối nghịch nhau - bảo vệ và chống tự do báo chí - sẽ thành vấn đề lớn lắm.

Chuyện này cực kỳ hệ trọng. Vì tại Liên Hợp Quốc, sóng gió hay giông bão có thể nổi lên, hướng vào Nhà nước-Tin tặc, và với tội danh ấy, có thể có nước thành viên của Liên Hợp Quốc lớn tiếng đặt vấn đề trục xuất Nhà nước-Tin tặc ra khỏi hàng ngũ mình. Có thể lắm chứ!

Và trong tình hình hội nhập quốc tế ngày càng sâu rộng, các mạng như Talawas, Đối thoại, X-Cà phê, Dân luận, Thông luận, Đoàn Chim Việt, Bauxite VN.Info, Dòng Chứa Cứu thế... phát đơn kiện tại tòa án các nước sở tại, đòi bồi thường những thiệt hại, thì ông Nhà nước-Tin tặc sẽ trả lời và xoay sở ra sao đây? Vì những mạng này đặt ở nước ngoài, bị An ninh Việt Nam tàn phá.

Một Nhà nước phạm tội, một Nhà nước Tội phạm quả tang và tự thú.

Xin coi chừng, sau vụ này, những viên chức liên quan, như trung tướng Vũ Hải Triều, bộ trưởng Công an, viên chức cao cấp Tổng cục 2, viên chức trong cơ quan Tổng công ty Vô tuyến Quân đội VIETEL từng là công cụ hacker của Nhà nước, khi có dịp ra nước ngoài, có thể bị từ chối nhập cảnh, hay có bị giữ lại để chất vấn thì cũng chớ ngạc nhiên...

Nhà nước này là Nhà nước gì? của ai? do ai? vì ai? của dân, do dân, vì dân, hay là của đảng, do đảng, vì đảng? vẫn đang là một chất vấn lớn trước công luận.

Và nó còn một bộ mặt khác nữa, đó là bộ mặt Khủng bố, một Nhà nước - Khủng bố, có thể dịch là Terroriste d'État, là State Terrorism, chính sách của Nhà nước Cộng sản Việt Nam đối với những nhà Dân chủ Yêu nước, những trí thức, sinh viên và nhân dân kiên quyết bảo vệ lãnh thổ và chủ quyền quốc gia, chống bành trướng và xâm lược. Xin để bàn trong một bài sau.

TIN TẶC-NHÀ NƯỚC KHỦNG BỐ-NHÀ NƯỚC

Bài Tin 20-05-2010

Giữa thủ đô Hà Nội, tại cuộc họp lớn ngày 5-5-2010 do Nhà nước triệu tập, bao gồm các Chủ nhiệm, Tổng biên tập, Bí thư đảng ủy đảng Cộng sản, đại diện gần 700 cơ quan báo chí, tạp chí, đài truyền hình và đài phát thanh trong toàn quốc, trung tướng Vũ Hải Triều lớn tiếng khoe thành tích rằng: “Cơ quan an ninh đã huy động bộ máy kỹ thuật trong mấy tháng qua phá sập được 300 mạng và blogger có nội dung xấu”.

Trong lúc cả giới truyền thông quốc tế đang ráo riết đi tìm đích danh thủ phạm đã đột nhập các mạng internet toàn cầu để phá rối, gây rối loạn, gieo rắc virus - sâu bọ phá hoại - các máy thu phát quốc tế và quốc gia, dẫn đến phá sập nghĩa là tiêu diệt từng thời gian, từng bộ phận hệ thống truyền thông quốc tế, thì lời tuyên bố công khai, rõ rệt, chắc nịch của viên trung tướng tổng cục phó Tổng cục an ninh của Nhà nước Việt Nam là một lời thú nhận trắng tráo đầy thách thức.

Thế là: không khào mà khai. Thế là: lay ông tôi ở bụi này. Thế là:

nói trên là chính lời ông, hay ai bịa ra?

Chắc chắn rồi đây, các tổ chức Truyền thông quốc tế, các tổ chức an ninh mạng quốc tế, các tổ chức nhân quyền quốc tế cũng sẽ công khai chất vấn Nhà nước, Chính phủ, Quốc hội, Thủ tướng, bộ trưởng Công an... ở Hà Nội để xác minh lời tuyên bố của trung tướng Vũ Hải Triều là chính xác hay không.

Nhất ngôn dĩ phát, tứ mã nan truy. Một lời đã nói, 4 ngựa không đuổi kịp là thế!

Điều cực kỳ quan trọng nữa là đúng vào lúc này, Tổng thống Hoa Kỳ Barack Obama ký ban hành Luật về Bảo vệ Tự do Báo chí Toàn cầu. Đạo luật này mang tên Daniel Pearl, một ký giả Mỹ bị quân khủng bố Pakistan sát hại năm 2002, chỉ thị cho Bộ ngoại giao Hoa Kỳ làm phúc trình hằng năm về tình trạng nhân quyền toàn cầu, liệt kê chi tiết tình hình tự do báo chí trong mỗi nước, trong đó nhấn mạnh những ai tấn công hay sát hại các ký giả phải bị truy tố. Hai Nhà nước Việt Nam và

Trùm tin tặc Vũ Hải Triều

CÔNG AN NHÂN DÂN

Vì đảng quên Dân, Vì thân phục vụ

*****

Lê Minh 19-05-2010

Mấy hôm nay dân mạng trong và ngoài nước chuyền nhau bức hình tấm panô treo trước cửa của trụ sở Bộ Công an CSVN tại 44 Yết Kiêu, Hà Nội. Tấm panô này có hàng chữ rất... kêu và rất phản động: "Công an Nhân dân: Chỉ biết còn Đảng còn mình".

Tại Việt Nam, hầu hết các cơ quan, tổ chức đều có tên gọi đi kèm với "Nhân dân", chẳng hạn Tòa án Nhân dân, Ủy ban Nhân dân, Quân đội Nhân dân. Đương nhiên lực lượng công an cảnh sát cũng không ngoại lệ, cho nên mới có tên gọi chính thức là Công an Nhân dân (CAND). Đối với trường hợp của tổ chức này thì có mối "gắn bó" với nhân dân "đặc biệt" hơn cả.

Cũng như tất cả lực lượng công an cảnh sát mật vụ tại các nước cộng sản, lực lượng công an CSVN mà tên chính thức là Công an Nhân dân, là cánh tay duy trì quyền lực hữu hiệu nhất của ĐCSVN. Đây cũng chính là lực lượng sắt máu, trung thành tuyệt đối với Đảng, không khác gì chó trung thành với chủ, sẵn sàng cắn xé bất cứ lúc nào, không cần biết đó là những mệnh lệnh đúng sai, hay phi nhân bản. Để đạt được sự phục tùng mệnh lệnh một cách tuyệt đối, không đắn đo, người CAND phải "tuyệt đối trung thành với Đảng cộng sản Việt Nam, với Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam" trong lời hứa danh dự trước tiên của mình. Cũng chính vì sự trung thành tuyệt đối này của lực lượng CAND mà người dân Việt Nam trên khắp mọi miền đất nước phải khổ sở điêu đứng.

Lực lượng CAND được tổ chức chặt chẽ, từ trung ương đến địa phương, đến tận mọi góc ngách. Hình ảnh của CAND thuộc mọi thứ bậc, chủng loại đều là những hung thần áo vàng có hình hài giống nhau.

Từ đơn vị nhỏ nhất với viên công an khu vực là tên hung thần

dòm ngó, kiểm soát chặt chẽ tình trạng cư trú, làm việc và sinh sống của mỗi người dân, từng hộ gia đình trong khu vực. Trên một nấc là công an phường mà văn phòng là cửa ngõ "đầu tiên" và cũng là nơi tập trung, thuê mướn các tay đầu gấu côn đồ để đàn áp đánh đập dân oan. Văn phòng công an quận là nơi chuyên bắt giữ, thẩm vấn những người yêu nước, hoặc giam giữ người một cách trái phép.

Công an ở cấp tỉnh-thành thì có quyền hơn, chẳng hạn như có thể bắt người giữa phố xá đông người mà không cần tội danh, mà cách "mời về đồn làm việc" rất là vũ lực, chẳng hạn như xúm lại khiêng nạn nhân vút lên xe đưa về đồn trước những đôi mắt ngạc nhiên của người đi đường qua lại. Trong số những nhà bắt đồng chính kiến bị "mời" kiểu này gần đây nhất có Luật sư Lê Trần Luật và Ls Tạ Phong Tần.

Công an cấp tỉnh thành thì có quyền nhiều hơn, có thể dễ dàng quy chụp kết tội "phản động" hoặc các tội danh như "xâm phạm an ninh quốc gia". Công an Bộ thì phạm vi hoạt động xa hơn, có thể vươn tới tận các nước láng giềng như Thái Lan, Campuchia, bắt cóc nạn nhân đem về xử. Trường hợp của vợ chồng bà Phạm Thị Phương bị bắt cóc mới đây tại Bangkok là một ví dụ điển hình, và còn được công an Bộ gán cho siêu tội danh "khủng bố" vì một mình có thể "sử dụng thuốc nổ để phá tượng đài Hồ Chí Minh và gây nổ ở nhiều địa điểm công cộng như nhà ga, bến tàu, bệnh viện, trường học..." với giá thật bèo!

Lực lượng công an 113 thì rất nhanh nhạy trong việc trấn áp, mạnh tay với dân oan. Ngoài việc canh gác người sống, cũng kiêm luôn việc canh gác người chết và cướp xác, mà điển hình là vụ trấn áp "thành công" giáo dân ở Cồn Dầu

mới đây, và phong tỏa, canh gác nghĩa địa ngày đêm. Công an tôn giáo thì chuyên nghề đàn áp và gây chia rẽ giữa các tôn giáo, mà các vụ Bát Nhã, Thái Hà, Tam Tòa là những ví dụ điển hình.

Công an mạng thì rất tài trong việc khám phá, ngăn chặn và tấn công triệt hạ các trang web "đen". Hầu hết các trang mạng đưa "tin lẻ trái" đều không dưới một lần là nạn nhân của đám công an này.

Còn nhiều nữa, nào là công an cửa khẩu, công an văn hóa, công an biên phòng,... đủ các loại công an rất giỏi nghề trấn áp, hạch sách dân lành. Lực lượng công an giao thông cũng được xem là một đám cướp mãi lộ không hơn không kém, trong khi đám công an lo việc đăng ký đăng bộ xe các loại thì phủ phê với hàng núi tiền và còn cấu kết với đám trộm cướp để phi tang hàng ăn cắp, cho nên người dân đã nhại cái điệp khúc nửa mùa của Hồ Chí Minh thành: "*Xăng có thể cạn, lốp có thể mòn. Song số máy số sườn không thể thay đổi*".

Trước đây, tù nhân trong các trại tù cải tạo thuộc lòng những điều răn của CAND vì chúng được treo nhan nhản trên tường tại "phòng sinh hoạt" của các trại cải tạo này. Một trong những điều răn của CAND "đáng nể" nhất là: "*Ngày gác cho dân chơi, đêm gác cho dân nghỉ. Lấy hạnh phúc của nhân dân làm hạnh phúc của mình*" đã được một số tù cải tạo ứng khẩu sửa lời rất "chuẩn" là "*Ngày gác cho dân chơi, đêm gác cho dân nghỉ. Lấy HẾT hạnh phúc của nhân dân làm hạnh phúc của mình*".

Quả đúng là các anh CAND rất tài giỏi trong việc "gom" hết hạnh phúc của nhân dân về làm hạnh phúc của mình. Cho nên người dân miền Nam mới gán cho các hung thần CAND là "bò vàng"

Nói đâu chi ở ngoài biển Đông xa xôi, công nhân Trung Quốc làm việc tại một số công trình trên đất Việt Nam mà các anh đâu có dám trừng trị, trong khi thanh niên Việt Nam xuống đường biểu tình chống Trung Quốc xâm lấn hải đảo lãnh thổ Việt Nam thì các anh vâng lệnh Đảng thẳng tay đàn áp không

thương tiếc. Các anh sơn sắt, “chỉ biết còn Đảng còn mình” như thế cũng phải thôi, bởi vì Đảng tiêu thì các anh cũng không còn chỗ dựa dẫm để “Lấy HẾT hạnh phúc của nhân dân” nữa. Tuy miệng luôn hô hào “vì nước quên thân, vì dân phục vụ” hoặc là “vì Đảng quên thân, vì dân phục vụ”, nhưng thật ra các anh đã “vì Đảng quên dân, vì thân phục vụ”. Có như vậy thì lực lượng CAND mới luôn xứng đáng làm đàn chó trung thành với chủ “trong mọi tình huống”, sủa vang điệp khúc trung thành “Chỉ biết còn Đảng còn mình” trước khi được chủ ban cho miếng xương.

Nói đến công lao “trời bể” của ĐCSVN thì lúc nào Bác Hồ cũng có phần, lúc nào cũng phải “Bác và Đảng” đi đôi với nhau cả. Cho nên mới nói lực lượng CAND đã “vì Đảng quên dân, vì thân phục vụ”, thì cũng “vì Bác quên dân, vì thân phục vụ”.

Hôm nay nhân ngày sinh của Bác, lực lượng CAND chắc hẳn phải nhớ ơn Bác nhiều lắm vì nhờ 6 điều răn của bác mà anh nào cũng mập béo, giàu sang cả.

Ngày 19/05/2010

Lê Minh*****

Gòn. Nay viết đơn này tố cáo tội ác mà Nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam (NCQ CSVN) đã gây ra cho tôi và gia đình. Cụ thể là: Lãnh đạo công an Việt Nam đã chỉ đạo cho lực lượng công an an ninh tại Tp. Sài Gòn bủa vây đàn áp, chặn bắt người trái phép, đánh đập, cướp đoạt tài sản. Hiếm độc hơn, họ cố tình khủng bố tinh thần những trẻ nhỏ vô tội của gia đình họ Lư chúng tôi.

Vào ngày 28-4-2010 khi tôi chở đưa con trai nhỏ hơn 5 tuổi đến nhà chị Dương Thị Tân ở đường Phạm Ngọc Thạch, Q.3, Tp. Sài Gòn, dự định cùng đi Chùa với chị, vì hôm đó là ngày Rằm. Đến nơi mới biết chị Tân không có mặt tại nhà. Tôi gọi điện thoại cho chị, chị nói sẽ về nhà ngay nên vẫn ở nhà chị để chờ. Độ ít phút sau, tôi nghe cháu Dũng nói: “Mẹ con mới bị chặn bắt ngoài bãi giữ xe của siêu thị, cô cứ ở đây đợi mẹ để con đi đón em con về”. Cháu còn dặn thêm: “Con đi rồi, ai gọi cửa thì cô cũng đừng mở, hãy chờ con về”.

Dừng đi độ mười phút sau, tôi nghe có người đập cửa nhưng không mở. Chờ đến lúc cháu Dũng về lên tiếng gọi, tôi mở cửa thì lập tức một đám người ủa vào, dẫn đầu là tên Khanh thuộc lực lượng công an an ninh của Q. Gò Vấp. Khanh hùng hổ nhẩy xổ vào, một tay túm tóc tôi, một tay đâm vào mắt, vào mặt tôi tui bụi, miệng chửi: “Tao đã nói mày ra là tao giết, mà mày vẫn cứ đi!” Hỗ trợ tên Khanh là lực lượng an ninh và dân

làm việc đó. Điều này chứng tỏ bản thân họ cũng đang khinh rẻ Luật pháp của chính cái chế độ độc tài, thối nát mà họ đang phục vụ. Họ ngang nhiên chà đạp, phun nhổ vào cái thể chế chính trị “ưu việt” của Đảng cộng sản mà họ đang gân cổ tuyên truyền, hòng gạt gẫm thêm những ai còn nhẹ dạ, cả tin vào cái bộ mặt sẵn sàng giết cha, chém chú để thủ lợi của họ. Trong khi xét xe, họ có vẻ thất vọng, chắc họ mong tìm được thứ gì đó để có thể “cho” tôi được tội như họ muốn. Nhưng trong cốp xe của tôi, họ chẳng tìm thấy thứ gì để gọi là phạm pháp. Thế rồi ông lớn Võ Minh Hà, viên sỹ quan công an cấp tá, thuộc Phòng PA.38 Sở công an Tp. Hồ Chí Minh đã có mặt và họ xúm nhau lại bàn bạc để thực hiện những thủ đoạn khác. Tôi vẫn thản nhiên ngồi chứng kiến lũ mặt người dạ thú đang tính toán thực hiện những hành động đê hèn tiếp theo của họ

Vào đầu giờ chiều cùng ngày, họ đưa 1 cảnh sát giao thông đi xe công vụ đến. Tên Khanh lại tiếp tục đánh đập và lôi đầu tôi vào 1 phòng khác để diễn tuồng cướp xe của tôi. Anh cảnh sát giao thông tên Võ Văn Yên, tự xưng là trung úy (tôi có ghi số hiệu cụ thể nhưng tên Võ Minh Hà đã cướp lại) nói được lệnh làm việc theo thủ tục hành chánh với tôi, rồi yêu cầu tôi phải xuất trình giấy tờ tùy thân cùng bằng lái+giấy tờ xe. Tôi đề nghị anh ta cho xem văn bản hoặc lệnh nào chứng minh sự làm việc của anh là đúng luật pháp. Nhưng anh ta lúng túng nói: “Tôi được yêu cầu”. Tôi nói: “Anh chỉ được quyền yêu cầu tôi làm việc khi xe tôi đang lưu hành trên đường và đang vi phạm luật giao thông. Còn hiện tại, tôi không điều khiển xe thì anh không có cái quyền đó”. Anh ta vẫn chống chế: “Nhưng người ta bắt chị và yêu cầu tôi làm việc này, yêu cầu chị hợp tác”. Tôi nói: “Về nhân thân tôi, nếu anh muốn biết thì hãy hỏi những kẻ đã vi phạm pháp luật này. Họ bắt người trái phép rồi chở luôn chiếc xe tôi đang để ở nhà người quen về đây. Tôi có đầy đủ giấy tờ hợp pháp nhưng không xuất trình, vì anh đang làm việc không đúng với luật pháp qui định. Vậy thôi!”

Vậy quanh, chứng kiến viên công an giao thông đuối lý trước lý lẽ của tôi, lực lượng công an an ninh, nhất là tên Võ Minh Hà thộn mặt ra. Rồi tên Hà hất mặt ra lệnh và tên Khanh bắt ngờ đánh mạnh vào sau gáy tôi, làm tôi ngã xuống. Vừa gượng dậy được, tên Khanh lại nhẩy vào đánh tiếp. Lúc này, tôi không còn cảm thấy đau nữa và tôi đã hiểu được vì sao mà anh thanh niên tên Bảo ở Hà Nội, chỉ sau

THƯ TỐ CÁO

công an khủng bố trẻ thơ, cưỡng bức dân lành

—Lư Thị Thu Trang 19-05-2010—

Về việc: Nhận lệnh chỉ đạo từ Nhà Cầm quyền Cộng sản Việt Nam, công an an ninh nỗ lực đàn áp, khủng bố tinh thần trẻ con; dùng bạo quyền cưỡng đoạt tài sản+giấy tờ tùy thân của dân oan Lư Thị Thu Trang.

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam ở trong và ngoài nước.
- Các chính khách của những quốc gia yêu chuộng Tự do và Công lý.
- Các Cơ quan truyền thông đại chúng.

- Ông Lê Hồng Anh - Bộ trưởng Bộ công an nước CHXHCN Việt Nam.

Tôi tên Lư Thị Thu Trang, hiện đang cư ngụ tại 77/13B đường Trần Bình Trọng, P. 1, Q. Gò Vấp, Tp. Sài

phòng xúm lại vừa lôi, vừa đẩy tôi từ lầu 3 chung cư xuống dưới sân. Trong lúc quãng tôi lên xe ô tô của công an P.1, Q. Gò Vấp và đánh đập tôi như con vật, chúng tranh thủ “bắt” luôn chiếc xe tay ga, biển số 52-T5-6162 của tôi đang gửi tại bãi để xe của chung cư, rồi đưa cả tôi và xe về đồn công an Q. Gò Vấp, tại địa chỉ số: 16/1 đường Quang Trung, P.10, Q. Gò Vấp. Chúng bỏ lại đứa con trai nhỏ của tôi đang khóc đến ngất đi, gây ra nỗi sợ hãi cho cả các cháu bé là con và cháu của chị Tân.

Khi về đến đồn công an Q. Gò Vấp, lực lượng công an an ninh xúm lại và buộc tôi phải mở cốp xe cho họ xét, mà không cần có bất cứ văn bản hay chứng từ nào cho phép họ cái quyền

vài giờ vào đồn công an đã phải hồn lìa khỏi xác, với thân mình bầm dập như vậy. Và tôi cũng hiểu rằng: để đạt được mục đích thống trị nhân dân Việt Nam, NCQ CSVN sẵn sàng đưa vào hàng ngũ của cái gọi là “Lực lượng công an nhân dân” của họ những tên đồ tể khát máu. Chúng là những tên có thủ đoạn hèn hạ, vô liêm sỉ như tên Khanh, tên Võ Minh Hà này và còn rất, rất nhiều những tên ác ôn, khát máu khác nữa,...

Sau khi đánh tôi để thỏa mãn thú tính, chúng bu lại hội ý với viên công an giao thông tên Yên. Rồi chúng lập biên bản, tự ký với nhau và tuyên bố “thu giữ xe máy của tôi” và màn phô diễn để cướp xe đã hoàn tất! Khi viên công an giao thông đi rồi, chúng đẩy tôi lên lầu để thực hiện thủ đoạn tiếp theo. Vừa ngồi xuống ghế, tên Võ Minh Hà nói: “Đưa cái túi đây”. Tôi hỏi: “Lệnh xét người đâu?” Tên Hà gầm lên như một con thú điên: “Lệnh cái con mẹ gì, lệnh là tao nè, quyền là tao!”. Nói đoạn, hấn hất mặt và lập tức 7 tên công an nhẩy vào (có 2 nữ). Tên Khanh bẻ quặt 2 tay tôi ra sau ghế và nói: “Đưa công đây!”. Nhưng bọn chúng đâu có rảnh để đi lấy công, vì còn đang bận: đưa thì giật túi, đưa thì giữ chặt để 2 nữ CA xét người tôi. Sau khi giật được túi đang đeo trong người tôi rồi, chúng hã hê kiểm tra “chiến lợi phẩm” gồm có:

1- 4 ĐTDĐ+2 thẻ sim mới chưa xài+2 thẻ sim đang sử dụng. 2- 2 thẻ nạp tiền điện thoại, trị giá 250.000 VNĐ. 3- Chứng minh nhân dân+Bằng lái xe+Giấy tờ xe+2 giấy mua Bảo hiểm xe máy (2 năm). 4- 2 tấm hình Chúa Giêsu mà tôi luôn mang theo, mỗi khi ra đường. 5- 2 Giấy viết tay số điện thoại của Linh mục Chân Tín, do chính tay Cha trao cho tôi trong lần tôi đến thăm Cha gần nhất. 6- Danh thiếp của bác Trần Khuê đã tặng tôi hồi đầu năm, khi cùng các anh chị đến chúc Tết bác cùng gia đình. 7- Những giấy tờ ghi lại việc chi tiêu của gia đình+1 thẻ khách hàng+2 thẻ được giảm giá khi mua thức ăn nhanh của siêu thị.

Sau khi kiểm tra những vật dụng thuộc quyền sở hữu hợp pháp của cá nhân tôi, chúng ngồi ghi lại hết các số điện thoại trong danh bạ 4 chiếc điện thoại của tôi. Đến độ 7 giờ tối thì có 1 sếp công an đến hỏi tôi những chuyện đầu đầu, và tuyên truyền những điều sáo rỗng, mà ngay cả ông ta cũng tự thấy là mâu thuẫn. Trong lúc mới gọi chuyện và nói xấu anh Đỗ Nam Hải cũng như một vài thành viên khác của Khối 8406 với tôi. Viên công an này nói với tôi rằng: “Sự việc xảy ra với chị ngày hôm nay là do chị có

gửi đơn thưa công an. Chúng tôi có nhận được và đã gửi chị 3 Giấy mời nhưng vì chị không nhận, nên mới có sự việc như ngày hôm nay và nó sẽ còn dài dài nữa, chứ chưa hết đâu!”.

Lúc đó tôi có trả lời ông ta rằng: “Rõ ràng lời nói của ông đang thể hiện rõ sự độc tài và xảo trá của chế độ bạo quyền này. Thứ nhất: Giấy mời được đưa đến vào các ngày: 29+30+31-3-2010, mà Đơn Tố cáo công an của tôi viết vào ngày 7-4-2010, rồi mới gửi đi qua đường Bưu điện, tức là sau đó cả tuần lễ. Vậy thì lý do ông vừa nêu ra là xảo ngôn, là ngụy biện. Thứ hai: Giấy mời của người hay của cơ quan có người bị tố cáo là không đúng thẩm quyền. Chẳng phải các người đang giờ trò lập lờ đánh lộn con đen hay sao?”. Vậy mà viên công an này vẫn tuyên bố: “Chị phải nhận Giấy mời của chúng tôi vào ngày mai (29-4-2010), phải đến đồn CA để làm việc và nếu không đến thì chúng tôi vẫn cứ bắt tiếp, giống như ngày hôm nay vậy”.

Tôi cũng thẳng thừng trả lời rằng: “Tôi dứt khoát không nhận Giấy mời của các ông và chắc chắn sẽ không đến. Việc lạm dụng bạo quyền và vi phạm pháp luật của các người tôi sẽ viết đơn, thư tố cáo tiếp”. Tên Võ Minh Hà nói: “Tao sẽ tru di tam tộc họ Lư mày, bắt mày bỏ tù một gông, rồi giết chết hết cả nhà mày không sót mạng nào. Chúng tao được lệnh chỉ đạo nên sẽ làm. Cứ tố cáo đi coi làm gì được tao? Tao cắt Internet đó, tao cắt điện thoại đó, bao vây kinh tế đó, coi cả nhà họ Lư mày sống được bao lâu nữa? Nhà nước này thừa lực lượng, thừa thời gian, tụi tao được ăn lương để làm việc này...”.

Thấy nói chuyện với loại người vô liêm sỉ này chẳng khác nào đàn khảy tai trâu nên tôi tuyên bố sẽ không trả lời bất cứ câu nào nữa. Thế rồi chúng đem máy quay phim vào quay, tôi phản đối nhưng chúng vẫn cứ làm. Đến 9g kém 15 tối thì chúng kêu xe của công an P.1, Q. Gò Vấp đến chờ, rồi thả tôi xuống đi bộ về nhà trong tình cảnh tả tơi, chân không giày dép.

Về đến nhà, khi báo tin cho các anh chị trong phong trào đấu tranh, tôi nhận được rất nhiều sự chia sẻ quan tâm thân tình của các anh chị. Tôi cảm giác như được sự bảo bọc của một gia đình lớn. Đúng như lời bác sĩ Nguyễn Đan Quế đã giáo huấn tôi: “Chúng ta như những người thân trong một gia đình”, và lúc này đây tôi cảm nhận điều ấy rõ nhất. Từ các anh chị trong giới truyền thông, bất cứ lúc nào mà chúng tôi gặp khó khăn hay bị đàn áp thì các anh chị đều kịp thời giúp đỡ, đưa tin kịp thời. Nếu không

có sự quan tâm và nhiệt tình ấy, chắc gì chúng tôi còn tồn tại được như ngày hôm nay. Tôi đã nợ rất nhiều những ân tình, những tấm lòng của những cá nhân cũng như Cộng đồng người Việt mình ở khắp nơi, từ trong nước đến Hải ngoại đã đồng cam cộng khổ cùng chúng tôi. Chính vì tinh thần ấy mà NCQ CSVN đang sợ hãi! Họ sợ những tấm lòng yêu nước ấy, chớ họ đâu lo ngại những con người nhỏ bé như tôi. Xin tri ân toàn thể Quý vị!

Rồi sự khùng bố tinh thần đối với người thân của tôi vẫn tiếp diễn:

+ Vào ngày 1-5-2010 bà chị chồng của tôi ở Tân Bình sang thăm các cháu, đến 6g30 tối thì ra về. Khi bà vừa ra khỏi cửa nhà tôi thì lập tức bị đưa về đồn công an để điều tra, sách nhiễu đến 9g tối mới được thả ra.

+ Sáng ngày 4-5-2010 tôi dắt đưa con gái đang học lớp 2 đi bộ đến trường, tên Võ Minh Hà lại chặn bắt tôi ngay trước cổng trường. Cũng chẳng có việc gì để làm, giữ đến 3 giờ chiều lại thả ra nhưng việc này đã gây hoang mang, sợ hãi cho cháu bé đến độ ngày hôm sau cháu nhất định không chịu đi học nữa. Tôi đã dành mấy cháu cũng chỉ khóc chứ nhất định không đi. Cháu vừa khóc, vừa nói: “Công an lại bắt mẹ nữa rồi con sống với ai?”. Mặc dầu chỉ còn vài buổi học nữa là thi hết năm học. Việc này tôi nghĩ phía NCQ CSVN đã tính toán kỹ: mục đích của họ là khùng bố tinh thần những đứa bé để gây khó khăn cho gia đình tôi.

Vì ngày hôm đó, lúc mới bắt tôi về đồn, tên Võ Minh Hà có nói: “Biết là phải đưa con đi học và nó sắp thi, nhưng có lệnh chỉ đạo nên cứ bắt”. Vậy mục đích của họ là gì, nếu không phải để hù dọa mấy đứa trẻ con? Từ suy nghĩ này, tôi quyết tâm phải đưa bằng được con đến trường để học và thi xong học kỳ II. Nếu không, cháu sẽ không được lên lớp trong năm học tới. Ngay lúc đó, tôi viết đơn xin phép cho cháu nghỉ học 1 ngày, rồi đích thân cầm đến trường gửi cho cô giáo Chủ nhiệm. Khi thấy tôi đi rồi về mà không bị công an bắt nữa thì qua ngày hôm sau cháu đã chịu đến trường và đi học cho đến xong kỳ thi. Tôi rất mừng, tưởng cháu đã vượt qua được, nhưng không ngờ sau khi thi xong cháu nhất định không chịu đi học nữa, vẫn với lý do: “Thấy công an cứ đi theo để bắt mẹ, con sợ lắm, không đi học nữa đâu!”

Sự việc dù sao cũng đã xảy ra, tôi chưa biết phải lo liệu cho cháu thế nào trong năm học tới. Hy vọng trải qua mùa hè cháu sẽ nguôi đi nỗi sợ hãi. Đây cũng là thực trạng đau lòng,

là một trong những thủ đoạn hèn hạ mà Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã và đang sử dụng: chúng nhắm vào những đứa bé để khống chế tinh thần của những người tham gia đấu tranh. Nhưng chúng quên rằng: chính những hành động phi nhân, bất nghĩa đó là chúng đang tự tổ cáo tội ác của chúng với nhân dân. Phong trào đấu tranh dân chủ vì vậy sẽ ngày càng lan sâu rộng hơn. Sẽ có những con người trung thực, khách quan chứng kiến sự bất công đó và họ sẽ không còn sợ hãi nữa mà ngược lại, họ mạnh dạn yểm trợ rồi sau đó cùng tham gia vào phong trào đấu tranh.

Xin cảm ơn mọi người đã bước vào con đường đấu tranh cùng chúng tôi!

Xin cảm ơn Quý vị đã đọc thư và xin kính chào toàn thể Quý vị!

Người viết thư tố cáo:

Lư Thị Thu Trang, thành viên Khối 8406.

Địa chỉ: 77/13B Trần Bình Trọng, P.1, quận Gò Vấp, Tp. SG.

không có dụng độ xảy ra. Đại diện phía công an lại "hứa hươu hứa vượn" (theo lời người tường thuật tin) sẽ điều tra nghiêm túc. Sau đó, hàng ngàn người dân đã lũ lượt quay trở về.

Trước đó, người dân đã đập phá tan nát các đồ đạc trong gia đình ông chủ tịch xã Tỉnh Hải, người đã nói câu "Ai cản trở thi công cứ bắn, tôi chịu trách nhiệm", được coi là nguyên nhân trực tiếp cho sự việc trên. Nên nhắc thêm, buổi họp báo liên quan không nhắc tới vấn đề này. *Một thành viên trên Paltalk nickname "Viet Hanoi" nói "cần phải bắt tất cả những kẻ chỉ đạo sáng hôm đó" và cho rằng việc bắt giữ trưởng đội cảnh sát cơ động 113 Nguyễn Mạnh Thur là "lấy dê tế thần".*

Như vậy 2 phát súng đã gây ra cái chết cho 2 người là em Lê Xuân

Nguyễn Mạnh Thur, chiến sỹ Công an huyện Tĩnh Gia đã dùng súng ngắn bắn 01 phát chỉ thiên với ý thức ngăn chặn các hành vi quá khích; liền theo đó có người xông vào giằng, cướp súng dẫn đến có phát súng nổ..."

"Bắn 01 phát chỉ thiên", nhưng đến 3 người dân trúng đạn. Sự dôi trá, bao che thể hiện rõ. Người dân cho biết, khi Công an Nguyễn Mạnh Thur nổ phát súng đầu tiên trúng em Dũng và chị Lê Thị Thanh, anh Lê Hữu Nam vội chạy đến đỡ lấy và che chở hai nạn nhân. Thấy CA ra tay quá tàn bạo, anh phần nộ hét lên "Bay bắn thì bắn tao đây này, chứ bắn chỉ thẳng con nít !!!...". Vừa dứt lời, phát súng thứ 2 nổ lên xuyên thẳng vào mắt anh, máu phụt tóe lênh láng..."

Công văn ký ngày 28-5, tức là đã 3 ngày sau khi vụ án xảy ra, thế nhưng hình như Cơ quan Cảnh sát Điều tra Thanh Hóa mới chỉ lấy lời khai của đúng 1 người, mà người đó lại là công an. Hơn 200 người dân có mặt tại hiện trường vụ nổ súng, sao không hỏi một người dân xem họ đã thấy gì ? Hay có hỏi, nhưng không dám nêu lên ?

Cần nhắc lại, sau khi ông Nam bị bắn vào não, công an có mặt tại hiện trường đã lôi thân thể anh lên xe chuyên dụng như một "con heo tai xanh" để... đưa đi cấp cứu.

Bonus: khi Công An nhân dân "Nhằm thẳng quân thù mà bắn"

Vừa qua dư luận xã hội trong và ngoài nước quan tâm và xôn xao đến tin cảnh sát cơ động 113 (CSCĐ) tỉnh Thanh Hóa dùng súng bắn chết và bị thương một số người dân tỉnh Thanh Hóa. Theo báo Dân trí [1] sáng 25/5, tại thôn Trung Sơn, xã Tĩnh Hải, huyện Tĩnh Gia đã xảy ra xô xát giữa người dân và lực lượng chức năng làm nhiệm vụ bảo vệ thi công tại công trường Khu lọc hóa dầu Nghi Sơn. Được biết trao đổi với phóng viên báo Dân trí, Thiếu tướng Đồng Đại Lộc, Giám đốc Công an tỉnh Thanh Hóa cho biết, trong quá trình xô xát với lực lượng chức năng có 2 người bị thương, 1 người đã chết.

NGHI SƠN

khí CAND "nhằm thẳng quân thù mà bắn"

Tumasic - Kami 31-05-2010

TUMASIC.TK- Sau 5 ngày được điều trị và chăm sóc tại bệnh viện đa khoa tỉnh Thanh Hóa, ông Lê Hữu Nam, 43 tuổi đã tử vong. Ban đầu, ông bị chấn thương sọ não nghiêm trọng. Tới nay thì ông đã tử vong. Như vậy, tính đến nay, đã có 2 nạn nhân tử vong sau phát súng của đội trưởng cảnh sát cơ động 113 Thanh Hóa vào đoàn người đòi quyền lợi bồi thường giải phóng mặt bằng tại công trường nhà máy lọc dầu Nghi Sơn sau khi bị công an bắn sáng 25/05. Hôm đó, em Lê Xuân Dũng, 12 tuổi đã tử vong trên đường cấp cứu.

Thông tin từ xã Tĩnh Hải, huyện Tĩnh Gia, Thanh Hóa cho biết hàng ngàn người dân ở đây đã tiến tới bao vây đồn công an huyện, trụ sở huyện ủy và ủy ban nhân dân. Quốc lộ 1A đi qua đây đã bị tắc nghẽn do đoàn người này vào sáng nay, 30-05-2010. Ngay lập tức, công an, quân đội với vũ trang tối tân đã được điều động đến. Tuy nhiên,

Dũng và ông Lê Hữu Nam, 1 người bị thương là chị Lê Thị Thanh. Phát súng đầu tiên bắn xuyên qua tay chị Thanh, vào bụng em Dũng gây tử vong. Phát súng thứ hai bắn vào mắt ông Nam, chui vào bên trong đầu, gây chấn thương sọ não nghiêm trọng và sau đó tử vong.

Tuy nhiên, trong buổi họp báo chiều 28/05, các cơ quan chức năng liên quan đã giúp thủ phạm gây ra những cái chết thương tâm này - đội trưởng đội cảnh sát cơ động 113, Nguyễn Mạnh Thur. Người ta gọi đây là "sự lấp liếm".

Trong văn bản ngày 28/5 của CA Thanh Hóa vẫn hàm chứa những điều khuất tất. Theo đó, CA Thanh Hóa đổ hết trách nhiệm về phía người dân "quá khích". Cái gọi là "thông tin điều tra ban đầu" có tính chất một chiều, thể hiện rõ sự bao che, lừa dối dư luận.

Về việc nổ súng, công văn (của công an Thanh Hóa) nêu rõ như sau : "...Thấy tình hình phức tạp,

Theo các nguồn tin trong và ngoài nước cho biết trong nhiều ngày từ 23-25/5, hàng chục người dân thôn Trung Sơn, xã Tĩnh Hải tập trung tại phần đất thuộc mặt bằng khu lọc hóa dầu Nghi Sơn ngăn cản đơn vị thi công vì họ chưa đồng tình với phương án giải quyết đền bù. Tin cho hay trước đó công an tỉnh Thanh Hóa đã bắt đi 7 người, hiện nay vẫn chưa có tin tức của họ. Theo AFP nguyên nhân chính là do việc trưng dụng đất đai, đền bù không thỏa đáng để làm khu kinh tế, với dự án chính là nhà máy lọc dầu. Được biết đây là một công trình có tổng kinh phí 6,2 tỉ đô la, đã được khởi công cách nay hai năm. Đây là dự án liên doanh giữa Tập đoàn Dầu khí Việt Nam, hai công ty Idemitsu Kosan và Mitsui Chemicals của Nhật bản, và Kuwait Petroleum International.

Cũng theo AFP, cho rằng những vụ tranh chấp đất đai và sự bất mãn của người dân về việc bồi thường không thỏa đáng đã trở thành nguyên do chính của những vụ biểu tình phản đối ở Việt Nam trong những năm gần đây. Được biết vụ tranh chấp và khiếu nại với chính quyền địa phương ở xã Tĩnh Hải, huyện Tĩnh Gia, tỉnh Thanh Hoá, trên đất bị trưng dụng để xây nhà máy lọc dầu Nghi Sơn mà tiền bồi thường không thỏa đáng, thực ra âm ỉ từ lâu và chỉ bùng phát mạnh khi dân chúng tập trung tại mặt bằng thi công trong suốt ba ngày, cho tới khi vụ xô xát xảy ra.

Vào 10g sáng ngày 25-5-2010, trước sự ngăn cản của nhân dân mà theo tin cho biết rằng gồm phần đông là người già và trẻ em đã dùng gạch đá và lăn người vào bánh xe nhằm cản trở công việc san lấp mặt bằng đã buộc lực lượng CSCĐ 113 đã có mặt ra tay trấn áp. Các nhân chứng đã cho biết khi xô xát diễn ra, đã có hai tiếng súng vang lên khiến anh Lê Hữu Nam (45 tuổi), trú tại xóm 11, thôn Trung Sơn bị thương vào đầu. Một viên đạn khác xuyên qua bàn tay chị Lê Thị Thanh (37 tuổi) trúng vào bụng cháu Lê Xuân Dũng (12 tuổi), đang là học sinh lớp 6 trường THCS Tĩnh Hải khiến cháu Dũng gục ngay tại chỗ.

Được biết ngày 27-5-2010, Cơ quan CSĐT công an tỉnh Thanh Hoá đã khởi tố vụ án hình sự, khởi tố bị can vụ nổ súng làm chết 01 người, bị thương 02 người đồng thời tiến hành bắt tạm giam 4 tháng đối với Nguyễn Mạnh Thu người được coi là hung thủ đã nổ súng. Tại cuộc họp báo ba bên chiều 28-6 tại Thanh Hóa, do Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, Sở Thông tin - Truyền thông và Công an tỉnh Thanh Hóa tổ chức.

Cuộc họp báo được thông báo rằng, do “tình hình phức tạp”, ông Ng.Mạnh Thu, CA huyện Tĩnh Gia, đã dùng súng ngắn bắn 1 phát đạn chỉ thiên, mục đích “ngăn chặn các hành vi quá khích và “Sau đó, có người xông vào giằng, cướp súng dẫn đến có phát súng thứ 2 nổ”.

Điều đáng chú ý theo thông báo của người có trách nhiệm trong cuộc họp báo cho biết cảnh sát Nguyễn Mạnh Thu đã bắn chỉ thiên một phát và phát thứ hai là do súng cướp cò khi có sự giằng co súng giữa Nguyễn Mạnh Thu và những người biểu tình là nguyên nhân dẫn tới hậu quả làm 1 người chết và 2 người bị thương. Điều đó trái hoàn toàn với thông tin của báo Tiền Phong cho biết (trích): "Đến khoảng 10g30", trong lúc người dân đang xô xát với lực lượng chức năng, thì cháu Lê Xuân Dũng (12 tuổi), học sinh lớp 6, trường THCS Tĩnh Hải bị giết. Một số người chạy đến cấp cứu, bất ngờ có hai phát súng nổ. Sau tiếng nổ đầu tiên, anh Lê Hữu Nam (43 tuổi) gục ngã ngay tại chỗ, máu chảy thành vũng. Phát súng thứ hai, đạn xuyên qua bàn tay phải chị Lê Thị Thanh (37t, ở thôn Trung Sơn), rồi trúng vào bụng dưới sườn trái cháu Dũng. Cả 3 người nhanh chóng được lực lượng chức năng đưa đi cấp cứu" [2].

Theo báo cáo ngày 28-5 của Công an Tỉnh cho thấy Công an Thanh Hóa cố tình lờ đi chức vụ Đội trưởng Đội cảnh sát cơ động 113 của Nguyễn Mạnh Thu để né tránh dư luận, chỉ nói rằng “Nguyễn Mạnh Thu - chiến sĩ công an huyện Tĩnh Gia” có liên can đến vụ án trong khi ngày 26-8 trước đó báo Công an Thanh Hoá đã bao che cho

hung thủ bằng cách chỉ mập mờ rằng “một cán bộ Công an trong tổ công tác”.

Cụ thể trên trang Công an Thanh Hóa ngày thứ bảy 29-5-2010 vào hồi 6g37 phút trong mục ANTT trong tinh có bài "Công an Thanh Hoá: Khởi tố vụ án hình sự để điều tra, làm rõ hành vi gây chết người tại xã Tĩnh Hải, huyện Tĩnh Gia" [3] đã cho biết: "Thấy tình hình phức tạp, Nguyễn Mạnh Thu chiến sĩ công an Huyện Tĩnh gia đã bắn 01 phát chỉ thiên với ý thức ngăn chặn hành vi quá khích". Và cũng trên trang này, mục này vào cùng ngày thứ bảy 29-5-2010 hồi 7g55 phút đã có bài viết với tựa đề "Công an Thanh Hóa khởi tố vụ án hình sự để điều tra làm rõ hành vi gây chết người tại xã Tĩnh Hải huyện Tĩnh Gia" lại viết rằng "Thấy tình hình phức tạp, một cán bộ trong tổ công tác đã dùng súng ngắn bắn cảnh cáo"

Rõ ràng chỉ sau hơn một tiếng đồng hồ, kẻ giết người Nguyễn Mạnh Thu đã được công an Thanh Hóa phong từ chiến sĩ lên thành cán bộ?! Tại sao lại có chuyện ngược đời như vậy?! Ai cũng biết từ chiến sĩ để chỉ những người bình thường (lính) trong lực lượng vũ trang khác với cán bộ (sĩ quan) là người chỉ huy. Đây là một sự vô ý hay cố chủ ý thách thức dư luận?

Được biết Nguyễn Mạnh Thu đã bị khởi tố với tội danh theo điều 97 chương XII Bộ Luật Hình sự "Tội làm chết người trong khi thi hành công vụ" với mức án nhẹ hơn thay vì tội danh giết người theo điều điều 93 chương 12 Bộ luật Hình sự (trích) "Điều 93. Tội giết người. Khoản 1. Người nào giết người thuộc một trong các trường hợp sau đây, thì bị phạt tù từ mười hai năm đến hai mươi năm, tù chung thân hoặc tử hình: Mục c) Giết trẻ em; và mục e) Giết người mà liền trước đó hoặc ngay sau đó lại phạm một tội rất nghiêm trọng hoặc tội đặc biệt nghiêm trọng;"

Những thông tin trong buổi họp báo cho thấy lãnh đạo công an tỉnh Thanh Hóa đã cố biểu hiện bao che và bỏ lọt tội của Nguyễn Mạnh Thu, vì nếu bị can Nguyễn Mạnh Thu chỉ

bắn chỉ thiên (bắn lên trời) phát đầu và phát thứ hai do cướp cò thì không thể gây ra làm một người chết và hai người khác bị thương trong đó 1 người bị bắn vào đầu đang ở giai đoạn nguy kịch. Mà đó là hành động dã man dùng súng bắn thẳng vào người biểu tình chỉ với tay không một tác sát là có chủ ý, cần lưu ý rằng theo thông tin của phóng viên báo Tiền Phong cho biết "cháu Lê Xuân Dũng (12 tuổi), học sinh lớp 6, trường THCS Tỉnh Hải bị ngất. Một số người chạy đến cấp cứu, bất ngờ có hai phát súng nổ" [3] thì không ai có thể giải thích vì sao đội trưởng Nguyễn Mạnh Thu lại nhắm tâm bắn vào một đứa bé 12 tuổi trong tình trạng bị ngất như vậy, điều đó cho thấy đây là một hành vi cố ý giết người.

Những người cộng sản thường tự hào với câu khẩu hiệu "Nhắm thẳng quân thù mà bắn", phải chăng hôm nay những người nông dân hiền lành ấy, vốn là nền tảng và đội hậu bị của đảng họ đã trở thành kẻ thù của Đảng CSVN?

Cần hiểu rằng vụ xô xát xảy ra trong ngày 25-5-2010 giữa bà con nông dân xã Tỉnh Hải huyện Tỉnh Gia tỉnh Thanh Hóa là hậu quả của việc chính quyền cướp đất của nông dân để cho tư bản nước ngoài đầu tư nhà máy lọc dầu mà không có sự đền bù thỏa đáng vì họ chưa đồng tình với phương án giải quyết đền bù chứ không phải hành vi cố ý cản trở việc xây dựng nhà máy lọc dầu.

Vậy tại sao lực lượng công an Thanh Hóa với hàng trăm cảnh sát cơ động với trang bị súng ống đầy mình lại phải nổ súng vào những người dân lành mà chủ yếu là người già và trẻ em? Không thể nói rằng những người cảnh sát đó đã giết người do vượt quá giới hạn phòng vệ chính đáng của họ bởi tình hình thực tế với tương quan chỉ vài chục người dân tay không so với hàng trăm CSCĐ được trang bị đến tận răng.

Cần nói thêm rằng toàn bộ khu kinh tế Nghi Sơn có diện tích 186,118 km², bao trùm 12 xã của huyện Tỉnh Gia là Xuân Lâm, Tỉnh Hải, Hải Yến, Mai Lâm, Hải Thượng, Hải Hà, Nghi Sơn, Trúc

Lâm, Trường Lâm, Tùng Lâm, Tân Trường, và Hải Bình. Và khu liên hợp lọc hóa dầu Nghi Sơn là chỉ là một dự án trọng điểm hiện nay tại Khu kinh tế Nghi Sơn với tổng số vốn đầu tư (giai đoạn 1) lên tới 6 tỉ USD trong nhiều dự án khổng lồ khác như dự án thép với vốn đầu tư lên tới 30 tỷ USD là một ví dụ. Các nhà tư bản nước ngoài vào đầu tư tại Việt Nam do sự thu hút của môi trường lao động rẻ mạt, một thị trường với hơn 87 triệu dân chứ không phải họ được nhà nước Việt nam cho thuê những khu đất với giá rẻ. Nhà nước đã thu đất của dân cho nước ngoài đầu tư với giá cắt cổ nhưng chỉ đền bù cho những người nông dân chủ các miếng đất canh tác đó với giá mỗi m² bằng một bát phở rồi bán lại với giá hàng triệu đồng/m². Xin hỏi số tiền chênh lệch nói trên của 186,118 km² đất dành cho khu công nghiệp Nghi Sơn với giá trị nhiều trăm ngàn tỷ đồng đã rơi vào túi ai?

Hồ Chủ tịch đã dạy rằng "Để trăm lần không dân cũng chịu - Khó vạn lần dân liệu cũng xong" phải chăng các quan chức chính quyền Việt Nam và tỉnh Thanh Hóa đã quên. Họ nên nhớ rằng người dân Tỉnh Gia Thanh Hóa không tiếc đất dành cho phát triển khu công nghiệp Nghi Sơn vì sự phát triển của đất nước, những năm tháng chiến tranh chống Mỹ ác liệt, Tỉnh Gia Thanh Hóa là địa đầu Khu 4 là túi bom, dân Thanh Hóa không quản ngại tự nguyện phá nhà, phá vườn để mở đường thông tuyến cho xe ta đưa người và vũ khí ra trận (*). Hôm nay họ không chịu đựng nỗi sự bất công vô lý và sự ăn cướp trắng trợn đất đai mà tổ tiên của họ để lại bằng chóc rơi vào tay những kẻ quan tham vô lại đã biến họ thành những kẻ trắng tay. Sự việc xô xát trên ở xã Tỉnh Hải Tỉnh Gia Thanh Hóa là đỉnh cao của sự tức nước vỡ bờ là dấu hiệu báo trước sự vùng lên của hàng chục triệu nông dân đang bị đảng CSVN và chính quyền đẩy họ vào đội ngũ dân oan như đã từng xảy ra ở Bắc Giang, Thái Bình, Hưng Yên, Chương Mỹ..

Con giun xéo mãi cũng oằn huống chi là con người! Hôm nay

Nghi Sơn súng đã nổ khi lực lượng cảnh sát trung thành của đảng, vốn là con em của quần chúng nhân dân lao động nhưng vì đảng họ đã quay súng bắn thẳng vào dân thường và trẻ em, như họ đã từng bắn kẻ thù năm xưa, chỉ khác kẻ thù của họ bây giờ là những người nông dân đã hết lòng ủng hộ đảng. Đó là hậu quả của sự vô lý, sự bất công của Luật đất đai mà đó chính là kẻ hờ lớn của Đảng CSVN cố tình tạo ra tạo điều kiện cho việc cướp đất vô tội vạ của các quan chức tham nhũng tranh thủ làm giàu trên mồ hôi nước mắt của những người nông dân Việt nam hiền lành chất phác.

Cùng với giai cấp công nhân đang bị bóc lột đến tận xương tủy trong các khu chế xuất của Tư bản nước ngoài được đảng CSVN và chính quyền hậu thuẫn và tiếp tay cho sự bóc lột. Hôm nay đã đến lúc toàn thể những người nông dân, công nhân và những người yêu chuộng công lý và tự do phải đoàn kết triệu người như một để làm tiếp câu khẩu hiệu của K. Mác để đào mồ chôn bọn quái vật tư bản đồ giả danh cộng sản.

Đó là lựa chọn duy nhất đúng cho tương lai của sự thịnh vượng và phát triển của đất nước Việt Nam.

Hà Nội, 30/5/2010

<http://tumasie.blogspot.com/2010/05/2-nguoi-tu-vong-trong-vu-nghi-son-thanh.html>

[1] http://www.tin247.com/xo_xat_tai_khu_loc_hoa_dau_nghi_son,_3_nguoi_bi_trung_dan-1-21596181.html

[2] <http://www.tienphong.vn/thoi-su/501244/ba-nguoi-bi-ban-tai-khu-kinh-te-nghi-son.html>

[3] <http://www.conganthanhhoa.gov.vn/News/ANTT-trong-tinh/4945/#G1275184736671>

(* *Chúng tôi tôn trọng quan điểm tác giả chỗ này, nên để y nguyên, mặc dù không đồng ý (TDNL)*

